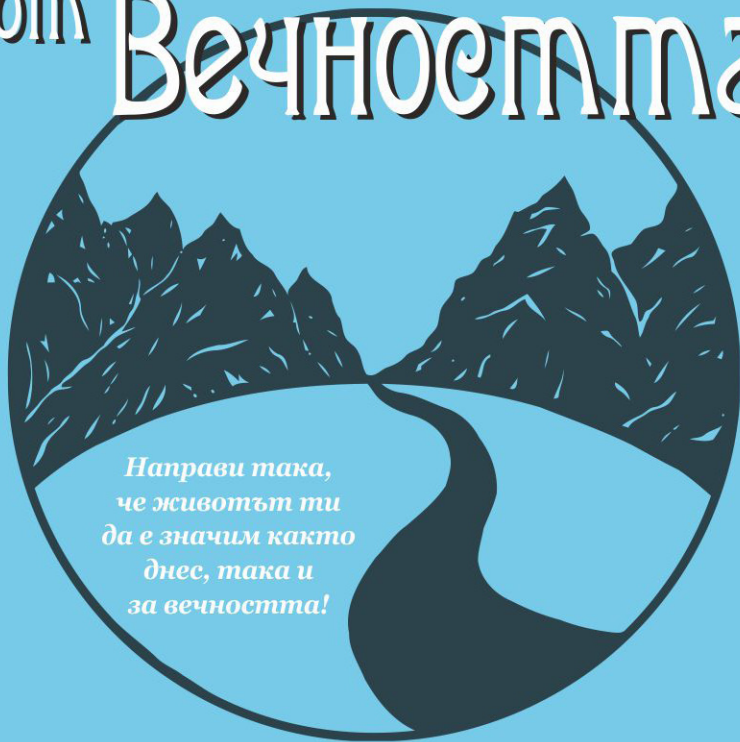

Движен от Вечността

Преработено и
разширено издание
По случай 10-та
годишнина

*Направи така,
че животът ти
да е значим както
днес, така и
за вечността!*

Джон Бивър

С включен диск с материали
„Движен от вечността“

Скъпи приятели,

В Псалм 90:12 Моисей извика към Бога: **Научи ни да броим дните си.** Какъвто и да е броят на дните ни на земята, той е нищо в сравнение с безкрайната вечност, но управлението на дните, дадени ни тук, определя наградите, които ще получим, когато излезем извън ограниченията на времето.

Посланието на „Движен от вечността“ е едно от най-силните и преобразяващи откровения, които съм получавал от Божия Дух. Църквите, лидерите и отделните хора, които са открили тези истини, са намерили нова цел, гледна точка и решителност да служат на Царството. За мен е чест да споделя тези материали в вас.

Изпращам тази книга на вас и на нашите приятели – лидери по целия свят, в знак на любовта и подкрепата ми. Моля ви, изучавайте и споделяйте тази тема и други материали от интернет страницата ни с всеки ваш познат. Когато навлезете дълбоко в истините, записани на тези страници, дано разберете и схванете великия план и цел, които има Бог за живота и съдбата ви.

Приятели, моля се, когато получите това послание, да изпитате същата трансформация, която преживях и аз. Когато усърдно търсите откровението за вечността, вярвам, че животът, семейството и служението ви никога няма да останат същите. Бих се радвал да разбере как това послание е повлияло на вас и на онези, които се намират под вашите грижи.

Ваш брат в Христос,

Джон Бивиър
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
Messengerinternational.org

Движен

от

Вечността

— Джон Бувър —

„Лесно е да се поддадем на стреса в ежедневието и да спрем да живеем за важните неща. Силната книга на Джон Бивиър „Движен от вечността“ ще ви мотивира, вдъхнови и подготви да живеете в днешния ден така, че да повлияете върху вечността.“

Крейг Грьошел, пастор на „Лайф Чърч“ и автор на „Битки: как да следваме Исус в свят на селфита“

„Движен от вечността е отговорът на търсенията ви на смисъла в живота. Това жизненоважно послание ще ви накара да мислите отвъд настоящето. Трябва да го прочетете!“

Джон Максвел, автор на бестселъри и лектор.

„Изданието по случай десетата годишнина на *Движен от вечността*, написано от приятеля ми Джон Бивиър, е чудесно напомняне, че животът е повече от броя на дните ни. Ще откриете мир и надежда, когато тази книга ви напомни да съгласувате живота си с едно по-висше призвание.“

Стивън Фъртик, пастор на „Елевейшън Чърч“ и автор на бестселъри на „Ню Йорк Таймс.“

„В *Движен от вечността* Джон използва Писанието, за да ни обясни колко е важно мисленето ни да се съсредоточи върху вечността. Вярвам, че учението му ще помогне на вярващите в Христос да придобият по-голяма мъдрост и разбиране как да живеят по този начин и днес.“

Джойс Майър, автор на бестселъри и библейски учител.

„*Движен от вечността* смело се захваща с една от най-големите „мистерии“ на човешкото съществуване: вечността. С яснота и пълнота, характерни за всички негови творения, Джон Бивиър разглежда библейската мъдрост по темата и вдъхновява читателите си да се фокусират върху вечността, която се простира извън тях.“

Брайън Хюстън, главен пастор в Църква Хилсонг.

„Движен от вечността“ трябва да е ежегодно четиво за всеки човек, който иска да изгради вечно наследство и разширяване на Божието царство. С пълна библийска обосновка Джон предизвиква и вдъхновява читателите да извлекат максимум от най-ценния си ресурс – времето си на земята – за да окажат най-голямо въздействие върху вечността. Тази книга е съвременна класика!“

Крис Ходжис, главен пастор на Църквата на Хайлъндс и автор на книгите „Свеж въздух“ и „Четири чаши“.

„В Движен от вечността“ Джон Бивийър разгадава мистериите на вечността и изгражда силни доказателства за това как животът ни днес ще въздейства и след последния ни дъх. Не можете да си позволите да изпуснете това.“

Марк Батерсън, автор на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“, автор на „Кръговете“ и водач пастор на „Нашънъл Къмюнити Чърч“.

„В Движен от вечността“ Джон Бивийър предизвиква читателите винаги да бъдат мотивирани от вечните неща. Джон е мой близък приятел и за мен е чест да препоръчам книгата му.“

Джентезен Франклин, главен пастор на „Фри Чапъл“ (Free Chapel), Гейнсвил, Джорджия и автор на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“

„Движен от вечността“ ще преобърне гледната ви точка за времето и начина, по който го използвате. Джон разкрива по един брилянтен начин библийски истини, които ще ви дадат сила да изживеете всеки свой ден с цел, която надхвърля временната ви реалност.“

Епископ Т. Д. Джейкс, автор на бестселъри на „Ню Йорк Таймс“ и управител на TDJ Enterprises

„Еха! Мощна, завладяваща, смиряваща книга, не можех да я оставя. Искам всички да я прочетат. Моля ви, отделете време за нея.“

Бил Макартни, „Промис Кийпърс“

Движен

Преработено и
разширено издание
По случай 10-та
годишнина

от

Вечносттата

*Направи така,
че животът ти
да е значим както
днес, така и
за вечността!*

— Джон Бивър —

Driven By Eternity (Bulgarian) by John P. Bevere
Special 10th Anniversary Edition
MessengerInternational.org
Originally published in English as *Driven By Eternity*
ISBN: 978-1-937558-03-1
© 2017 Messenger International

Additional resources in *Bulgarian* by John and Lisa Bevere
are available for free download at:
CloudLibrary.org

To contact the author: JohnBevere@ymail.com
This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE
Printed in Bulgaria

Движен от вечността - Джон Бивийър
Преработено и разширено издание по случай 10-та годишнина
Издава ИК „Игъл“.
ISBN 978-619-7424-02-7
Гр. Силистра, 2017,
Първо издание

Преводач: Мария Стефанова
Редактор: Любомир Добрев
Коректор: Николай Марков

Допълнителни ресурси на български език са достъпни за сваляне:
www.CloudLibrary.org

Тази книга е подарък от *Месинджър интернешънъл*, служението на Джон
и Лиза Бивийър и НЕ Е ЗА ПРОДАЖБА!

Отпечатано в ИК “ИГЪЛ”, България

Посвещавам тази книга...

*На всички, които се трудят, за да изградят
живот за вечността.*

Бъдете смели в търсенията си.

Сигурно е, че Той ще дойде и ще донесе награди.

**А това е вечен живот – да познаят Теб, единствения
истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил
(Йоан 17:3).**

СЪДЪРЖАНИЕ

За тази книга	xi
Предговор	xiii
Въведение	1

ЧАСТ 1

Глава 1: Вечният	5
➤ Глава 2: Царството Афабел: Живот в Ендел	21
➤ Глава 3: Царството Афабел: Денят на съда I	41

ЧАСТ 2

Глава 4: Вечният дом на мъртвите	63
Глава 5: Процесът срещу Заблуден	81

ЧАСТ 3

Глава 6: Голямото отпадане	111
Глава 7: Основата	137

ЧАСТ 4

➤ Глава 8: Царството Афабел: Денят на съда II	149
Глава 9: Небе	173
Глава 10: Христовото съдилище	191

ЧАСТ 5

Глава 11: Божият дом, изработен по поръчка 207

Глава 12: Призовани от Бога 219

ЧАСТ 6

Глава 13: Умножение 243

Глава 14: Лично влияние 269

Приложение: Как да получите спасение 285

Бележки 287

ЗА ТАЗИ КНИГА

Движен от вечността може да се чете като всяка друга книга – от корица до корица. За онези, които желаят да я използват за индивидуално или групово изучаване, тя е разделена на 6 части и в края на всяка има въпроси за обсъждане. Предвидено е това изучаване да протече в рамките на 6 седмици, но не се притеснявайте да го нагодите към собствените си нужди.

Частите и съответните глави са както следва:

Част 1 – глави 1-3

Част 2 – глави 4-5

Част 3 – глави 6-7

Част 4 – глави 8-10

Част 5 – глави 11-12

Част 6 – глави 13-14

Ако четете тази книга като част от курса за поучение „Движен от вечността“, препоръчваме да гледате или слушате съответната седмична сесия с поучения и да отговорите на въпросите в съответната част като група. После накарайте всеки от членовете на групата да прочете главите от книгата преди следващата среща. За всяка седмица от заниманията има отделна сесия.

Приятно четене!

ПРЕДГОВОР

Ще настъпи денят, в който всеки от нас ще застане пред Бога. Въпросът е дали ще бъдем готови.

Писанието ни съветва: **Затова, братя, постарайте се още повече да затвърдявате вашето призвание и избиране** (2 Петрово 1:10). Ключовата дума тук е „постарайте се“.

Имало ли е моменти, в които сте били убедени в нещо, но по-късно сте разбрали, че грешите? Това доста обърква. Като типичен мъж, често съм убеден в маршрута, инструкциите, процедурата, формулата или метода, но в един момент откривам, че съм стигнал не където трябва или проектът, сглобяването или формулата трябва да се започнат наново и този път да се следват инструкциите. Това е потискащо. Прахосвал съм гориво, време, ресурси или пари. Бях убеден, че знам, но всъщност не съм знаел.

Не исках да направя същата грешка с вечността.

Написването на тази книга ми въздейства по-силно от всяка друга. След издаването ѝ преди 10 години, до мен и екипа ми достигнаха безброй разкази за променен живот. Когато обсъждахме тежката задача да преработим и осъвременим книгата за ново издание знаех, че трябва да го направим. Беше ме завладяло усещането, че посланието в тези страници е спешно и изключително важно. Като настойници на Евангелието имаме една важна задача – да подготвим останалите за вечността с благодат и истина. Искам да сте уверени за вечността.

Отрезвяващ е фактът, че когато застанем пред Създателя *е прекалено късно да направим всичко наново*. Надявам се и се моля да прочетете и препрочетете това послание и Светият Дух да го използва, за да ви приближи до най-големия ви потенциал за вечността – да бъдете променени завинаги от благодатта и милостта Му.

*Искрено ваш, Джон Бивийър,
май 2016 г.*

ВЪВЕДЕНИЕ

Защо думата „вечност“ привлича вниманието ни и всъщност има потенциала да повлияе върху цял един народ? Такава е историята на Артър Стейс, австралиец, роден в началото на миналия век. Той живял като безделник, отдаден на дребни престъпления и алкохолизъм в периода между Първата световна война и Голямата депресия. Всичко това се променило, когато срещнал Исус на 6 август 1930 г. и скоро след това чул пастора си да казва: „Иска ми се да можех да извикам „вечност“ по улиците на Сидни!“ Той се почувствал длъжен да превърне тези думи в реалност.

Всяка сутрин Артър ставал рано, молел се в продължение на час и излизал от вкъщи в 5 – 5,30 часа, за да отиде където го отведял Бог. Часове наред пишел една дума - „вечност“ - приблизително на всеки 30 м по тротоарите на Сидни. Повече от 20 години работата му била тайна. Кой пишел тази дума, която карала хиляди хора да се спират и се замислят за значението ѝ, както в близък, така и в далечен план? Дали тайнственият човек схващал въздействието и дори частица от силата на тази една-единствена дума? Загадката се разрешила едва през 1956 година.

Две години след смъртта на Артър през 1967 г., поетът от Сидни Дъглас Стюарт публикувал следните стихове и обезсмъртил думите на проповедника с графитите:

Този срамежлив тайнствен поет Артър Стейс,
чието дело беше една силна дума,
навлезе дълбоко във времето и пространството
и там словото му беше изречено и чу
ВЕЧНОСТ, ВЕЧНОСТ, проехтяло като камбана в него,
Звук като мелодия от небето, и тъга от ада.

Проповедта, състояща се от една дума, докосна сърцата на целия народ. Посланието на Артър остана за поколенията

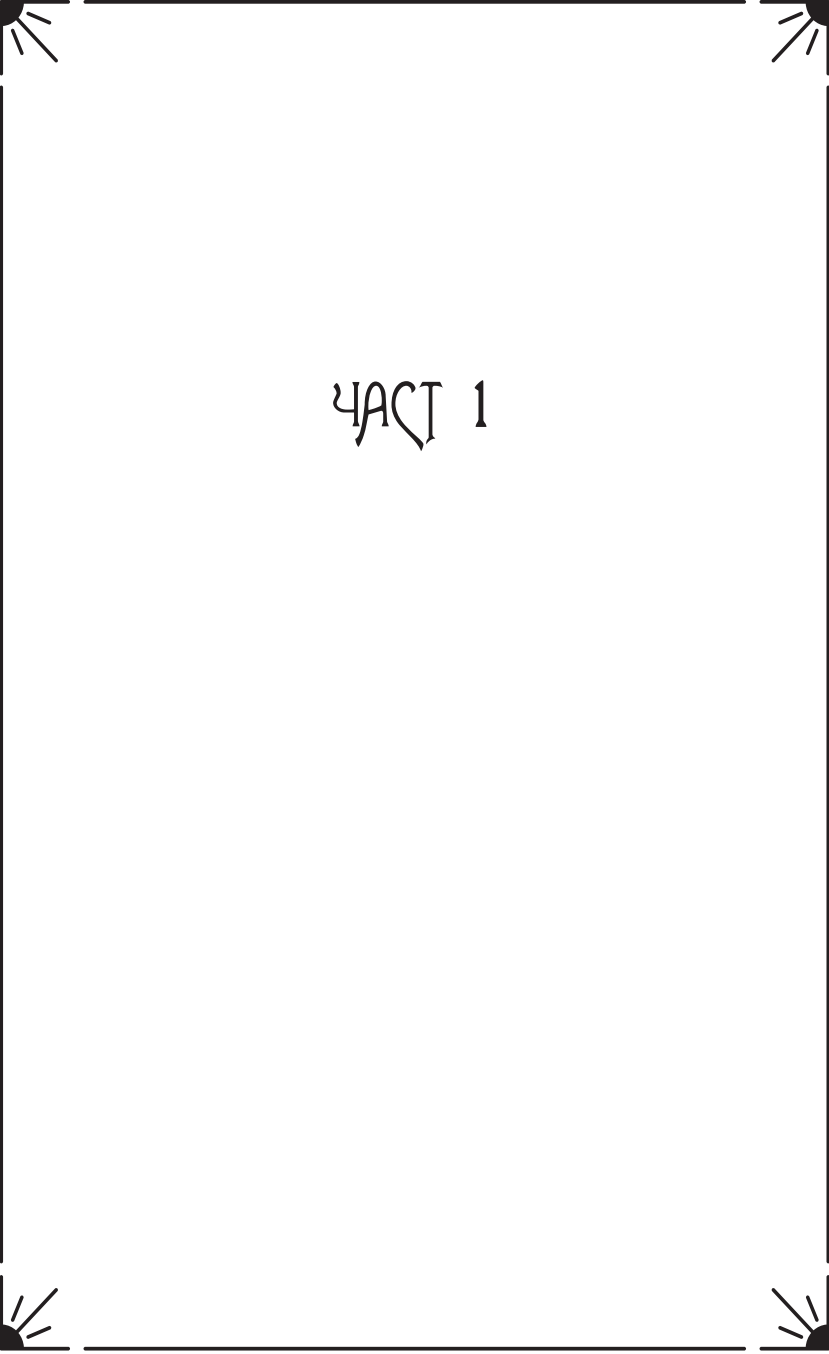
чрез работата на архитекта Ридли Смит, който го записа на медна плоча на площада в Сидни. Над 4 милиарда човека от целия свят го видяха по телевизията при откриването на Олимпийските игри в Сидни и изписано с фойерверки над Пристанищния мост в Сидни в навечерието на новото хилядолетие.

Вечността привлича вниманието на цялото човечество. Няма раса, племе или пол, който да устои на притегателната му сила. Всички ние сме сътворени с вечност в сърцата и усещане за иманентно непознато продължаване на съществуването ни. Затова е проява на мъдрост да се запознаем по-дълбоко с думите на Създателя ни за вечността. Все пак Словото Му гласи: **И от вечността Аз Съм и няма кой да избавя от ръката Ми. Аз действам и кой ще Ми попречи?** (Исая 43:13). Именно по тази причина сте взели настоящата книга в ръце. Вярвам, че изборът ви е мъдър.

Нека първо се помолим заедно. Молих се с тези думи на глас по време на изучаванията ми и очаквам сега да се помолите заедно с мен:

*Господи на вечността, Създателю на всичко и
Господарю на вселената, идвам при Теб в името
на Исус Христос, Твоя Син. Моля се в съгласие с
Твоя слуга, Джон Бивър, да помажеш очите ми да
виждат и ушите ми да чуват и да ми дадеш сърце,
което да разбира и схваща онова, което ми казваш
чрез това послание. Признавам нуждата си от по-
мощта на Святия Дух, за да позная волята и пътя
Ти в живота си. Желанието ми е да ти бъда угоден
през целия си живот и за вечността. Покажи ми не
само пътищата Си, но и сърцето Си, за да Те опоз-
ная, защото това е вечният живот: да Те познавам
лично като мой небесен Баща. Благодаря Ти за уди-
вителната Ти вярност, благодат и милост.*

Нека да започнем, като знаем, че Святият Дух ще ви даде прозрение и разбиране, което не можете да придобиете сами. Колко вълнуващо!

ЧАСТ 1

Глава 1

ВЕЧНИЯТ

Научи ни как да оползотворим най-добре времето си... и дай успех на усилията ни.

Да, направи усилията ни успешни!

(Псалм 90:12, 17, букв.превод, NLT).

Повечето хора искат да водят значим живот. Това е правилно и богоугодно желание. Това поиска и Моисей в горната молитва. В началото поиска мъдрост, за да се възползва максимално от времето си. Много изгубени неща в живота могат да бъдат възстановени, но пропиляното време не може. Щом слънцето залезе, денят си е отишъл завинаги.

Молитвата на Моисей завършва с думите: **делата на ръцете ни укрепвай**. Повтаря се една и съща фраза. Защо? Моисей не е имал проблем с граматиката или с паметта. Това е по-скоро литературен стил, който откриваме в еврейската литература. Повторението е прием за поставяне на ударение. В английския имаме няколко начина да подчертаем важността на дума или фраза. Можем да я напишем с удебелен или наклонен шрифт, да я подчертаем, да я напишем с главни букви или да завършим изречението с удивителен знак. Това са все начини за привличане на вниманието на читателя към нещо важно. Еврейските писатели обаче са изписвали два пъти думата или фразата, за да наблегнат на нея и не е било в техен стил да пресилват нещата – винаги са внимавали с думите. Фактът, че тази фраза се повтаря два пъти в Писанието, показва не само, че успехът е Божията воля за нас, но и че Бог силно се вълнува от темата. Именно Той поставя ударение върху него.

Ние сме създадени за успех. Бог иска животът ни да е значим! Това е било изначалното Божие желание и Той го показва ясно чрез Писанието. Нека посоча само два подобни цитата. Първият:

И Господ ще ти даде изобилие на блага (букв. превод от NLT - *ще ти даде успех*) **във всяко твое начинание...** (Второзаконие 30:9, НП). Забележете, че се казва „*във всяко начинание*, а не *в някои начинания*!

И отново четем: **Тази книга на закона да не се отделя от устата ти и да размишляваш върху нея денем и нощем, за да внимаваш да спазваш всичко, което е написано в нея; защото тогава ще *благоуспяваш* в пътя си и тогава ще имаш *успех*** (Исус Навин 1:8).

Нужна е божествена мъдрост, за да се радва човек на успеха. Писанието казва: **Който придобива разум, обича душата си; който пази благоразумие, ще намери добро** (букв. превод от TLB - *Който обича мъдростта обича най-добрия си интерес и ще постигне успех*) (Притчи 19:8). Мъдростта ни дава знания и способност да правим правилния избор в благоприятния момент. Мъдростта не е само за умните; тя е за всички, които се боят от Бога и са в Христос. Ако целта ви е да изградите живот, който да има значение и за вечността, трябва да минете през божествената мъдрост – и именно за това е настоящото послание.

Мъдростта ражда успех, който носи трайно удовлетворение и награда: **Ако си мъдър, си мъдър за себе си** (букв. превод от NIV - *Ако си мъдър, мъдростта ще те възнагради*) (Притчи 9:12). Господ не само иска да имате успех, Той копнее да ви възнагради заради него. В друг стих четем: **Господ бди над дните на невинните и тяхното притежание ще пребъде вечно** (букв. превод от TLB - *Ден след ден Господ наблюдава добрите дела на богоугодните хора и им дава вечна награда*) (Псалм 37:18, НП).

Всъщност в доста голяма част от Църквата в последните години се набляга на желанието на Бог да преуспеем, както и трябва да бъде. Но много пъти успехът се възприема според критериите на обществото, а не както го вижда Бог. На него се гледа през призмата на преходността, а не на вечността. Това замъглява зрението и разбирането ни и води до неправилно насочени стремежи.

Един ден всички ще застанем пред Съдията на вселената, Исус Христос. Ако сме придали стойност на живота си чрез божествена мъдрост, ще получим вечна награда. Ако сме били заблудени в делата си, или ще бъдем наказани, или ще преживеем загуба за вечността. Затова е мъдро да прекарваме по няколко часа в проучване на търсенето от Него.

Това е средоточието на тази книга: как да придадете стойност и значение на живота си не само за днешния ден, но и за вечността. Библията ясно казва как се прави това. Ако трябва да ни води вечността, нека започнем като се опитаме да разберем какво е това.

Вечност

Прочетете внимателно следните два стиха:

Ето Бог е велик и непознаваем, броят на годините Му е неизследим (букв. превод от TLB - *Бог е толкова велик, че не можем да Го опознаем. Никой не може да започне да разбира вечността*) (Йов 36:26, НП).

... Той вложи вечността в сърцето на човека (Еклисиаст 3:11).

Вечност. Какво е това? Какво определение можем да й дадем? Как можем да я разберем? Според дефиницията на един речник това е „безкрайно време“¹, според друг – „състоянието на съществуване извън времето“². Как може един речник да определя вечността като съществуване във времето, а друг като съществуване извън времето? И защо това не е било оспорено? Не бихме ли оспорили две научни книги, ако твърдят, че нещо съществува в две различни състояния в света? Да предположим, че едната определя рибата като гръбначно животно, което живее във водата, а другата твърди, че живее извън водна среда. Незабавно бихме стигнали до заключение, че едната греши и бихме я изхвърлили. Защо тогава не се усъмняваме и не изхвърляме едно от определенията за вечността?

Истината е, че вечността не може да бъде схваната с човешкия ум. Умовете ни имат своя граница и съществуват пречки да схванат безкрайни, вечни или постоянни концепции.

Позволете ми да дам пример. Представете си къде се намира краят на вселената. Помислете си за външните ѝ граници. Ако можете да го направите, какво откривате на тези граници? Стена? От какво е направена? Колко е дебела? Дали външната страна на стената ще бъде точката, където свършва вселената? Ако е така, какво има след нея? Още вселена? Не е ли това продължение на вселената? Къде е краят? Може ли умът ви да обхване безкрайността на вселената? Просто спрете за миг и помислете.

А ако имате бездънна яма, бездна? Можете ли да си представите как падате в дупка, в която не можете да спрете да падате надолу? Никога няма да ударите и дори да видите дъното. Просто падате вечно. Две неща, а не едно, правят късо съединение в разума и логиката ни тук: първо, че дупката или бездната няма дъно; второ, че падаме безкрайно. Трудно е да се разбере и звучи като сюжет от научна фантастика, но Писанието говори за това на 7 места.

А какво можем да кажем за самия Бог, Твореца на човечеството? Спрете за миг и се замислете за Неговото начало или може би трябва да кажа липса на начало. Писанието заявява, че Той е „от вечност и завинаги“. Ако Той не е бил роден, ако никой не Го е създал, как тогава е станал това, което е? Откъде се е взел?

Истината е, че Той не се е превърнал постепенно в Бог, защото псалмистът казва: **Още преди да се появят планините, Ти сътвори земята и света; от вечност и завинаги си Бог** (Псалм 90:2, НП). Размислете за малко върху това. Тези мисли ще объркат интелектуалната ви логика, защото, както се казва и в книгата Йов - *Никой не може да започне да разбира вечността*.

Вложена в сърцата ни

Кое е онова нещо, обявено за недостижимо за плътския ни ум и вложено в сърцето ни от Създателя? В сърцата си познаваме вечността. Тя е родена във всяко човешко същество. За това **неразумният казва в сърцето си: „Няма Бог!“** (Псалм 14:1). Обърнете внимание, че в Писанието не пише „Неразум-

ният каза *в ума си*“. Има много атеисти, които категорично отричат съществуването на Бога, но в сърцата си знаят, че Той съществува, защото там е вложена вечността. Те не са загоравили още сърцата си и не са достигнали до пълен упадък.

Имах приятел, който преди години беше твърд атеист или поне така си мислеше. Не позволяваше никой да му говори за Благовестието и да свидетелства. Дори веднъж изтръгна Библията от ръцете на един служител, хвърли я на земята и започна да я тъпче, като проклинаше и човека, и Библията. Обвини християнина, че е слаб и безмозъчен.

По-късно, след години открит атеизъм, той започнал да получава силни болки в гърдите. Лекарите го отворили за изследвания. Веднага го затворили и му казали, че му остават по-малко от 24 часа живот.

Докато лежал в леглото си онази вечер осъзнал, че се е отправил към вечното си жилище и изобщо не искал да свърши там. Как е разбрал, като се има предвид, че не позволяваше на никого да му говори за Писанията? Дали вечността не е била вложена в сърцето му? Както казва Библията за цялото човечество: **... На тях е известно онова, което може да се знае за Бога, тъй като Бог им го откри** (букв. превод от TLB - *Защото истината за Бога им е известна инстинктивно; Бог е поставил това знание в сърцата им*) (Римляни 1:19, НП).

В онази нощ сърцето на приятеля ми спряло. Той напуснал тялото си и се понесъл в дълбока тъмнина. Мракът бил толкова гъст, че го усещал като дреха; не се виждала и искра светлина. След като падал доста време чул ужасяващите писъци на измъчваните души. Бил притеглен от голяма сила директно към вратите на ада, но изведнъж успял да се върне в тялото си. Бил съживен.

На следващата сутрин повикал единствения си познат християнин. Приятелят му дошъл и му съобщил Благата вест за спасение чрез Исус Христос. Щом болният приел Исус Христос за свой Господ и Спасител, приятелят му се помолил за изцеление. След три седмици той излязъл от болницата. Живял още десетилетия преди да премине във вечността и да получи наградата си. Бил ходещо чудо.

Като атеист този човек твърдял, че няма Бог, но вечността била вложена в сърцето му. Неразумният, от друга страна, е онзи, който не просто е отрекъл Бог с ума си, но и се е противил на сърцето си, докато не е „прегорил“ съвестта си. Той не може да бъде достигнат. Едно е да се придържаш към определено убеждение с ума си. Това може да се промени. Съвсем друго е да закоравиш сърцето си напълно. Новият библейски речник на Ънгър дава следната дефиниция: „В Писанието „неразумен“ (глупак) основно е човек, който отхвърля страха от Бога и мисли, и действа все едно може да пренебрегне без последствия вечните принципи на Божиата праведност.“³

Неразумният може да признава Бог с ума си, но в сърцето си отрича съществуването Му и това си личи по начина му на живот. Страхът от Бога държи сърцата ни „в обсега“ на Святия Дух. Ако го изгубим, за нас няма надежда. Павел казва: **Братя, синове на Авраамовия род, и онези измежду вас, които се боят от Бога, на нас се изпрати словото на това спасение** (Деяния 13:26). Само онези, които се боят от Бога, могат да чуят словото за вечен живот.

Определение на вечността

Вечността е вложена в сърцата ни, макар да е невъзможно да я разберем с умовете си. Затова когато даваме определение ви моля да слушате със сърцата си. Всъщност това е необходимо, за да извлечете полза от цялата книга. Как правите това? Преди всичко признайте, че имате нужда от помощта на Святия Дух и помолете за съдействието Му. Той ще общува с вътрешния ви човек, а не с главата ви. Второ, спрете да се чудите и да размишлявате, когато истината развълнува или грабне сърцето ви. Не четете тази книга повърхностно, ако го направите, няма да извлечете пълната полза от нея.

Приложете тези две стъпки, за да получите пълното въздействие на Божието вечно слово за вас и ще бъдете променени завинаги. Давид казва: **В сърцето си съхраних словото Ти, за да не съгрешавам против Теб** (Псалм 119:11). Не

четете просто за да разберете с ума си, което лесно може да се забрави или изгуби, а позволете на Божието слово да се скрие в сърцето ви чрез размишление и молитва.

Вечността е завинаги; тя няма край. Но тук не става въпрос за неограничен период от време, защото тя няма връзка с времето и не му се подчинява. Вечността надхвърля времето. Ако говорим за вечността единствено като постоянна продължителност, изпускаме от поглед пълната картина.

За да схванем най-пълно вечността, трябва да погледнем Самия Бог. Той не е ограничен в Своята сила, знание, мъдрост, разбиране или слава и много други качества. Той съществува Сам по Себе Си. Винаги е бил и винаги ще бъде Бог. Наричан е „Отец на вечността“ (Исая 9:6), както гласи буквалният превод на Янг.⁴ Наричан е **Цар на вековете** (букв. Цар на вечността от AMP) (1 Тимотей 1:17). В Него откриваме всичко вечно. Всъщност в Него откриваме вечността. Всичко извън Него е временно и ще се промени. Независимо колко добро, благородно, силно или трайно може да ни се струва, накрая ще спре да съществува. Дори земята и вселената ще се променят, но Той няма да се промени:

В началото Ти, Господи, си основал земята и дело на Твоите ръце са небесата. Те ще изчезнат, а Ти пребъдваш. Да! Те всички ще овехтеят като дреха и като одежда ще ги свиеш, и те ще бъдат изменени; но Ти си същият и Твоите години няма да свършат (Евреи 1:10-12).

Той не само ще продължи да съществува, но и ще остане същият за вечността. Писанието заявява:

Всяко създание е като трева и цялата му слава – като цвят от трева. Тревата изсъхна и цветът ѝ окапа, но словото Божие трае до века. И това е Словото, което ви е благовестено (1 Петрово 1:24-25).

Бог е вечен, следователно и думите Му са вечни. Той не може да лъже и изреченото от Него не може да бъде заличено. Иначе всичко щеше да се срина в мрак, защото Той е светлина и държи всичко със Словото си. Не може да на-

стъпи промяна в онова, което казва, защото тогава Той няма да е вечен. Това е сигурната основа, върху която можем да изградим живота си.

Вечно осъждане

Мнозина днес не строят живота си върху вечното (Божие слово), а върху характерните за съответната култура мислене, традиции, предположения и чувства за естеството на Бога. Това не важи само за нехристияните, а и за много вярващи. Страшно е да повярваме, че нещо временно е вечната истина. Ако направим това, основата ни ще е повредена и неправилна. Обричаме се на неминуемо падение. Вярваме в лъжа и сме измамани.

Удивен съм колко много хора основават живота си върху неща, които не са вечни. Някои ми говорят за Бога и вярата си в Сина Му, но Онзи, когото изповядват, не е Същият, Който ни разкрива Писанието. Заблуждението е сериозно. Как могат да повярват в онова, което просто са си представяли в ума си, идеи, оформени от обществото, за които вече е било обявено, че работят в противоречие с Божията природа? Исус казва:

Който... не приема думите Ми, има кой да го съди – Словото, което говорих, то ще го съди в последния ден. Защото Аз не говорих от Себе Си, а Отец, който Ме прати, Той Ми даде заповед какво да кажа и какво да говоря (Йоан 12:48-49).

Има Съден ден, определен от създаването на света (вж. Деяния 17:31). Този ден няма да донесе нови откровения за истината, а по-скоро ще измери всичко според вече изреченото Слово. Писанието, което в момента притежаваме, ще ни съди в този последен ден. То е вечно и окончателно. Няма изключения, промени или преработки. Не е ли от полза за нас да знаем и да живеем според онова, което ни казва Той, вместо да правим предположения какво е казал?

Присъдите, произнесени в онзи ден, са наречени *вечни* (вж. Евреи 6:2). С други думи, решенията, взети в онзи ден –

основани на това как сме съгласували живота си с Божието вечно Слово – ще определят как ще прекараме остатъка от вечността! В тях няма да настъпят промени, защото това е *вечен съд*.

Мнозина, както вярващи така и невярващи, в невежество-то си позволяват на определената им присъда да ги застигне по-бързо без да проучат въпроса. Те се уповават на лъжливи концепции и идеи, които липсват в Библията. Някои смятат, че Бог ще вземе под внимание стореното от тях добро и ако то надвиши злото, ще им бъде оказана милост. Други твърдят, че са новородени и смятат, че няма да застанат пред Съдията Исус, защото Той е техният Спасител. Те вярват, че са изключени от всякакъв вид осъждение. Но ще бъдат силно изненадани. Има и други, които смятат, че всичко ще е наред. Те вярват в небиблейска милост.

Никое от тези схващания не се подкрепя от онова, което разкрива и учи Новият завет. Тези възгледи и много други, които хората са измислили в собственото си въображение, са временни и няма да издържат в онзи ден. Ще има доста изненадани мъже и жени и лично аз смятам, че в Съдния ден ще има повече шокирани християни, отколкото невярващи.

Увереност пред съда

Няма нужда да се изправим пред Последния съд, изпълнени със страх. Можем да бъдем изпълнени с увереност:

И докато живеем в Бога, любовта ни се усъвършенства. Затова няма да се боим в съдния ден, а ще можем да се изправим пред него с увереност, защото сме като Христос в този свят (1 Йоан 4:17, букв. превод от NLT).

Обърнете внимание на думите *И докато живеем в Бога, любовта ни се усъвършенства*. Ключовият елемент, който ще ни даде увереност в Съдния ден, е Божията любов, която се усъвършенства (или съзрява) в нас.

Именно тук се препъват мнозина в Църквата. Те виждат Божията любов в светлината на временното, а не на вечното. Любовта и добротата се възприемат по определен начин

от обществото и голяма част от Църквата, но те се измерват според човешките стандарти. Тези възгледи са всъщност противоположни на Божията любов. Нека илюстрирам няколко често срещани случки.

„Толкова се обичаме, че мислим да се оженим.“ Често това е твърдението на двама човека, които правят секс без брак. Това е грях, дори и да се оженят впоследствие, а много пъти съм ставал свидетел как тези хора все пак не се женят. Те са забравили ясното наставление: **Женитбата да бъде на почит у всички и леглото – неосквернено, защото Бог ще съди блудниците и прелюбодейците** (Евреи 13:4). Обърнете внимание, че авторът на Посланието към евреите не казва: „блудниците и прелюбодейците, които не ходят на църква“. Не, изречението се отнася за всички, които живеят по този начин.

„Знам, че истината не е точно такава, но това ще ни помогне да сключим сделката и ще се уверим, че получават справедливо отношение.“ Предприемачите често казват това, когато искат да подсигурят някоя продажба, която според тях е изгодна за клиента, но трябва да изкривят леко фактите, за да го накарат да я осъществи. Това е не само грехът „лъжа“, но и сделката почти винаги е по-изгодна за онзи, който казва това. Нима тези хора са забравили предупреждението: **Всичките лъжци (онези, които съзнателно изкривяват истина чрез думи или дела), техният дял ще бъде в езерото, което гори с огън и сяра** (Откровение 21:8, с допълнен в италик букв. превод от AMP)?

„Онова, което казах за него, е истина.“ Това често се казва, когато хората представят някого в негативна светлина (клюкарстват или клеветят) за съработник, приятел, началник и т.н. Факт е, че може да сте прави 100% и пак да грешите според вечните стандарти. Ако си спомняте, най-малкият син на Ной – Хам, съобщи съвсем правилно и точно на братята си, че баща им е пиан и гол. Но в резултат от позора, който нанесе на баща си, върху наследниците му за поколения наред падна проклятие. Нима клюкарите и клеветниците са забравили съвета към вярващите: **Не се оплаквайте един от друг, братя, за да не бъдете осъдени; ето, Съдията стои пред вратата** (Яков 5:9)?

Има безкрайно много примери, но общият знаменател е, че те противоречат на Божията вечна воля. Плашещият факт е, че мнозина, които живеят по този начин и правят подобни привидно безвредни изказвания, може да посещават църквата, да имат любезни маниери и да бъдат считани за примерни граждани. Но как се съизмерват с вечните стандарти?

Йоан дава отговора за усъвършенстването (съзряването) на Божията любов по-назад в посланието си:

Който казва: Познах Го (възприех, разпознах, разбрах и съм запознат с Него – Исус Христос), но заповедите (ученията) Му не пази, е лъжец и истината (Благата вест) не е в него. Но който пази (цени) словото Му (който пази в ума си заповедите, правилата Му, който съблюдава изцяло посланието Му), Божията любов в него наистина е свършена (1 Йоан 2:4-5, с допълнен в италиански букв. превод от AMP).

Спомнете си, че свършената (зряла) Божия любов ни дава увереност да застанем пред Съдията. Йоан казва ясно, че любовта на Бога се усъвършенства чрез спазването на заповедите Му, а не с държание, приемливо за обществото. Не забравяйте, че Ева не беше привлечена към *злото* от дървото за познаване на доброто и злото; тя по-скоро беше заплениена от *доброто*! **И жената видя, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите...** (Битие 3:6). Човешкият ум може да сътвори красота и доброта, напълно противоположни на вечната Божия любов.

Писанието ни казва още, че не можем да се покорим на някакъв процент от Божиите заповеди и да вярваме, че ще имаме увереност в Съдния ден. Божията любов узрява единствено ако внимателно спазваме Словото Му в неговата цялост. Затова Бог ни дава благодат: тя ни дава сили да се покорим изцяло на Словото Му по приемлив за Него начин. **И тъй, ние, понеже получаваме непоклатимо царство, нека бъдем благодарни и да служим на Бога така, както Му е приятно – с благоговение и страхопочитание** (Евреи 12:28, НП).

Ключът е да знаем какво иска и търси Царят, а не какво изглежда добре в очите на обществото или на човешкото мислене. По тази причина Бог ни казва: **И не бъдете съобразни с този свят, а се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля – това, което е добро, благоугодно и съвършено** (Римляни 12:2). Онова, което за света изглежда добро, може да е обида за Божиите желания – вечността.

Позволете ми да дам пример. В момента съм отседнал в хотел в Сингапур, където ще проповядвам пред почти 20 000 човека през уикенда. Много пъти съм бил в тази чудесна държава. Проповядвал съм Благовестието и в Холандия няколко пъти. В Холандия не е незаконно да притежаваш марихуана. Там хората могат да пушат легално и да не се страхуват от наказание. Но в Сингапур, ако те хванат с определено количество наркотици (и говорим за малко количество), ще бъдеш арестуван и строго наказан. Ако те хванат с определен вид наркотици, наказанието е смърт чрез обесване! Когато пристигаш със самолет в Сингапур, това правило е записано на входната карта: „Смърт на трафикантите на наркотици според законите на Сингапур“.

Така че можете ли да си представите млад холандец, който редовно пуши марихуана, да пътува до Сингапур и да си споделя тревата със сингапурците? Той казва с радост на приятелите си: „Хей, човече, тази дрога е страхотна. Успокоява, вдига настроението и тревогите си отиват. Искаш ли малко? Ще ми е приятно да ти дам.“

Младият човек моментално е арестуван. Изпада в шок. Първият въпрос, който задава на полицаите, е: „Защо ме арестувате?“

Идва делото. Холандецът е в съда и застава пред съдията, като вярва с цялото си сърце, че всичко това е шега. Съдията го обявява за виновен и произнася присъдата.

Мъжът е шокиран и казва: „Ваша чест, в моята страна може да се споделя марихуана с приятели.“

Тогава съдията казва: „Вие не сте в Холандия. Намирате се в Сингапур и в тази страна това е противозаконно!“

Увереността на холандеца си е отишла. Няма на какво да се опре. Няма убежище. Изправен е пред най-висшия съд в страната и е обречен на смърт без защита.

Преди няколко години бях в Сингапур и един млад американец беше арестуван за нанесена щета на автомобил. Беше арестуван, признат за виновен и осъден на няколко удара с пръчка. Това е наказание, при което се нанасят постоянни физически рани чрез удари по задната част на човек, с вид бамбуково дърво, третирано с химикали. Присъдата изглеждаше доста крайна. Дори президентът на САЩ се опита да облекчи присъдата на младежа, но не постигна успех. Младежът беше нарушил законите на Сингапур и трябваше да си получи наказанието.

Всички ние ще застанем пред най-висшия съд във вселената. Решението на този съд ще бъде окончателно и вечно. Мнозина ще бъдат шокирани от присъдата над живота си, но няма нужда да е така. И за вас няма защо да е така.

Готови ли сте? Според Божието слово, можем да отидем пред Съдията на вселената с увереност. Тази книга има за цел да ви помогне да се подготвите. Ако онзи млад холандец беше отделил време да научи и да се подготви за посещенията си в Сингапур, той щеше да избегне сериозно наказание. Колко по-важно е ние да се подготвим за нашето „дело“, понеже решенията, които се вземат в Съдния ден, са завинаги.

Наградите

Във вечността ще има повече от един съд. Ще има един за невярващите, друг за вярващите и дори един за ангелите. Решенията може да варират. Ще има загуба и наказание, но ще има и награди. В следващите глави ще навлезем по-дълбоко в темата, но нека изтъкна отново, че взетите решения ще бъдат за вечността. Каквото и да кажем, няма да е прекалено много; отново се опитайте да схванете с ума си нещо безкрайно! Божията воля е да знаем това предварително и да се трудим за наградата, която идва от спазването на Божието слово. Павел казва:

Не знаете ли, че тези, които тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата? Тичайте така, че

да я получите. А всеки, който се състезава, се въздържа във всичко. Те вършат това, за да получат тленен венец, а ние – нетленен. Затова, аз така тичам – не като към нещо неизвестно; така удрям – не като че бия въздуха; а умярявам тялото си и го поробвам... (1 Коринтяни 9:24-27).

Павел ясно казва: **Затова, аз така тичам – не като към нещо неизвестно.** Друга версия на този стих казва: **Затова аз тичам директно към целта и всяка стъпка има своя цел** (стих 26, NLT). Именно това трябва да прави всеки човек – да бяга с увереност и цел да победи. Ние не се състезаваме с другите, а само със себе си.

Водени от вечността

Не е достатъчно просто да си мислим, че обстоятелствата ще се стекат добре за нас, когато застанем пред Съда. Нямаме извинение, защото Бог ни е изяснил волята Си. В Съдния ден ще има хора, които вярват, че са се справили по-добре от останалите, но няма да са позволили вечността да направлява и ръководи живота им. Оттук идва и заглавието на тази книга - „Водени от вечността“.

Думата „водени“ означава „задвижвани“. Означава и „ръководени, контролирани или направлявани“. Друго определение е „да осигуриш движеща сила на нещо“. Какво ръководи и мотивира живота ни на земята? Дали вечните или временните неща? Дали се базираме на небесната мъдрост? Или се сравняваме с останалите? Дали сме се вслушвали в ласкателства, традиции, предания или митове, проповядвани от някои амбони или училища? Дали онова, върху което сме изградили живота си, ще устои пред Бога и Неговия Съд или усилията ни ще бъдат изгубени завинаги? Не забравяйте, че вече знаете какъв ще е стандартът за осъждането ни: **Словото, което говорих, то ще го съди в последния ден** (Йоан 12:48).

Много практикуващи християни ще бъдат шокирани, когато застанат пред Исус Христос в Съдния ден. Те са хората, които са черпили увереност от една част на Новия завет, но не са изследвали внимателно цялата картина. Въпросът ми към вас е: искате ли да откриете истината след като бъде взето *вечното*

решение и е прекалено късно за промяна или искате още сега да знаете стандарта, според който ще бъдете съдени?

Следващата глава ще започне с алегория, която ще продължи и в главата след нея. Прочетете я внимателно и запомнете детайлите, защото ще се върнем пак към тях. Историята ще завърши в глава 8 и в останалата част от книгата ще обсъдим съдържащите се в нея истини. Книгата е изградена около тази алегория, затова ви моля да не я пропускате. Може да се върнете отново към нея в течение на поучението.

Бог лично се занимава с мен за повечето от нещата, споделени в тази книга. Ще споделя много от своите недостатъци, разгледани внимателно от Святия Дух под микроскопа на истината Му. Надявам се това да ви подтикне внимателно да проучите Писанията, за да имате здрава основа, на която да стоите в Съдния ден. Ще споделя някои от основните заблуди в обществото, които стават причина някои мъже и жени да се отдалечат от Онзи, когото изповядват като Спасител. В някои моменти ще бъдете шокирани, разтърсени и смирени, но ще последват обещания, надежда и утешение.

Ако сте смели, търсите истината и имате сърце за Бога, нека продължим. Ще се радвате, че сте го направили! Приемете присърце следния съвет:

Така че, като сме оправдани чрез Неговата благодат, да станем наследници според надеждата на вечния живот. Вярно е това слово. И желая да държиш твърдо на това, с цел онези, които са повярвали в Бога, да бъдат старателни да вършат добри дела. Това е добро и полезно за хората (Тит 3:7-8, VBG).

Божият дар възстанови отношенията ни с него и ни върна живота. И идва още живот – вечен живот! Можете да разчитате на това. Искам да тропнете с крак. Да заемете непоклатима позиция по тези въпроси, за да може онези, които се доверяват на Бога, да се съсредоточат върху основното, което е от полза и за добро на всеки (Тит 3:7-8, букв. превод The Message).

ЦАРСТВОТО АФАБЕЛ: ЖИВОТ В ЕНДЕЛ

*Исус ги поучаваше много с притчи, илюстрации или сравнения, изричани наред с истината, за да бъде тя обяснена)...
(Марк 4:2 букв. превод АМР).*

Някога съществувал свят, много подобен на нашия, но и много различен. В този свят нямало независими държави, а само едно велико царство, наречено Афабел. Макар това царство да обхващало целия познат свят, то имало една столица, от която се осъществявало управлението му. Тя се казвала Великия град Афабел, който оттук нататък ще наричаме само Афабел.

Този омагьосан град бил управляван от забележителен Цар. Той бил обожаван и почитан от поданиците си. Излъчвал любов, която изглеждала неизчерпаема. Бил силен и мъдър, но същевременно мил и с чудесно чувство за хумор. Макар да се държал величествено, Царят не бил недостъпен. Когато човек бил в присъствието му се усещал обвит в атмосфера на доброта. Присъствието му издигало живота на по-високо ниво. Визията и погледът му в бъдещето били изключителни и имал свръхестествена способност да вижда отвъд действията на хората и да съзира мотивите на сърцата им.

Бащата на Царя, който основал Афабел, бил познат като Царя Баща–Основател. Той установил основния ред и после предал цялото управление на царството на Сина си. Жителите на великия град помогнали да се прилагат правилата и управлението на Царя в прилежащите територии на цар-

ството. Това било постигнато чрез йерархична система на власт и лидерство в столичния град.

Градът бил огромен, със суша приблизително триста квадратни километра. Той бил така добре планиран, че макар и гъсто населен, никога не се създавало усещане за пренаселеност. Бил комбинация от предградия, градски резиденции и вили.

Най-скромните домове на работниците били разположени в равнините, които лежали към западния край на Афабел. (Скромните им домове в днешния ни свят бихме счели за екстравагантни.) Макар работата им да изисквала тежък труд, жителите били благодарни просто за това, че живеели в царския град.

Планинският терен на северната и южната граница бил дом на хора на изкуството. Това били таланти в областта на музиката, словото, изобразителното изкуство и дизайна. Техните домове имали красиви гледки и били по-скъпи от тези на работниците.

Най-гостоприемната част на града бил източният район, където се намирали красиви вили в изобилие. Тази област била позната като Управителния център. В този голям квартал живеел Царят и там прекарвал по-голямата част от времето си. Там били домовете и на онези, които работели с него – тук администрацията и лидерите общували помежду си и работели заедно.

Управителният център бил разположен като скъпоценност на скала с изглед към бреговете на Великото море. От синия океан постоянно полъхвал лек бриз и разхлаждал града. Водите миели едни от най-чистите бели плажове, чиято хубост била надмината единствено от царските градини. Градините били разположени в Управителния център и добавяли цвят и живец при всеки завой. Това било без съмнение най-желаното място за живеене в Афабел. Само царският палат надминавал по елегантност домовете там.

В средата на Афабел се намирало дървото на живота. Само поданиците на царството имали привилегията да се хранят с чудния му плод. Този плод бил не само вкусен и

хубав на вид. В уханната му сърцевина се съдържала силата на чудесата.

Общността на Ендел

На запад от равнините на Афабел се намирала Външната пустиня, която се простирала в продължение на почти 10 км до великата река Адонга. Щом прекосите Адонга, ще се окажете в друга част на царството, наречена Ендел. При раждането си децата на гражданите на Афабел били отнасяни направо в провинция Ендел. Преди да изтече първата им седмица, те били поверявани на грижите на царските гледачки. Щом младите граждани навършели 5 години, били завеждани в Училището на Ендел, където се обучавали в продължение на 10 години. Там изучавали правилата на Афабел и на великия Цар.

Само царските гледачки и учители имали възможност да се срещнат лично с Царя. На всеки 5 години той посещавал Ендел тайно, за да сподели мислите си за училището и децата. Той никога не обявявал присъствието си, но дори така добрината му ставала очевидна в живота на Ендел.

Десетгодишното обучение в Училището на Ендел подготвяло учениците за предстоящия живот. На 15-годишна възраст имали кратко време, за да приложат всичко научено. През този период им били давани определено богатство и отговорност. Начинът, по който управлявали младия си живот и ресурси, определял как и къде щели да прекарат остатъка от живота си, което в техния свят се равнявало на 150 години. Макар периодът за проверка да бил точно 5 години, никой от учениците не бил наясно с продължителността му. Било им казано само, че няма да надвиши 10 години. В края на периода всеки се явявал пред Царя, за да даде отчет за житейския си избор.

Този тестов период определял верността на учениците. Онези, които следвали наредбите на Царя с думи и действия, признавали лидерството му. Те били допускани за жители на Афабел. Изборът им осигурявал съответните награди.

Ако обаче учениците се бунтували и живеели само за себе си през тестовия период, те били изгонвани в земята Самота. Тя била абсолютно тъмна пустинна област, където властвали самотата и безнадеждността. Там непокорните били измъчвани и държани в затвора доживот.

Първият заточен в изолация тук бил Нечестивият, който се превърнал в тъмния господар – основател на земята Самота. Макар да бил вдигнал бунт срещу Царя преди много години, влиянието му се усещало в земите на Ендел. Жителите на Ендел, които признавали господството на Царя, се освобождавали от тъмната сила на Нечестивия. Но онези, които отказвали да служат на Царя, оставали под властта на тъмния господар.

За да избегне по-нататъшното проникване на тъмнината в царството си, великият Цар бил принуден да издаде декрет за защита на целостта и социалната инфраструктура на Афабел. Всички, които следвали Нечестивия и отказвали да приемат Царя с думи и дела, били прогонвани доживотно в страната Самота.

Така започва нашата история. Ще проследим живота на петима ученици от Ендел. Имената им са: Независим, Заблуден, Обидена, Егоист и Благородна. Нека ви представя всеки от тях.

Независим

Независим постоянно поставя под въпрос съществуването на Афабел. Той не може да повярва, че някой на име Царя, когото никой не е виждал, ще иска не само вяност, но и стриктно придържане към „списък с правила“. Подозира, че това е заговор, за да може той и останалите да бъдат контролирани от учителите. С презрение отказва да присъства в часовете и да учи за това въображаемо царство.

Независим се надсмива над останалите, че вярват в подобни глупости. Той възнамерява да живее както сметне за добре и да остане извън законите на Царя. Единственото изключение е ако царските укази обслужват собствените му цели. Тогава ще се придържа към тях, но само защото така

иска той. Независим е без скрупули и ще покаже на останалите, че няма да подчини живота си на чужда воля.

Заблуден

Заблуден не се съмнява в съществуването на Афабел. Той вярва в Царя и дори се радва на обещанията му. В ума си и гласно е съгласен с учението и политиките на училището, но голяма част от живота му е в противоречие с тези поучения. Той отбелязва верността си към Царя и поученията му и участва в училищните мероприятия, когато са приятни, но ако не вижда някаква лична изгода, бързо променя възгледите си. Животът му е коренно различен от този на истинските последователи на Царя и поради силната си личност и индивидуалност, той неусетно привлича останалите към своите идеи. Никога не се спира, за да се замисли за предстоящите изпитания и осъждение.

Заблуден се разбира добре с Независим, макар да не са на едно мнение за съществуването на Царя. Заблуден е забавен и с Независим имат общи интереси, затова им е приятно заедно.

Обидена

Обидена е най-ентузиасираната от всички ученици. Тя често говори пред класа и изкарва едни от най-високите оценки. Много е активна и обикновено инициира извънучебни занимания, за да насърчи включването на учениците в живота на общността. Всеки оценяващ би казал, че тя е страстна поддръжничка на каузата на Царя.

Егоист

Егоист също вярва в Царя и учението му. Той не се съмнява в съществуването на Афабел и също споделя мненията си открито. Вярва, че Царят е толкова чудесен управник и мил съдия, че ще прояви милост към всички, които заявят верността си към него. Егоист обаче се фокусира върху собствените си ограничени възприятия за учението и характера на Царя. Забравил е, че Царят освен любящ и милостив, е

справедлив и свят водач. Затова Егоист има изкривено виждане за истинския характер на Царя. Той вярва, че Заблуден, Обидена и Благородна без съмнение ще станат част от славното царство на Царя, макар да има някои притеснения за явната съпротива на Независим.

Егоист вярва, че всички, които признават Царя с думи и не нарушават никакви основни закони, ще получат достъп до Афабел. Но в съответствие с името си, той основно търси лична изгода и често добрините, които върши, са ръководени от личния му интерес. Понякога е воден от съчувствие, но когато дойде трудното, Егоист се води от личния си интерес.

Благородна

Накрая една млада дама – Благородна. Тя взима присърце законите на Царя и ги спазва. Не само е научила принципите му, но и се стреми да опознае сърцето зад всеки закон. Тя отделя много време, за да научи и разбере волята на Царя. Това означава дълги часове изучаване и самоотвержено посвещаване на доброто на училището и общността на Ендел. Тя знае, че щом навърши 15 години ще има кратко време, за да изпълни желанията на великия Цар. Целта ѝ е да живее изцяло за славата на Царя и няма да позволи нещата, които са от полза за нея, да препречат пътя ѝ към тази основна цел.

Благородна обича Царя и копнее за деня, когато ще се срещне с него. Тя му се покорява ревностно и често говори с останалите за добрината му. Заради това често става обект на присмех и изолация. Макар да е изстрадала много заради непоклатимата си лоялност към законите на Царя, нищо няма да ѝ попречи да му остане вярна.

Абитуриентите

Тези петима млади жители на Ендел навършиха 15 години. Настъпи насроченият ден и те завършиха училище заедно с 2000 други ученици. На всеки беше дадена конкретна задача и съответна сума стартов капитал. Тази сума беше предварително определена от Царя и беше разпределена от директора при дипломирането.

Капиталът беше разпределен между петимата както следва: Независим получи 55 000 доверия, Заблуден и Обидена получиха по 40 000, Егоист получи най-много – 75 000, а Благородна получи 25 000. С парите в ръка, младите граждани получиха последни наставления и бяха отпратени.

Продавачът

Макар Независим да не ходеше много често на училище, той имаше чувството, че някои от уроците „висят над главата му“. Имаше моменти, в които се питаше дали някои от училищните безумия не са истина. Ако е така, той се надяваше поведението му да не повлияе на сумата, която щеше да получи при завършване на обучението.

Ръцете на Независим се разтрепериха, когато получи плика, пълен с доверия. Когато го отвори, трябваше да потисне изненадата и облекчението си от получената сума. Развълнува се още по-силно, когато осъзна, че е получил с 15 000 повече от Обидена и два пъти повече от Благородна. Помисли си: *Каква загуба! Обидена и Благородна прекарваха цялото си време в онези безполезни класни стаи и се занимаваха извън учебно време и сега имат толкова малко.*

Това преживяване всъщност затвърди убеждението на Независим, че Царят не съществува. Той предположи, че родителите на децата, които бяха изчезнали преди много години, бяха оставили парите. Това затвърди мнението му, че историята за Царя е измама, създадена от училището, за да контролира живота на младежите и да им попречи да мислят свободно.

В продължение на 2 седмици Независим празнува завършването и след това осъзна, че трябва да започне някакъв бизнес. Започна да се паникьосва заради скоростта, с която харчеше доверията.

Независим започна да продава коли и осъзна, че е отличен продавач. Бизнесът вървеше удивително добре. Много от новозавършилите използваха част от стартовия си капитал, за да си купят коли на старо или дори нови коли от Независим. Парите се увеличаваха и той разшири бизнеса.

Новите му начинания също бяха успешни. С увеличаването на активите си, той разшири и подобри стила си на живот. Бързо осъзна, че парите са удивителен източник на влияние и сякаш имаха силата да купуват щастие. Богатството, имотите и начинът на живот привличаха жените, което вливаше още енергия в живота.

Независим не посещаваше седмичните сбирки на общността, но въпреки това беше считан за добър гражданин от повечето хора, защото оценяваха приноса му за обществените проекти. Сякаш нямаше как животът да стане по-добър за този трудолюбив жител на Ендел.

Строител и предприемач

Заблуден с удоволствие празнува завършването си заедно с Независим цели 2 седмици. Макар да не получи толкова пари колкото останалите, той беше доволен, че му бяха дали повече отколкото на Благородна. Това беше потвърждение на изкривената му представа за Царя – толкова милостив Цар, че за него някои неща нямат никакво значение.

Заблуден се беше държал разпуснато с две от момичетата, с които излизаше като ученик, макар това да противоречеше на онова, на което го учеха. Не виждаше противоречие, защото твърдо вярваше в Царя и царството му. Беше си изградил собствен подход към живота: *стига да потвърждавам верността си към Царя и да не наранявам никого много жестоко, ще имам добра позиция пред Царя*. Той смяташе, че Царят разбира, че всички имат свои нужди и никой не е съвършен. Беше уверен, че грешките и недостатъците му ще бъдат простени в Съдния ден от милостта и благодатта на Царя, защото вярваше в него с цялото си сърце.

Няколко седмици след дипломирането си, Заблуден стартира собствен бизнес. Стана строител на къщи. В началото с много усилия намираше клиенти. Мострената му къща беше отлична по всички показатели, но не можеше да намери сериозни купувачи. Някои смятали, че цените са високи, други просто не можели да си позволят да си купят толкова хубав дом. В отчаянието си Заблуден намали цените.

Заблуден продължи да използва хубавата си мострена къща, за да привлича клиенти. Продължи да дава същите обещания като преди, но започна да влага материали с по-ниско качество. Някои от материалите бяха в нарушение на разпоредбите и стандартите в Ендел. Заблуден се оправдаваше, че законотворците, които определят стандартите, са прекалено прецизни. Беше уверен, че избраните от него материали ще издържат всякакво натоварване или атмосферни условия. Понеже къщите на Заблуден изглеждаха добра сделка, заинтересувани клиенти започнаха да подписват договори по-бързо, отколкото можеше да строи. Бизнесът най-после потръгна.

След две години Заблуден реши да се обърне към бизнеса с облагородяване на терени. Беше уморен от недоволни клиенти. Смяташе, че щом продаде земята, ще приключи с всичко. Вече нямаше да се налага да се занимава с поправки на разни неща в гаранция.

Заблуден беше много доволен, когато попадна на парцел земя, който струваше около 1000 доверия за акър. Сделката изглеждаше прекалено добра, за да е истина. По-нататъшното разследване показва, че земята се наводнява лесно. Тази информация беше известна само на шепа хора и всички те бяха приятели на Заблуден. Той убеди един градски съветник, който беше приятел на Независим, да одобри подобренията му без необходимите геоложки проучвания. Все пак в живота си той никога не беше преживявал наводнение, така че това наистина ли беше проблем? Сделката мина безпроблемно. След това животът на младия предприемач стана толкова хубав, че повече нямаше накъде.

Асистентът на учителя

Веднага след дипломирането си, Обидена се събра с няколко приятелки за уикенда и отиде на шопинг. Тя смяташе, че това ще е добре по две причини: първо, можеше да празнува с най-близките си хора; второ, можеше да си купи дрехите и аксесоарите, които ѝ бяха нужни за новата работа. Най-съкровено желанието на Обидена беше да стане по-

мощник-учител в Училището на Ендел. Не помнеше някога да е искала друго. Следващия петък ѝ предстоеше интервю.

На втория ден от шопинг-тура, една от приятелките на Обидена – Клюка, ѝ каза, че една обща приятелка – Клевета, била казала на директора, че Обидена е спала с един от младите ученици. Когато чу това, Обидена страшно се ядоса. Това можеше сериозно да навреди на шанса ѝ да бъде обучена за помощник-учител. Беше абсурдна лъжа, без капка истина. През цялото време в училище тя се беше пазила и беше напълно чиста. Беше уверена, че Клевета е постъпила така единствено от завист и дори омраза.

Обидена побесня. Беше наранена дълбоко и през останалата част от уикенда мислите ѝ бяха завладени от предателството на тази така наречена приятелка. Тя се закле да накара Клевета да си плати за стореното.

Настъпи денят на интервюто и за изненада на Обидена я взеха на работа. Директорът я уведоми, че наистина е чул някакъв слух, но след като направил проучване бил убеден, че не е истина.

Така Обидена не само получи работата, но и беше определена за помощник на един от любимите ѝ учители. Той се казваше Двуличен и беше един от най-даровитите преподаватели в училището. Беше на 25 години и от доста време преподаваше на младите граждани на Ендел. (Учителите не биваха съдени на 20 години като останали, а на 30.) Обидена се учуди, че са я избрали да работи с подобен динамичен лидер.

Семестърът започна и нещата вървяха много добре, но Обидена продължаваше да таи обида към бившата си приятелка. Независимо колко добре бяха нещата, тя като че ли не можеше да преодолее предателството на Клевета.

Макар нещата да изглеждаха добре, под повърхността се зараждаха проблеми. Името на Двуличен подсказваше какъв е - като учител той живееше един живот, но беше съвсем различен в личното си време. Присъдата над него щеше да е най-строга, защото като учител той имаше привилегията лично да се види с Царя.

Една вечер Обидена беше насаме с Двуличен и той започна да я сваля. Шокирана и ядосана тя моментално си тръгна. Той обаче не се отказа и през следващите няколко седмици постоянно я преследваше. Тя започна да се съмнява в реакцията си и да се вслушва в убедителните му думи, защото той беше толкова велик и знаещ човек. Вниманието му ѝ беше приятно. Той беше мил и любезен и беше считан за един от най-хубавите мъже в общността. След дълга вътрешна битка, Обидена най-накрая отдаде девствеността си на Двуличен и двамата започнаха страстна връзка.

Обидена не беше преживявала толкова вълнуваща страст и любов. Всеки път щом видеше Двуличен дъхът ѝ спираше. Постоянно беше обзета от мисли за срещите с него и уговорените им вечери и временно отклони вниманието си от дълбоката и вече скрита обида, която още таеше спрямо Клевета.

След 4 месеца обаче Двуличен изведнъж я заряза. Обидена беше объркана и опустошена – искаше да разбере защо беше станало така. Припомни си всяка среща и го притисна за отговор. Най-накрая Двуличен ѝ каза, че чул разказа на Клевета за аферата ѝ с ученик. Това не беше истинската причина за промяната в чувствата му – той просто беше изгубил интерес към Обидена. Вече флиртуваше с друга млада жена от общността. Младите жени трябваше доста да се потрудат, за да устоят на съблазнителната сила и убедителността на известния учител.

Обидена се възмути. Не можеше да понесе мисълта, че ще вижда Двуличен всеки ден. По тази причина напусна училището.

След като се цупи няколко дни, Обидена отвори салон за красота с останалото от 40 000 доверия. Спря да посещава седмичните сбирки в училището, макар Царят да учи поданиците си да не се отказват от тези срещи. Обидена не искаше да общува с лицемери, защото повечето хора на срещите ѝ се струваха точно такива.

Обидена ставаше все по-строга и безмилостна с всеки изминал ден. Тя рядко споменаваше училището на Царя. Безразличието и цинизмът заеха мястото на страстта и пла-

менността, която преди изразяваше така свободно. Ако я попитаха, Обидена потвърждаваше верността си към Царя, но дълбоко в сърцето си го винеше, че е позволил подобен покварен човек да е учител в училището му.

Когато свърши изпитателният ѝ период, Обидена беше все още огорчена, макар че ако я питаха отричаше категорично. Прекара остатъка от дните си в опити да си върне на онези, които я бяха наранили толкова дълбоко.

Кметът на Ендел

И сега се обръщаме към Егоист. Той беше учуден от получената сума. Отпразнува завършването, но знаеше достатъчно от поученията на Царя и стоеше далеч от незаконни забавления. След няколкодневна почивка, започна да инвестира. Търговията му се оказа печеливша и бързо умножи стартовия си капитал. С нарастване на финансите му, започна да расте и популярността му.

Егоист си купи къща в един от най-хубавите квартали на Ендел и покани на гости влиятелни и властимащи хора. Правителствени служители, професионални спортисти, бизнесмени и други знатни лица се наслаждаваха на богатото му гостоприемство. Той бързо започна да се превръща в един от хората с най-големи връзки в обществото.

След 3 години Егоист реши да се кандидатира за кмет на Ендел и лесно спечели изборите заради финансовото си влияние и социални връзки. Щом зае длъжността, се оказа изправен пред много решения. Едното от тях беше свързано с училището. Поради увеличаване на населението, имаше спешна нужда от повече пространство. Това означаваше да се купи земя и да се осигури строителна фирма, пари за строителство и всичко необходимо за обзавеждане на училището.

Първата стъпка беше събиране на пари от общността. На седмичните градски събирания Егоист чу, че имат нужда от допълнително финансиране. Когато събирането на средствата приключи, той беше дал само около 1000 доверия.

После дойде време за трудните решения. Училището най-после имаше достатъчно пари, за да купи конкретен парцел

земя. Сделката беше много добра и цената беше в рамките на бюджета. Но един голям магазин искаше да купи същия парцел. Градският съвет беше разделен в мнението си. Училището беше организация с нестопанска цел, затова нямаше да плаща данъци. От друга страна, магазинът щеше да донесе големи приходи от данъци и да създаде допълнителни работни места за гражданите.

Поради разделението на съветниците, кметът имаше решителния глас. Егоист беше раздвоен. Собствениците на магазина бяха подкрепили предизборната му кампания като бяха дарили големи суми пари и използвали влиянието си в негова полза. Често бяха гости в дома му.

Егоист гласува в полза на магазина. Оправда избора си пред обществото като заяви, че било за доброто на гражданите на Ендел. Беше отъпкал пътя за повече работни места и нарастване на приходите в градската хазна. Препоръча на училището да проучи възможностите за разширяване на настоящите си сгради, макар да знаеше, че това е невъзможно. Изборът му разочарова искрените последователи на Царя, но общността като цяло аплодира решението му.

Двугодишният мандат на Егоист вървеше към края си и дойде време за нови избори. С известни угризения той направи лично дарение от 5000 доверия за Училището на Ендел. Обеща и да намери друг парцел, подходящ за тях. Това му помогна да придобие отново доверието на много последователи на Царя. Изглеждаше, че младият лидер с лекота щеше да спечели втори мандат.

Собственикът на ресторант

След дипломирането си, Благородна даде 3 000 от 25 000 доверия като дарение за Училището на Ендел. Беше благодарна за наученото от учителите си и искаше да изрази това по някакъв начин. С останалите 22 000 Благородна успя да отвори ресторант.

Благородна обичаше всичко свързано с кулинарното изкуство. Това, в съчетание с факта, че беше умела бизнес дама, показваше, че ръководенето на ресторант е най-добрият

начин да оползотвори дарбите си и да служи на общността. Успя да събере някои от най-добрите майстор-готвачи от страната. Като съчета знанията им, тя изгради изключителен екип. Ресторантът ѝ мигновено постигна успех.

Макар Благородна да спечели награди за ресторанта си, тя винаги ги приписваше на мъдростта на Царя. В интервюта постоянно благодареше на бившите си учители и хвалеше добрите си служители. Не искаше да се хвали със собствените си усилия или да претендира, че успехът се дължи само на нея. Знаеше, че всичко се дължеше на Царя.

Благородна използваше просперитета си, за да подпомага както общността, така и Училището на Ендел. Дари храна за училищната столова. Често отделяше по една вечер, за да работи в доброволческа мисия за осигуряване на храна за нуждаещи се. Приятно ѝ беше да сервира топла храна на бедните. Реши да дава 25% от печалбите на ресторанта за училището. В края на петте години беше дарила над 200 000 доверия.

Благородна винаги помагаше на останалите, които работеха усърдно, но им беше трудно да свържат двата края. Освен че помагаше финансово, тя с готовност споделяше принципите на Царя за мъдростта и успеха. Постоянно казваше на онези, които подпомагаше, че никога нямаше да постигне нищо, ако не е бил Царят.

Макар ресторантът на Благородна да беше успешен, тя никога не беше канена на светските събития в дома на Егоист. Нито я канеха да участва в управлението на общността. Смятаха я за прекалено крайна, задето се придържаше към правилата на Царя. Изключването ѝ от числото на влиятелните жители на Ендел не спираше, нито обезсърчаваше Благородна. Тя се съсредоточи да помага на тези, които нямаха нейния късмет. Обичаше седмичните събирания в училището и винаги предлагаше да помогне като дава или служи в различни неща. Благородна беше пълноценна млада жена.

Съдният ден

Настъпи последният ден от изпитателния срок. Онези, които щяха да бъдат съдени, знаеха, че това ще се случи

в един момент от следващите 5 години, защото първите 5 години вече бяха изтекли. Никой не си беше представял, че ще е толкова скоро.

Денят започна като всеки друг, но завърши много различно. Късно вечерта Царската стража на Афабел прибра двете хиляди абитуриенти. Те бяха изведени тайно докато гражданите на Ендел спяха.

Тези 2000 младежи бяха преведени през таен проход. Това беше дълбок тунел, който минаваше под река Адонга. Щом се прекоси канала, се пътуваше още два дни през пустиня. По време на пътуването Главният страж се грижеше да ги снабдява с храна, вода и запаси.

Стражите бяха любезни, но резервирани. Цялата им енергия беше съсредоточена върху поставената им задача. Макар да отговаряха на някои въпроси, гражданите на Ендел задаваха други, на които не им беше позволено да отговарят. В този случай стандартният отговор на стражите беше: „Всичко ще стане ясно в подходящия момент.“ Това само усилваше любопитството на пътниците.

Жителите на Ендел почти не забелязваха неудобствата на пустинята, тъй като пътуваха към дългоочаквания град. Когато настъпи зората на третия ден, те стигнаха хребета на един хълм. Там, огрян от сутрешното слънце, се издигаше величествен град. Афабел беше дори по-великолепен отколкото си представяха и в най-смелите си мечти.

С приближаването им към града, чудесата му се разкриваха още по-ясно и пълно. Дори при приближаването им откъм равнините беше очевидно, че Афабел е несравним. Ендел беше малък в сравнение даже с покрайнините на града.

Когато мъжете и жените от Ендел влязоха в централната част на града откриха, че в Афабел всичко беше изпълнено с живот. Мястото беше магично и птиците не само пееха, но и имаха дарба да говорят на различни езици. Чудните им мелодични песни разказваха за красотата, която съзерцаваха, и възвеличаваха славата на града.

Жителите на Ендел не бяха много изненадани от това, понеже вече бяха чули конете на Царската стража да гово-

рят. Благородните животни не само разговаряха помежду си, но и говореха с ездачите. Вече беше станало очевидно, че всички създания в Афабел притежават дарба да говорят и могат да изразяват привързаност и радост.

Накъдето и да се обръщаха жителите на Ендел, пред очите им изникваха зашеметяващи гледки. Бяха обзети от благоговение пред красотата на Афабел. Даже въздухът даваше енергия. И донасяше яснота на ума и сила на изморените им от пътуването тела. Заинтригува ги водата, която течеше през града. Дори тя изглеждаше по-жива и сякаш блестеше. Очарователна музика се носеше из въздуха, успокояваше вълнението в душите им и изпълваше сърцата им с мир. Всичко – от най-малките растения до самия въздух – изглеждаше повече от живо; то имаше способност да вдъхва живот. В тази чудотворна земя всеки елемент беше препълнен.

Докато преминаваха през великия град, младежите не можеха да се въздържат и протягаха ръце да докоснат всичко около себе си. Те копнееха свободно да изследват града, но усещаха, че това някак си не им е позволено в този момент.

Бяха отведени директно в голямата чакалня на огромна зала. Тук мъжете бяха отделени от жените. Суперсградата, в която бяха заведени младежите, беше толкова обширна, че им се стори с неограничен капацитет. Между мраморните ѝ стени можеха да се поберат поне 100 000 човека без проблем.

В чакалнята позволиха на младежите от Ендел да се освежат в уханни вани или душеве и им дадоха да облекат роби, за да се подготвят за аудиенция с Царя. Всички бяха много доволни да се отърват от мръсните си дрехи. Те им се струваха странни и не на място в този сияен град. В сърцето на всеки от младежите се събуди силно желание да заживее в Афабел. Имаха странното чувство, че все едно са се прибрали у дома.

След банята и преобличането, групата се събра отново за закуска. Масите бяха наредени във великолепен двор и на младежите беше позволено да хапнат и да общуват помежду си. След като се нахраниха, групата отново беше разделена, този път по имена. Благородна, Егоист и приблизително още 500 човека бяха отведени в съседна зала отдясно. Обидена,

Заблуден и Независим бяха заведени заедно с останалите 1500 човека в друга зала отляво. Когато влязоха в залите забелязаха, че на прага на всяка е написано име. Имената бяха странни и бяха написани на език, непознат за младежите от Ендел. Името на едната зала беше Зала на живота, а на другата – Зала на справедливостта.

Залите на живота и на справедливостта

Когато пристъпи прага на залата отляво, Независим се почувства странно притеснен, почти ужасен. Върна се към спомените си от ученическите години и се опита да се утеши с малкото неща, които беше чувал за Царя. Сега всичко му се струваше толкова объркващо. Установи, че съжaliaва, защото беше пропуснал толкова много часове.

Очевидно беше сбъркал: и градът, и Царят съществуваха. Опита се да блокира нарастващия страх и да се съсредоточи върху онова, което се сещаше за любовта и милостта на Царя. В този момент не искаше да се замисля за праведността и светостта му, макар че те се натрапваха на вниманието му. Опита се да се успокои като си припомни как се беше държал като добър гражданин и беше подкрепял доброволческите инициативи на общността.

Независим си пое дълбоко дъх и се огледа, за да се ориентира в каква компания се намира. Нямаше как да не забележи, че беше сред някои от най-лошите хора в Ендел. Разпозна крадци, мошеници и пияници. Имаше както хора, които рядко работеха, така и такива, които работеха само в своя полза. Страхът му започна да расте, но точно преди да го обхване паника забеляза Обидена. Независим затвори очи и въздъхна облекчено. Веднага си припомни, че тя беше една от най-искрените и ентусиазирани последователи на Царя в класа. Не беше ли чувал, че даже работела в училището? Ако беше в същата зала като него, нещата най-вероятно щяха да се наредят.

Независим се отправи към Обидена, но по пътя се сблъска със Заблуден. Още един добър знак! Макар да не поддържаше връзка с Обидена, Независим знаеше, че Заблуден е

силно вярващ. Някога дори бяха спорили заради Царя. Независим прегърна стария си приятел и настроението му се промени изцяло.

Заблуден се държеше едновременно експанзивно и позитивно. Двамата мъже се заговориха и страхът на Независим изчезна напълно. Милостта на Царя сигурно е още по-голяма отколкото предполагат. Вижте как беше простил на хора, за които Независим изобщо не би предположил, че ще получат прошка. Как можеше това да не е истина? Не беше ли великият учител Двучичен недалеч от тях? Независим се чувстваше още по-уверен, че всичко ще е наред. Но беше леко притеснен от отсъствието на Благородна и Егоист. Трудно можеше да пренебрегне и факта, че някои от хората плачеха в ъглите на стаята. Но може би просто бяха смазани от добрината на Царя.

Другата зала също беше пълна с емоции. Приятели, които бяха изгубили връзка след дипломирането си, с радост се виждаха отново. Във всички разговори преобладаваше силното възбуждение: скоро щяха да видят Царя! Беше дошъл моментът да изпълнят истинското си предназначение и обещаната си съдба.

Всички бяха развълнувани от чудесата на града. Знаеха, че ще е по-добро място от Ендел, но първоначалното им впечатление беше надминало очакванията. Всичко беше повече, отколкото можеха да понесат. Възможно ли беше да е вярно, че ще прекарат остатъка от живота си на такова прекрасно място? Всички бяха готови даже да чистят пода, за да имат тази чест! Всички, които чакаха в тази зала, знаеха, че са следвали Царя, но с течение на времето атмосферата постепенно стана сериозна и тържествена. Дали наистина бяха верни? Времето скоро щеше да покаже. Докато смирените слуги чакаха срещата с Царя си, възбуждението им се примеси с лек страх.

Онези, които чакаха в Залата на живота, щяха първи да бъдат изправени пред съда. Но ще се върнем към тях по-късно. Засега историята ни се пренася в Залата на справедливостта.

Повикване пред съда

Беше пладне. Намиращите се в Залата на справедливостта вече бяха възстановили комфорта и увереността си. Приписваха всичко, което им се струваше объркващо или необичайно, на милостта на Царя или на тайнствените му пътища. Тези разсъждения ги успокояваха.

Първият призован измежду 1500 жители на Ендел в залата беше Независим. Четирима царски стражи дойдоха да го придружат до Великата съдебна зала. В опита си да разчупи сериозното и тържествено настроение, той се усмихна и намигна на единия от стражите, който по случайност го погледна докато излизаха от залата. Изненада се, че това не предизвика никаква реакция.

Когато чу вратите на залата да се затварят зад него, Независим установи, че съмненията му се връщат. Сърцето му биеше в гърдите като барабан – толкова силно, че му се струваше, че стражите го чуват, но дори да беше така, не го показваха. Искаше му се Заблуден да дойде с него. Скоро щеше да застане пред Съдията и предпочиташе да не е сам. Независим бързо губеше увереността си.

Преди да влязат във Великата зала един от стражите информира накратко Независим за правилата на протокола. Той кимна, макар да се страхуваше, че няма да си спомни казаното. Пулсът му биеше в ушите и заплашваше да му попречи да чува. Стражът кимна в знак, че е разбрал, че Независим е наясно с процедурата и вратите на залата се отвори широко.

Когато Независим пристъпи в огромната зала, забеляза, че тялото му трепери. Капки пот се събираха на обикновено хладното му чело. Беше напълно дезориентиран, защото онова, което видя, го поразി неимоверно!

ЦАРСТВОТО АФАБЕЛ: ДЕНЯТ НА СЪДА I

Всичко това Исус каза на множеството с притчи, и без притчи не им говореше, за да се изпълни реченото чрез пророка, който казва: Ще отворя устата Си в притчи; ще изкажа скритото още от създаването на света (Матей 13:34-35).

Преди да продължим с алегорията ни бих искал да разясня Исусовото изявление, касаещо предстоящия съд. В Йоан 12:48 Той обяви: **Словото, което говоря, то ще го съди в последния ден.** Вече знаем стандарта, според който ще бъдем съдени пред трона Му: святото Писание.

Поради това в много от думите на Царя в следващите сцени от Залата на съда ще се появят малки числа. Те се отнасят до Писания от различни преводи, посочени в края на книгата. Повечето от думите на Царя се състоят от цитати от Библията, съчетани така, че да паснат на героите в нашата история.

Като имате това предвид, нека продължим.

Съдът над Независим

Великата зала беше по-грандиозна от всичко, което Независим си беше представял. Ако някой му беше дал шанс да разкаже за преживяванията си на 1500-те човека отвън, той нямаше да намери думи или сравнения, с които да опише величието ѝ. Архитектурата ѝ караше всичко в Ендел да му се струва остаряло. В залата вероятно имаше поне 100 000 човека. Независим никога не беше виждал толкова хора събрани заедно.

Когато се приближи, Независим забеляза гражданите на Афабел. Първо забеляза, че изглеждаха царствено, с грееци

лица. После се изненада от поразяващата им красота. Сякаш бяха от друг свят. Тази трансформация се беше случила, защото им бяха позволили да ядат от дървото на живота.

Независим се запита: възможно ли е това да са бивши жители на Ендел? После забеляза една позната. Името ѝ беше Благодост. Беше с няколко години по-възрастна от Независим и той си спомняше, че ѝ се подиграваха, че е грозничка. Сега беше прекрасна. Чертите ѝ бяха същите и той я разпозна, но беше някак по-красива от всичките му познати от Ендел. Всъщност всички, които виждаше – дори най-некрасивия, бяха много по-привлекателни от всички жители на родната му земя.

След като се възстанови от първоначалния шок, Независим забеляза, че всички присъстващи гледаха към нещо точно пред тях. Дотогава не беше виждал нищо подобно.

Беше трон. Но подобно описание не предаваше великолепието му, защото това беше наистина най-величественият престол. Очите на Независим забелязаха онзи, който седеше върху него, и за миг осъзна какъв е източникът на величието на града. То произтичаше от човека на трона. *Това трябва да е Царят*, си помисли Независим. Изведнъж той изпита дълбока вяра в онзи, когото беше отричал категорично.

Чертите на Царя бяха хубави, но строги или поне така беше в момента. Прекрасни, но страховити би било още по-точно описание. Целият му вид беше завладяващ, но с всяка стъпка, която Независим правеше към него, в сърцето му се засилваше ужасът. Цялата му увереност се изпари напълно. Какво щеше да стане с него?

Независим се опита да запази самообладание като си повтаряше, че се приближава към милостив владетел. Беше раздвоен, защото започваше да се съмнява, че ще получи благоприятна присъда.

Независим продължи да върви напред, докато му заповядаха да остане на една тясна платформа. Над него, седнал на трона си, се издигаше Царят – въплъщение на решителност и целеустременост. Царят се обърна към събраните хора: *Всички... ще признаят и разберат, че Аз съм Този, който проучва умовете (мислите, чувствата и целите) и (най-вътрешно-*

то) сърцата и ще дам на всеки от вас (наградата за онова, което сте направили) според както заслужават делата ви.¹

Независим слушаше заедно с останалите, но изведнъж Царят го погледна в очите и заповяда: *Дай сметка за управлението си.*²

Преди Независим да може да произнесе и дума, се появи холограма, която започна да показва живота му в Ендел от първия ден в училище до вчерашния ден. Всяка постъпка, всяка дума и мотив бяха показани и разкрити пред тълпата свидетели. Той беше изпълнен със страхопочитание от откровението, което получи от Царя: *Никое същество не е скрито от очите Му, всички неща са открити и изложени на показ, голи и беззащитни пред очите на Онзи, пред Когото имаме да отговаряме.*³

Независим се сви, докато гледаше глупавия си, порочен и егоистичен живот, изложен на показ. Срещата с всичко това пред огромна аудитория му дойде изневиделица, почувства се засрамен и шокиран. Онова, което в очите на Независим беше изглеждало незначително и дори безобидно, сега изглеждаше зловещо пред славния съдия и царствените жители на Афабел. Той беше ужасен от собственото си поведение. Как може да е бил толкова заблуден, безчувствен и глупав? Той трескаво потърси искрица надежда и я откри – прецени, че добрите му постъпки бяха повече от лошите.

Когато филмът за живота му свърши, той чувства облекчение, макар да очакваше ужасни упреци и някакво наказание. Щеше да е доволен дори само да остане сред събраните хора. Чувстваше се уверен, че Царят щеше да види, че доброто му превишаваше злото.

Тогава Царят попита Главния писар: „Намери ли името на Независим в Книгата на живота?“

Главният писар отвърна без колебание: „Не, господарю.“

Тогава Царят проговори. „Независим, ти си виновен за това, че избра злото и ще бъдеш отведен в пустинната земя Самота, за да прекараш остатъка от живота си в мъки – в пълна тъмнина, безнадеждност и самота.“

Шокиран, Независим извика: „Господи, защо?“

„Ти не вярваше в мен - отговори Царят. - Учителите ти те учеха: *Ако не вярваш, че Аз съм Той, ще умреш в греховете си.*⁴ Те още учеха: *И няма спасение в и чрез никой друг, защото няма име под небето дадено сред хората чрез и в което да бъдем спасени.*”⁵

Независим продължи: „Но, Царю, какво ще кажеш за добрите ми дела? Не надвишават ли те лошите ми постъпки?”

Царят отговори: „Въпросът не е колко нарушаваш закона, дали малко или много, защото *онзи, който пази целия Божи закон, но направи малка грешка, е също толкова виновен колкото онзи, който наруши всеки възможен закон.*”⁶

Независим събра смелост и се противопостави: „Как може тогава някой да се спаси?”

Царят не отговори веднага на въпроса, а вместо това погледна към една от жените от Афабел. Тя изглежда беше негов подуправител, защото седеше на подобен трон, но по-малък. Жената проговори. „Твоите учители не ти ли казаха? *Когато повярва, Царят те спаси по благодат. И не можеш да си припишеш заслугите за това – това е дар от Царя. Спасението не е награда за добрите ни дела, затова никой не може да се хвали с тях.*”⁷

После проговори Царят: „Преди много време, аз платих цената за това, че гражданите бяха нарушили законите или щяха да ги нарушат в бъдеще. Беше невъзможно никой да не съгреши против мен или да се изкупи, но понеже обичам всички, сам платих за грешките им. Така моето спасение е дар, който не може да се заслужи. Не можете да извършите достатъчно добри дела, за да си заслужите да станете граждани на Афабел. Достъпът ви идва чрез вратата ви в мен. Но вие отхвърлихте онова, което направих за спасението на живота ви.”

Независим, поразен и объркан, замълча за кратко и после спокойно отвърна: „Разбирам.” Имаше чувството, че всеки момент ще се удави в море от безнадеждност. В търсене на нещо, за което да се захване, попита: „Значи всичко, което съм правил, е било безсмислено?”

Царят отговори: *Писано е: Мъртвите не знаят нищо. Няма награда, нито ги помнят. Каквото и да са вършили*

приживе – обичта, омразата, завистта, всичко си е отишло. Вече не участват в нищо.⁸ И още: Защото злите нямам бъдеще, светлината им ще бъде угасена.⁹

Независим се изненада от думите на Царя и загуби дар слово. Съжаляваше, че е пропускал уроците в училище. Може би, ако беше ходил редовно, щеше да е чул истината и нямаше да направи толкова фатална грешка в живота си.

В последвалата тишина му хрумна друга мисъл. С нея се беше утешавал цял ден. Събра смелост отново и каза: „Да, казаното от теб е вярно, но, Царю, ти си милостив! Ако това е така, как можеш да ме отпратиш?“

Царят отговори: „Аз съм милостив цар и точно затова те отпращам. Ти избра да прекараш живота си в Ендел така и поради това избра природата си – природата на господаря на мрака - Нечестивия. Как мога да съм милостив, верен и любящ, ако позволя неморалността ти да омърси чистотата на този велик град? Това значи да поставя невинността на Афабел на пътя към злото. Природата, която си избрал, скоро ще се прояви и така ще поквари хиляди невинни животи. Ти си избрал пътя си. Ще ти бъде въздадено точно както на онзи, когото си последвал - Нечестивия. Ако ти дам по-малко, отколкото на него, значи съм несправедлив водач, а аз не съм такъв!“

После Царят се обърна към събраните хора и цитира древните слова на баща си. *Който презиращ словото, ще се мъчи, а който се бои от заповедта, ще бъде възнаграден.¹⁰*

Онова, което последва, привнесе сериозност и тържественост сред събраните. Царят каза на слугите: *Вържете му краката и ръцете и го хвърлете във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби. Защото мнозина са призвани, а малцина – избрани.¹¹*

Независим закрещя от ужас и болка, докато Главният страж го завързваше и го понесоха към страничната врата на залата. Сред хилядите присъстващи не се чуваше и звук. Те гледаха с тъга как един човек, пропилял така глупаво живота си, беше отнасян към вечното си наказание.

Щом го изнесоха от сградата, стражите оставиха Независим в друга голяма чакалня. Там имаше хиляди малки килии

с решетки, където стояха осъдените, докато се попълнеше бройката на осъдените на изгнание. Над входа бяха написани думите:

“Блажени тези, които изпълняват заповедите Му, за да имат право да ядат от дървото на живота и да влязат през портите в града. А отвън са псетата, чародейците, блудниците, убийците, идолопоклонниците и всеки, който обича лъжата и лъже.”¹²

Независим се взираше в думите. В него закипя ярост. Вече беше напълно под влиянието на природата си. Всичко добро в характера му беше погълнато от самата морална същност, която беше избрал. Поведението му бързо се приноси до това на бясно куче. Без влиянието на царя, той напълно се предаде на безпътния си ум.

Заблуден пред Царя

Минаха няколко часа. Много хора бяха повикани в Залата на справедливостта. Сред малцината останали чакащи бяха и Заблуден, Обидена и Двуличен. Заблуден още проявяваше оптимизъм и поведението му вдъхваше надежда и на останалите.

Вратите се отвориха и четиримата Царски стражи се появиха отново, като този път повикаха Заблуден. Обхвана го напрежение и той започна да трепери. Беше дошло и неговото време. За да прикрие нервността си, което умееше много добре, той каза на оставащите след него: „Вижте, хора, номерчето ми излезе!“

След като информираха Заблуден какъв е редът, вратите на Съдебната зала се отвориха и го ескортираха по пътеката. Той започна да изпитва чувствата, които беше изпитал и Независим. И той забеляза размера и красотата на залата и лицата на гражданите. Докато вървеше по пътеката, разпозна някои от съучениците си от Ендел, които бяха завършили 1-2 години преди него. Позна повече граждани от Независим, защото Заблуден почти не беше пропускал събиране в училището.

Един от хората, които позна и който не посещаваше уроците, беше мъж на име Жесток. Той беше един от най-из-

вестните злосторници в общността. Заблуден се спря и се зачуди: „Какво прави той тук?“. Главният страж даде знак на Заблуден, че може да говори с Жесток.

Заблуден се приближи и го попита: „Ти нали си Жесток?“

Мъжът отговори: „Някога носех името Жесток, но от Престола на съда Царят промени името ми на Помирен.“

Заблуден бързо каза: „Ти как въобще попадна тук? Хората от общността ни те смятаха за злодей. Никога не си ходил на училище и се противопоставяше на Царя повече от всичките ми познати.“

Помирен отвърна: „Да, вярно е. Но се мразех – за това какъв съм и какво правя. Понеже не ходех на училище, никога не бях чувал словото на Царя, което може да промени живота на човека. Но седмица преди Съдния ми ден отидох да хапна в ресторанта на Благородна. Тя знаеше, че животът ми е пълен провал и някак успя да открие болката ми. Плати ми вечерята при едно условие: да остана и да поговоря с нея. После 2 часа ми разказва за Царя, за добротата и спасението му и за това място, наречено Афабел.“

Помирен продължи: „Тя обясни, че не е твърде късно да предам живота си на този велик водач. Все още можех да получа безусловна прошка и да бъда приет за гражданин в царството му. Бях изумен и смазан от любовта на Царя и предадох остатъка от живота си на господството му. Макар да имах само седмица да му в служба в Ендел, го правих от цялото си сърце. Отидох при онези, които бях потискал и ги помолих за прошка. В някои случаи, когато беше уместно, им върнах дори повече от отнетото.“

Заблуден остана безмълвен. Той погледна към стража, който кимна в потвърждение. После Помирен се върна на мястото си, а Заблуден продължи към престола.

Докато Заблуден вървеше напред той не можеше да спре да размишлява върху онова, което току-що беше чул. Бяха му казвали за голямата милост на Царя, но сега я беше видял наяве по един зашеметяващ начин. Това беше един от най-лошите хора, които познаваше, а сега изглеждаше царствено като останалите. Заблуден беше убеден повече от-

всякога, че Царят ще покаже милост към него, защото вярваше така силно в него.

Щом Заблуден застана пред престола, получи същата заповед като Независим: „Дай сметка за управлението си.“

Заблуден също като Независим видя живота си от първия ден в училище до предния ден в триизмерна холограма. С голямо облекчение видя, че е посещавал редовно училище и открито е подкрепял Царя пред общността.

Но Заблуден скоро се почувства отвратен. Животът му го обвиняваше. Беше намерил оправдание за делата си, но когато те излязоха наяве пред величествените и морално чисти свидетели, той се почувства засрамен и притеснен. Когато безразборният му сексуален живот беше показан пред царствената публика му се прииска да пропълзи в някоя дупка и да умре.

Не само деянията му излязоха наяве, но и намеренията и мотивите. Как беше възможно Царят да знае всичко това? Как можеше да съди Заблуден за неща, които никой не знаеше? Най-големите му тайни вече не бяха скрити. Цялото събрание разбра колко силно желяше да получи изгода от сделките си, от продажбата на къщите и разработването на терени. Всички видяха клеветите и слуховете, които обикновено използваше, за да получи желаното. Сякаш всичко, което правеше, беше мотивирано от желанието му да получи повече.

Искаше всичко да става както той реши. Искаше всичко за себе си. Нямахме как да оспори фактите. Но Заблуден се утеши с мисълта, че всички тези неща бяха без значение, понеже вярва в Царя и изповядва верността си към него.

Щом животът на Заблуден беше показан докрай, Царят се обърна към Царския писар и попита: „Намери ли името на Заблуден в Книгата на живота?“

Писарят отвърна: „Не, господарю.“

Царят обяви: „Заблуден, ти си виновен, че си се отрекъл от мен. Ще бъдеш отведен в пустинната земя Самота и ще прекараш остатъка от живота си в мъки, тъмнина, безнадеждност и самота.“

Заблуден се парализира от силния шок. Умът му препускаше. *Не, това е грешка. Това не може да се случва! Аз*

вярвам в Царя. Какво имаше предвид като каза, че съм се отрекъл от него?

Успя да каже: „Как така съм се отрекъл от теб?“

Царят каза: *Не слуша ли внимателно, когато учителите ти казваха за онези, които твърдят, че познават Царя, а с делата си го отричат.*¹³?

Заблуден отново се противопостави: „Но, велики Царю, аз посещавах твоето училище. Бях верен и не пропусках уроци. Участвах в много дейности. Дори те наричах „господар“!“

Царят незабавно отговори: *И защо Ме зовете „Господи, Господи“, а не вършите, каквото казвам?*¹⁴ Не чу ли, когато казах, че не всички, които изглеждат религиозни, са наистина богоугодни хора? Те може да ме наричат Господар, но пак няма да отидат в Афабел. Защото решаващият въпрос е дали се покоряват на Баща ми. В деня на съда мнозина ще ми кажат: „Господарю, ние говорихме на хората за теб и използвахме името ти“, но аз ще им отговоря: *Вие никога не сте били мои. Идете си, защото вършите злини.*¹⁵

Заблуден трескаво заговори: „Но аз имах вяра. Вярвах в теб, затова според словото ти трябва да бъда спасен!“

Царят беше търпелив, но решителен. Погледна към един от събраните граждани – бивш учител, който сега седеше на един по-малък престол. „Прочети на Заблуден какво си преподавал в училището.“

Учителят започна да чете от свещените писания. *Скъпи братя и сестри, каква е ползата да казвате, че имате вяра, ако не го доказвате чрез делата си? Такава вяра не може да спаси никого. Не е достатъчно просто да имате вяра. Вярата, която не се проявява чрез дела, не е вяра – тя е мъртва и безполезна. Някой може да каже: Мнозина имат вяра, други имат добри дела. Но аз ви казвам: Не мога да видя вярата ви, ако нямате добри дела, но ще ви покажа вярата си чрез добрите си дела“. Още ли смятате, че е достатъчно само да вярвате, че Царят е един? Даже демоните вярват в това и треперят от ужас! Глупако! Кога ще се научиш, че вяра, която не води до добри дела, е безполезна?*¹⁶

Царят повтори: „Казваш, че си имал вяра, но вярата не е вяра, ако не е съпътствана от съответните действия и покорство. Не е достатъчно да кажеш, че вярваш, защото даже демоните вярват, но със сигурност не са спасени. Онези, които вярват истински, ще покажат променената си природа и няма да принасят плодовете на злото. Ти постоянно даваше плодовете на злия господар Нечестивия, което е свидетелство, че никога не си вярвал истински в мен от сърце.“

На Заблуден му беше трудно да разбере всичко казано. Той възрази: „А какво ще кажеш за този лош човек – Жесток? Аз бях по-добър от него! Как може да го пуснеш да влезе, а мен ме гониш? Не си справедлив!“

Царят отговори: *Казваш, че Господарят не е справедлив?! Чуй ме. Аз ли съм несправедлив или ти? Ако злосторникът се отвърне от порочността си, подчини се на закона и върши добро, ще запази живота си, защото е разбрал и е решил да се отвърне от греховете си и да живее в добро. Той непременно ще живее! Няма да умре.*¹⁷

Разстроен и ядосан, Заблуден продължи да спори: „Но аз споделях словото ти и свидетелствах за теб на хората. Дори по собствено желание замествах преподавателите в училището ти!“

Царят строго отвърна: *Не цитирай повече закона ми и престани да претендираш, че трябва да изпълня обещанията си към теб, защото си отказал да спазваш дисциплината, която изисквам и си пренебрегнал законите ми. Виждаш крадец и му помагаш, прекарваш времето си със зли и неморални хора. Проклинаш и лъжеш; езикът ти е зъл и порочен. Клеветиш собствения си брат. Не казах нищо и ти си помисли, че не ме е грижа. Но сега дойде времето да бъдеш наказан и това са обвиненията срещу теб.*¹⁸

Заблуден остана безмълвен. Умът му работеше на пълни обороти, но нямаше какво повече да изтъкне в своя защита.

Минаха няколко минути и Царят каза на слугите си: *Вържете му краката и ръцете и го хвърлете във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби.*¹⁹

Докато Главният страж се приближаваше към него, Заблуден започна да бълва оскърбления срещу Царя, стражите и гражданите на Афабел. Беше обхванат от силен гняв и беснееше. Всяко добро в него беше погълнато от разкриването на истинската му природа.

Завързаха ръцете и краката на Заблуден и го изнесоха от залата, а той проклинаше непрестанно. Затвориха го в килия като Независим докато се приключи с произнасянето на присъдите над всички.

Щом Заблуден се оказа извън залата, Царят се обърна към събраните свидетели: *Има поколение, което е чисто в собствените си очи, но не се е измilo от нечистотата си.*²⁰

Обидена пред Царя

В Залата на справедливостта бяха останали по-малко от 100 човека. Сред тях бяха Обидена и Двulichен. Обидена стоеше колкото се може по-далеч от Двulichен, защото все още таеше огорчение и обида към него. Той също я избягваше.

Четиримата царски стражи влязоха и извикаха Обидена. Тя беше нервна от предстоящото, но и благодарна, че няма да е в присъствието на Двulichен. Като останалите и тя беше отведена до входа на голямата зала, информираха я за реда и я въведоха.

Докато вървеше покрай жителите на Афабел, тя също разпозна много хора, които бяха минали преди нея. Мнозина от тях не бяха говорили явно и пламенно за вярата си като нея в училище. Обидена с почуда видя, че присъстват много хора, за които беше убедена, че няма да са тук.

Обидена се приближи до престола и забеляза по-малките тронове около него. Разпозна някои от учителите и други хора, които очакваше да види като лидери в царството. Но имаше много повече, за които се изненада, че седят на тронове. Това бяха по-малко познатите граждани на Ендел. Там бяха и някои от богатите. *Как може богатите да са поставени на такива почетни места?* - се запита тя.

Преди да може да си отговори, чу гласа на Царя: „Дай сметка за управлението си.“

Холограмата показва живота ѝ. Обидена с удоволствие изгледа прегледа на училищния си период. Доброволческата ѝ работа, допълнителното обучение и позицията ѝ на лидер на класа говореха добре за нея. Беше горда от смелостта и усърдието си. Но настроението ѝ се промени, когато показаха реакцията ѝ на лъжата на Клевета. Беше очевидно, че отказва да забрави нанесената обида. Най-съкровениите ѝ сърдечни тайни излязоха наяве, а те не бяха никак красиви.

След това започна връзката ѝ с Двуличен. Тя никога не се беше покаяла за отношенията си с него. Винаги се беше чувствала като жертва и обвиняваше изцяло Клевета и Двуличен. Това беше причината да не поеме отговорност за направения избор. Докато течеше историята на живота ѝ, тя виждаше как растат гневът, огорчението и желанието за мъст. Макар да беше успяла да потисне някои от емоциите си, така и не се беше справила с корените им. Това стана ясно не само от постоянната ѝ неприязън към Двуличен и Клевета, но и от факта, че обвиняваше Царя за трудностите си. Как беше възможно той да позволи мъж като Двуличен да преподава в училището му? Възмущението, гневът и непростителността ѝ бяха показани ясно и безмилостно.

Когато филмът свърши беше очевидно, че Обидена е една огорчена жена, в която не се намираше добрина към хората. Но дори след всички тези разкрития, направени пред събраното множество, тя беше убедена, че предишното ѝ силно посвещение ще ѝ осигури благосклонността на Царя. Боеше се, че ще я смъмрят, но не очакваше това, което стана.

Царят се обърна към Царския писар. „Намери ли името на Обидена в Книгата на живота?“

Писарят отвърна: „Не, господарю.“

Царят обяви присъдата си. „Обидена, ти си виновна затова, че си отпаднала от праведността и си се отрекла от мен. Ще бъдеш отведена в изоставената земя Самота и ще прекараш остатъка от живота си в мъки, тъмнина, безнадеждност и самота.“

Обидена беше направо зашеметена. Испита по-силен шок от всички преди нея. Това не можеше да е истина! Съ-

нуваше кошмар и трябваше да се събуди! Може би не беше разбрала добре.

Без да може да повярва попита: „Царю, наистина ли каза, че ще бъда отведена в ужасяващата земя Самота?“

„Да, Обидена, правилно чу“, отвърна Царят.

„Как така, Царю? Аз вярвам в теб. Това ясно си пролича от живота ми, който видяхме. Живях добре и в съответствие на вярата си. Знам, че сърцето ми беше закоравено и любовта в мен умря, но това не беше по моя вина. Виновни са Клевета и Двуличен. Предателството им беше причина за студенината в мен.“

Царят отвърна: „Забрави ли какво ви предупреждавах чрез учителите ви? *И понеже злото (беззаконието) ще се умножи, у мнозина ще изстинее любовта. Но който устои докрай, той ще бъде спасен.*²¹ Ти не устоя докрай.“

Обидена продължи: „Но, Царю, аз съм праведна поради вярата си в теб. Може да съм изгубила доказателството, но вярвах, че щом човек бъде спасен веднъж, е спасен завинаги и не може никога да изгуби спасението си. Дори някои от учителите твърдяха така. Според тях никой не може да ме изтръгне от ръката ти.“

Царят отговори: „Да, това е вярно. Никой не може да те изтръгне от ръката ми, но не съм казвал, че не можеш да си тръгнеш сама. Силата е само в теб. Не прочете ли свещените писания? *Ако хората са избягали от покваряващата сила на света чрез познаването на Господаря и Спасител - Царят, и после отново бъдат победени и обхванати от нея, накрая са дори в по-лошо положение отколкото в началото. За тях щеше да е по-добре да не са познали пътя на праведността, отколкото да са го познали и после да са се отклонили от святата заповед, която им е била дадена.*²² Щом съм казал, че е по-добре тези хора да не бяха познали праведността, защото сега са по-зле отколкото преди спасението си, как може да повярваш, че е невъзможно да изгубиш спасението си? Ако то не можеше да бъде изгубено, как щяха да са по-зле от преди?

Защо си слушала учители, които са ви учили на неща, противни на словото ми? Записал съм го внимателно, за да могат всички да знаят какво е праведност. Как може да се оставиш да те заблудят? Ако беше повярвала в онова, което съм казал, щеше да се справиш с огорчението в сърцето си. Вместо това си позволила то да расте в лъжливото ти спокойствие на безусловна сигурност и сега си изправена пред осъждение, което си можела да избегнеш.“

Обидена започна да моли: „А какво става с всичкото добро, което съм направила?“

Царят отговори: *„Не прочете ли онова, което казах ясно чрез пророка си? Ако праведните тръгнат по пътя на греха и започнат да вършат онова, което вършат грешниците, трябва ли да им се позволи да живеят? Не, разбира се, че не! Цялата им предишна добрина ще бъде забравена и ще умрат заради греховете си. Но ти казваш, че Господ е несправедлив! Чуй ме... аз ли съм несправедлив или ти? Когато праведните се отклонят от доброто и започнат да съгрешават, ще умрат заради греховете си. Да, непременно ще умрат заради грешните си дела.“*²³ Всичко става както е написано – добрината и праведността ти са забравени и няма да се отчетат в твоя полза.“

Ала Обидена не искаше да спре. „Но, господарю, ти каза, че ако те изповядам за свой спасител, името ми ще бъде записано в Книгата на живота. Как е възможно вече да не е там? Защо писарят ти не открива името ми? Как е възможно да е било изтрито?“

Царят отговори търпеливо, но решително: „Чу ли какво казах преди това? *Който устои докрай, той ще бъде спасен.*²⁴ Побеждават онези, които издържат до края, до съдния ден. Ясно казах: *Който победи ще бъде облечен в бели одежди и няма да изтрия името му от Книгата на живота.*²⁵ Щом съм казал, че няма да изтрия нечие име от Книгата на живота, значи имената могат да бъдат изтрети. Иначе щях да кажа: Ако ме признаеш за свой господар, името ти завинаги ще бъде вписано в Книгата на живота.“

Обидена продължи: „Как можеш да ме изпратиш в Самота – мястото, където биват изпращани живите мъртви?“

Царят се обърна към един от помощниците си. „Прочети древните писания, обявени пред жителите на Ендел.“

Помощникът прочете: *Човекът, който се отбива от пътя на благоразумието, ще се окаже сред обитателите на ада.*²⁶

Обидена остана безмълвна. Тогава Царят каза на слугите: *Вържете ѝ ръцете и нозете, вдигнете я и я хвърлете навън – в тъмнината, там ще има плач и скърцане със зъби. Защото мнозина са призвани, а малцина – избрани.*²⁷

Докато Главният пазач се приближаваше към нея, тя започна да проклина Царя. Беше обхваната от яростта на огорчението си и измъчвана от двойно пропадналата си природа (вж. Юда 12). Тя беше като изкоренено есенно дърво, без плод на праведност.

Завързаха Обидена и я понесоха към страничната врата на залата. После затвориха и нея в една от килиите. Щом напусна залата, Главният писар обясни на събраните свидетели:

*Скъпи приятели, ако самоволно продължаваме да съгрешаваме след като сме получили пълно познание за истината, няма друга жертва, която да покрие греховете ни. Няма да има какво да очакваме, освен ужаса на присъдата на Царя и бушувания огън, който ще погълне враговете ни. Защото познаваме онзи, който каза: Отмъщението е мое. Ще се отплатя на онези, които го заслужават. Той каза още: Господ ще съди хората си. Ужасно е да попаднем в ръцете на живия Цар.*²⁸

Съдът над Двуличен

Последен от Залата на справедливостта беше извикан Двуличен. Той познаваше законите на Царя и вече знаеше, че присъдата няма да е благоприятна. Скоро щеше да разбере колко точно щяха да му струват извършените прегрешения.

Двуличен се почувства слаб, докато го ескортираха до съдебната зала и се наложи стражите да му помогнат, за да се приближи до престола на Царя. Животът му беше показан

пред всички и той също чу ужасните думи, че името му го няма в Книгата на живота.

Царят строго обяви: „Двуличен, виновен си за измяна, отпадане от праведността и за това, че си станал препъни-камък за другите. Ще бъдеш отведен в земята Самота, където ще ти бъде наложено най-голямото наказание и ще изтърпиш най-големите мъки.“

Двуличен слушаше ужасен, после попита: „Но, господарю, аз бях учител в твоето училище. Дадох живота си за каузата ти.“

Царят отвърна: *Ти беше учител, но не четеш ли книгите, по които преподаваше? Скъпи братя и сестри, не бива мнозина да стават учители в училището, защото който учи другите ще бъде съден от Царя с по-голяма строгост.*²⁹

Двуличен възрази: „Как съм бил препъни-камък за другите?“

Тонът на Царя стана още по-твърд. „Ти стана причина много от децата ми да се препънат и да паднат завинаги. Обидена е само един от примерите. Аз ти дадох власт да я защитиш, а не да я използваш за свои цели. Ти използва влиянието си, за да удовлетвориш похотта си и насили както нея, така и други. Една сестра вече я беше наранила и ти, който трябваше да ѝ донесеш изцеление, се възползва от нея. Ти разруши вярата ѝ. Тя е осъдена да бъде отведена в Самота. Със сигурност си спомняш предупреждението ми: *А който съблазни един от тези, малките, които вярват в Мене, за него е по-добре да му окачат воденичен камък на шията и да го хвърлят в морето.*³⁰

Двуличен заговори: „Царю, знам, че трябва да бъде прогонен в Самота, но защо трябва да страдам най-много? Защо си толкова строг с мен? Аз бях един от слугите ти, а не някой невярващ. Не бях като Независим, който не искаше да има нищо общо с теб. Защо?“

Царят решително каза: *Ти познаваш древните писания и ги преподаваш на останалите. Защо ме питаш за тези неща? Ще ти припомня думите, за да не ги забравиш. Древните писания ясно казват: Ако пък този слуга рече в сърцето си: „Господарят ми ще се забави да се върне“, и започне да бие слуги и слугини... господарят на този слуга*

ще дойде в ден, в който той не очаква, и в час, който той не знае, ще го отдели и ще му наложи наказание като на неверните. Онзи слуга, който е знаел волята на господаря си, но не се е подготвил или не е постъпил според волята му, ще бъде бит много. Който пък не е знаел и е направил нещо, достойно за наказание, ще бъде бит малко. От всеки, на когото е дадено много, много и ще се иска. И на когото е поверено много, от него повече ще се изисква.³¹

Царят продължи: Независим знаеше много по-малко, че е съгрешил. Ти имаше и знания, и яснота. Неговото наказание, макар и строго, ще е по-леко от твоето. *За теб съм запазил мястото в най-дълбоката тъмнина.³²*

След това Царят заповяда на Главния страж: *Вържете му ръцете и нозете, вдигнете го и го хвърлете навън – в тъмнината, там ще има плач и скърцане със зъби. Защото мнозина са призвани, а малцина – избрани.³³*

Когато Главният страж се приближи, Двучичен започна да бълва мръсотии срещу Царя, пазачите и гражданите на Афабел. Започна да буйства и дори се опита да се изтръгне от пазачите и да нападне Царя. Истинската му природа се разкри напълно. Всяко добро беше погълнато от двойствеността му. Вързаха ръцете и краката му и го изнесоха през страничната врата на залата, а той проклинаше по целия път. Присъедини се към останалите 1500 човека и всички бяха пренесени незабавно в земята Самота.

Щом Двучичен напусна залата, Главният писар затвори книгата и извика: „Присъдите ти са справедливи. Всички получиха заслуженото!“

Глас от олтаря отговори: *Истинни и справедливи са Твоите присъди.³⁴*

Пустинната земя Самота

Хилядата и петстотин граждани на Ендел, осъдени и затворени в килии, потеглиха на двуседмично пътуване към прокълнатата земя Самота, съпроводжани от Царските стражи. Пътуването ги отведе до Голямата огнена пустиня, където горещината, извираща от изгорената земя, беше непоно-

сима. Изведнъж в далечината, сякаш в средата на нищото, се появи сграда. Когато се приближиха, осъдените успяха да прочетат табелата: „Пустинна земя Самота“.

Когато се огледаха внимателно осъзнаха, че огромната сграда нямаше прозорци, нито други отвори, освен една голяма порта в основата. Когато минаха през портата, чува отвътре да се носят писъци, които им се сториха десетки хиляди на брой. След броени мигове започнаха да различават молби, отправени към Главния страж, идващи от затворниците, които се намираха близо до входа. „Не страдахме ли достатъчно дълго? Помоли за милост за нас. Наказанието ни е прекалено голямо и не можем да го понесем!“

„От колко време са тук?“, попита Независим стража.

„Престоят им варира от 1 до 129 години.“

Заблуден беше шокиран. Някак се надяваше преживяното в последните две седмици да се окаже кошмар или тактика за сплашване. Попита същия пазач: „Наистина ли тук ще прекарам остатъка от живота си?“

„Да. Точно както бяхте предупредени още в Ендел.“

Мнозина от хората с наложено по-тежко наказание бяха разположени по-високо в металната сграда, където беше погорещо. Онези, които не знаеха истината, но вършеха неща, достойни за изгнание, бяха разположени в долната част на огромната сграда. Дори това положение бе непоносимо даже за един ден, да не говорим за повече от 100 години!

Агонията, която преживяваше Двучичен, беше невъобразима – той страдаше по-силно дори от онези, които се намираха на най-високото ниво в сградата. Беше отведен в подземна тъмница, близо до горещите серни скали. Даже миризмата беше непоносима, вентилация изобщо нямаше, а горещината беше най-силна в цялата земя Самота. Това място не беше част от сградата, а се намираше дълбоко в недрата на земята. Без съмнение това беше мястото за най-силни страдания и мъки. Тук Двучичен щеше да страда сам. Районът беше достатъчно обширен, за да разделя онези, на които беше наложено това наказание. Те нямаше да чуват друг глас освен своя собствен.

Щом осъдените бяха вкарани в затвора, Главният страж се отправи към изхода. Щом масивната желязна врата се затвори зад гърба му, в помещението не проникна дори лъч светлина. Бедните души вътре щяха да прекарат над 125 години в пълен мрак и самота. Единствената надежда за светлина беше докарването на новите затворници веднъж годишно. Но не всички виждаха дори това, а само тези, които се намираха до входната врата. Други, като Двуличен, никога повече нямаше да видят дневна светлина. За него беше запазено наказанието на пълния мрак.

Размисли

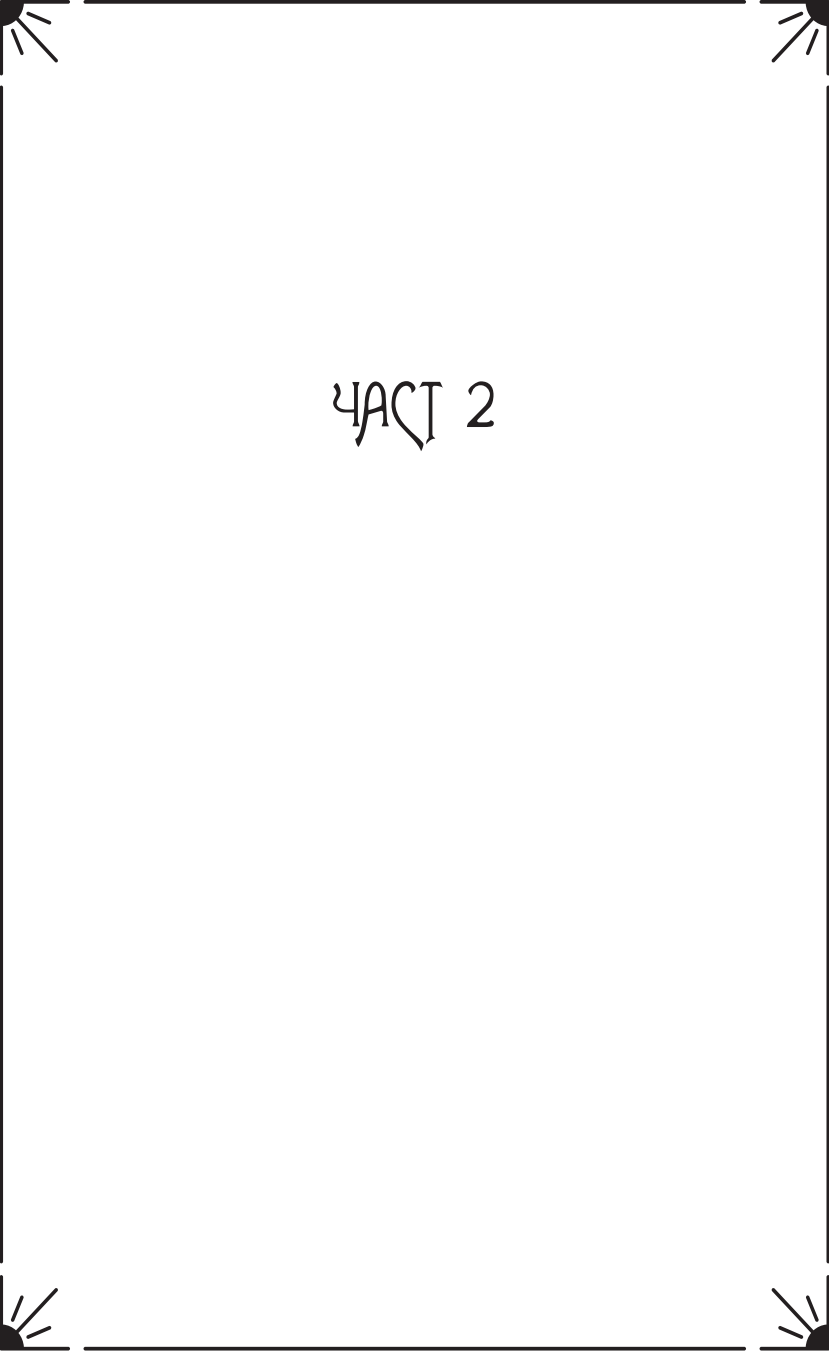
Четиримата граждани на Ендел до края на живота си съжаляваха за избора си да не се вслушат в истината. В самота те постоянно размишляваха колко глупаво бяха постъпили като не бяха обърнали внимание на думите на Царя, до които имаха достъп в страната Ендел. Биха направили всичко, за да получат възможност да се върнат и да променят съдбата си. Колко силно им се искаше да не се бяха вслушвали в мнозинството или в популярните идеи край тях! Ако можеха да направят всичко отначало, щяха да обърнат гръб на глупавите си доводи и разсъждения и щяха да прегърнат древните писания, които никога не се променяха и не можеха да бъдат разрушени.

Образите от Афабел – това забележително царство, тормозеха осъдените. В постоянната си мъка още виждаха красотата на града, макар да я бяха видели само за няколко мига. Контрастът засилваше страданията им. Огнената горещина, острата миризма и мракът на Самота служеха само за да подчертаят истината. Можеха да изберат красотата, но се бяха отказали от нея заради лудостта и глупостта си.

ВЪПРОСИ ЗА ДИСКУСИЯ

Раздел 1: глави 1 – 3

1. Какво беше определението ви за успеха, преди да започнете да четете тази книга? По какъв начин целите, приоритетите и навиците ви отразяваха това определение? Как се промени или потвърди гледната ви точка след прочетеното в този раздел?
2. Когато се замислим за сериозността на една концепция като вечността, ни се струва почти абсурдно да смятаме, че човек може да се чувства уверен пред един съдия, който ще определи вечната му съдба. Но точно това ни обещава 1 Йоан 4:17. Ще развием тази идея в останалите глави на книгата, но можете ли да обясните, въз основа на нещата, които знаете досега, откъде според вас идва увереността?
3. В този раздел ви представих царството Афабел, което изобразява връзката между живота на земята и съдбата ни във вечността. Кое ви направи най-силно впечатление във връзка с царството и управлението му? Имаше ли нещо, което да ви развълнува или изненада? Как Писанието хвърля светлина върху тези елементи на историята?
4. Нека поговорим за жителите на Ендел. Каква беше реакцията ви спрямо първите 4 присъди? Очаквахте ли да са други? Ако да, защо?
5. Какви са най-неотложните ви въпроси или притеснения, преди да продължим с изучаването на книгата?

A rectangular frame with four corner ornaments. Each ornament is a black semi-circle with three short lines radiating from it, resembling a stylized sun or star. The frame is composed of four black lines: a top horizontal line, a bottom horizontal line, a left vertical line, and a right vertical line.

4ACT 2

ВЕЧНИЯТ ДОМ НА МЪРТВИТЕ

А учениците Му Го попитаха за значението на тази притча. Той каза: На вас е дадено (постепенно да научавате) да знаете (различавате и разбирате по-силно и ясно) тайните на Божието царство... (Лука 8:9-10, допълнителен превод от AMP).

В следващите 4 глави ще се откъснем от алегорията ни и ще се съсредоточим върху конкретни истини, които се разкриват чрез присъдите над Независим, Заблуден, Обидена и Двуличен. После ще довършим алегорията като обсъдим Егоист и Благородна, а в останалата част от книгата ще се фокусираме върху истината, разкрита чрез техния живот. По-добрата част от тази книга ще има за основен център вечните награди, които очакват онези, които следват Исус Христос.

Основополагаща истина

В нашата алегория Царят олицетворява Исус Христос, а Царят–Баща е Всемогъщият Бог Отец. Нечестивия е Сатана, животът в Ендел представлява човешкият живот на земята, а Афабел е отражение на небесния Божи град. Пустинната земя Самота е огненото езеро, където всеки индивид лишен от спасителната благодат на Исус Христос ще прекара вечността. Хората, за които говорихме в предходните глави, представляват различни варианти на онези, които ще бъдат осъдени за вечността. Божието слово казва това много ясно.

Да, правилно прочетохте, осъдени за вечността. Докато се подготвях да напиша тази книга, много мислих как разбираемо да обясня на вас, читателите, онова, което Писанието нарича „вечно осъждане“. Прочетете внимателно следното:

Затова, като не повтаряме началните уроци от Христовото учение, да се стремим към съвършенство. Нека не започваме отново с поучения за... вечното осъждане и наказание. (За тези неща трябваше да сте напълно наясно от много дълго време) (Евреи 6:1-2 НП, в италиански допълнен буквален превод от версия AMP).

Както виждате, тук съм изтървал останалите 5 основополагащи доктрини, сред които покаянието от мъртви дела и вяра в Бога, за да подчертая, че вечното осъждане (вечен съд) и наказанието са *начални* уроци от Христовото учение.

Според речника „начален (елементарен)“ означава „съставляваща основа, важна или основополагаща част от нещо“¹. Това е именно важната част, която трябва да имаме още от началото, за да започнем да строим върху нея – това е основата. За да разберете по-добре, се замислете за образователната система. В началното училище придобиваме основните инструменти – познания, които използваме по-нататък, за да надградим обучението си. Такива са например четене, писане или аритметика. Ако ни липсва тази основа, никога няма да придобием нужното образование. Същото важи и за вярващите. Ако сред основополагащите ни знания липсва разбирането за вечния съд, няма да можем да си изградим необходимия живот в Христос. Можем да направим сравнение с опит да получим висше образование, без да можем да четем, пишем, да събираме и да изваждаме.

Но след почти 20 години пътуващо служение съм открил, че мнозина (включително и предани последователи на Исус Христос) не са наясно с тази тема. Забележете, че авторът на посланието казва: **За тези неща трябваше да сте напълно наясно от много дълго време**. Не казва, че трябва да се запознаем с тези теми, а че трябва да сме *напълно, изцяло* запознати. Думите „от много дълго време“ само подчертават, че това са основополагащи теми за вярата ни, както четенето и писането са в основата на образованието ни.

Скоро ще разберем защо „вечният съд“ е начална доктрина, която трябва да разберем, за да си изградим здравословен християнски живот. Не забравяйте това, докато

четете нататък. Без да го разберете, може да ви е трудно да осъзнаете и приемете онова, което предстои да обсъдим, и може да се поддадете на мислите - „Какъв е смисълът на всичко това?“

Адът – символ или реалност

Когато започнах да пиша тази книга се борих със следната мисъл: „Как да предам на едно поколение, което „живее за мига“, колко реални са вечните решения, които скоро Съдията на вселената ще вземе за живота ни?“ След няколкодневни размишления, по време на молитва възникна друга мисъл. Осъзнах, че Исус разказваше истории, за да предаде духовни истини на хората. Оттук дойде идеята за алегорията Афабел.

Докато пишех за съда над отделните герои в Афабел и доживотното им наказание в земята на Самота, треперех вътрешно. Всъщност, последната част написах докато летях към вкъщи една неделя вечер. Бях проповядвал три пъти през деня. Помощниците ми бяха заспали дълбоко, а аз не можех да спра да пиша. Когато пристигнах у дома, доста след полунощ, не можах да заспя от страх за всички онези, които накрая ще се озоват в неопишимо ужасната ситуация, наречена Огненото езеро. А според Исус, това ще са мнозинството хора:

Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води към погибел, и мнозина са онези, които минават през тях. Понеже тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са онези, които ги намират (Матей 7:13-14).

Докато лежах в леглото си онази вечер размишлявах за една случка отпреди две години, когато ме помолиха да проповядвам Евангелието в мъжки затвор със строг режим в Южна Африка. Помня как влязох в едно страшно място и станах свидетел на ужаси като непоносима миризма, отвратителни условия на живот, ужасни килии, в които бяха затворени 20-30 мъже на двуетажни легла, разположени на сантиметри едно от друго. По стените даже имаше окачени презервативи. Преди това бях ходил в няколко затвора

в Америка, но никога не бях виждал подобни отчайващи условия. Нашите затвори бяха като хотели в сравнение с този.

Не можех да си представя да живея дори седмица на това злокобно място, да не говорим за 40 или 50 години. Повечето от затворниците бяха с доживотни присъди. По лицата на онези, които не вярваха в Исус, се четеше отчаяние. Почти чувах мислите им: *„Поне един ден ще умра и така ще изляза от тук.“* От друга страна обаче, бяха ужасени от непозната реалност – от смъртта. Хората бяха в ужасно затруднение и живееха в пълна безнадеждност. Ако сте живели на свобода – като всички тях – и се озовете на това място до края на живота си, това ще е истинско мъчение.

Докато бях там си мислех, че колкото и страховито да беше тук, в сравнение с ада беше направо красиво. Тези хора поне имаха компания и през решетките на прозорците влизаше светлина. В ада няма нито компания, нито светлина, освен огъня, който никога не угасва. В огненото езеро няма облекчение, никога. Душите постоянно ще се мъчат! В ада хората не могат да си помислят: *„Един ден ще изляза оттук.“* Тяхното наказание е *вечно!*

Тъй като това е едно от основните учения на Исус, Той често говореше за ада. Много по-често отколкото днес се говори от амвона по тази тема. Той не смяташе, че е проява на безчувственост да опише ада добре – мъките, както и факта, че те не престават никога. Той по-скоро смяташе, че това е отношение на Добър Пастир. Тоест поученията Му по темата бяха мотивирани от любов, понеже всичко, което правеше и за което поучаваше, идваше от състрадателното Му сърце. Затова имам следния въпрос - правим ли добра услуга на хората като не им споменаваме за ада? Това наистина ли е любов?

В Писанията адът се нарича по няколко начина. *Шеол* (само в Стария завет), *Хадес* и *гробът* са само някои от имената, давани на преходните зали на смъртта. *Геена* и *Огненото езеро* са названията на вечния ад. Не след дълго ще обсъдим разликата между преходното и вечното.

Писанието ни казва, че адът е реално място, а не символично, както се опитва да твърди нашето общество. В Числа

16 земята се отвори и три семейства бяха погълнати в Шеол пред множество свидетели. В Новия завет се казва по повод антихриста и лъжепророка: **Те двамата бяха хвърлени живи в огненото езеро, което гори със сяр**а (Откровение 19:20). Не просто душите им бяха отнесени там, а физическите им тела и души бяха хвърлени в езерото.

Лазар и богаташът

В Евангелието от Лука, Исус ни разказва реалната история на младежа, който живееше само за себе си, като пренебрегваше просяка, който всеки ден лежеше пред къщата му. Знаем, че това не е притча, защото Исус започва разказа си с думите: „Имаше някой си богаташ...“. Второ, използва името на Авраам и назовава по име просяка – Лазар. За Исус не е обичайно да назовава по име или да споменава реални хора в притчите Си.

Лазар починал и бил отнесен от ангели в Авраамовото лоно, което е мястото за утеха на старозаветните светии докато Исус им проправи пътя да влязат в Божието присъствие на небето. Богаташът умрял и се озовал в ада. После четем:

... И в ада, като беше на мъки и повдигна очи, видя отдалеч Авраам и Лазар в неговото лоно. И той извика, казвайки: Отче Аврааме, смили се над мен и изпрати Лазар да натопи края на пръста си във вода и да разхлади езика ми; защото съм на мъки в този пламък (Лука 16:23-24).

Обърнете внимание, че богаташът беше „на мъки“. Други преводи използват думите *агония*, *мъчение* и *изтезание*. С други думи, страданието беше огромно. Адът е място на целенасочени, преднамерени мъчения. Обърнете внимание също, че мъжът разпозна Авраам и Лазар и те също го познаха. Хората в ада са все още човеци – все още имат разум, емоции, воля, физически черти и сетива. Този човек виждаше, чуваше и усещаше болка. Те имат и някакъв вид плът – виждате силното желание на богаташа просто да му се охлади езикът. Исус казва, че и тялото, и душата биват унищожени за вечността в ада (вж. Матей 10:28). С други думи, плътта

на хората постоянно ще бъде измъчвана и обезобразявана от огньовете и червеите.

Забележете, че богаташът молеше за милост, точно като онези, които молеха за милост в затвора в Самота в нашата история. Адът е място, откъдето никога не можем да избягаме! Няма кой да дойде отвън и да утеши онези, които се намират там, макар те да копнеят за това облекчение. Струва ми се, че хората така и не разбират напълно тази истина. Наложил се Авраам да напомни на богаташа: **И освен всичко това, между нас и вас е утвърдена голяма бездна, така че онези, които биха искали да минат оттук към вас** (за да ви донесат утеха), **да не могат, нито пък оттам – да преминат към нас** (Лука 16:26, NLT). Познавам човек, който преживя ада. После обясни, че всички които видял плачели, че не издържат вече. Точно това извиква и богаташът в предходния стих.

Продължаваме да четем:

Но Авраам каза: Синко, спомни си, че ти си получил своите блага приживе, така както Лазар – злините; а сега той тук се утешава, а ти се мъчиш...

А той (богаташът) каза: Като е така, моля ти се, отче, да го пратиш в бащиния ми дом; защото имам петима братя – за да им засвидетелства, да не би да дойдат и те в това място на мъчение (Лука 16:25, 27-28).

Чували сте старата поговорка: „Нешастието обича да има компания.“ Защо не е приложима тук? Защо богаташът не искаше и други да попаднат при него? Защото в ада няма приятелство или компания. Някои смятат, че в ада има партии, други смятат, че ще общуват с приятелите си. Ако беше така, богаташът щеше да поиска всичките му близки приятели да го придружат. Но той отчаяно се бореше да види, че те няма да попаднат на това място за мъчения. Адът е място на пълна самота и безнадеждност. Това е място където никога не забравяме нищо, което според мен е едно от най-големите наказания.

Чуйте отговора на Авраам на молбата на богаташа за братята му:

Но Авраам каза: Имат Моисей и пророците, нека слушат тях. А той каза: Не, отче Аврааме; но ако отиде при тях някой от мъртвите, ще се покаят. Тогава той му каза: Ако не слушат Моисей и пророците, то и от мъртвите да възкръсне някой, пак няма да се убедят (Лука 16:29-31).

Тук е предадена една силна истина. Мнозина искат някакви свръхестествени преживявания, за да докажат пред себе си и останалите истинността на Евангелието. Но Исус ни показва, че няма по-голямо от Божието слово, за да вложи вярата, която е необходима, за да следвате Бога до край. Не ме разбирайте погрешно. Повечето свидетели на свръхестествени явления ще се стреснат и променят за кратко, но в сърцата си няма да бъдат убедени завинаги.

Когато бях тийнейджър – светски младеж и любител на забавленията, татко ме заведе да гледаме филма „Десетте Божии заповеди“ с Чарлтън Хестън. Ясно си спомням как бях вперил поглед в големия екран, когато земята се отвори и погълна хората в ада. Това дълбоко ме разтърси. Излязох от киното и животът ми се промени. Поправих се и цяла седмица се държах по различен начин. Но после се върнах към стария си начин на живот. Защо? Защото не бях чул Божието слово, не се бях покаял за греховете си и не бях предал живота си на Исус, за да може благодатта Му да ме промени.

С приятелите ми имахме и други свръхестествени преживявания, които ме разтърсиха, но не заради тях се промених. Животът ми се промени едва когато един от състудентите ми дойде в стаята ми и ми представи Божието слово чрез Благовестието на Исус Христос. Казва ни се изрично: **И така, вярата е от слушане, а слушането – от Христовото слово** (Римляни 10:17) и **тъй като се новородихте не от тленно семе, а от нетленно, чрез Божието слово, което живее и трае (до века)** (1 Петрово 1:23). По тази причина е важно да проповядваме и поучаваме Божието слово, а не само собствените си преживявания.

От друга страна, след като изяснихме това, нека наблегна на следния факт: *ако преживяванията допълват или помагат да се разшири Божието слово, те са чудесни и дори*

необходими. Свидетелствата изиграват голяма роля при предаването на Евангелието, но само приемането и вярата в Божието слово ще ни доведат до вечен живот.

„Защо отивам натам?“

Позволете ми сега да споделя едно свидетелство, което ще допълни казаното за Писанието. Една вечер с жена ми седяхме в гостната на наш приятел и той сподели какво му се беше случило в младостта му. Отраснал в карибския регион и по време на дъждовния сезон паднал в яма за събиране на дъждовна вода за строителство. Брат му скочил след него и се опитал да го спаси, но не можал, затова излязъл и отишъл да потърси помощ, защото приятелят ни не може да плува. Докато пристигне помощта, той бил мъртъв около 30 минути.

Каза ни, че когато напуснал тялото си всичките му сетива били непокътнати. Усетил, че нещо го дърпа бързо надолу към много дълбока тъмнина. Каза, че тъмнината била толкова дълбока, че не виждал даже ръката си, чувствал се облечен и притиснат от тъмнината. Каза ни: „Толкова ме беше страх, че си помислих: *„Няма как да стане по-зле.“* Но колкото по-надолу падах, толкова по-силен ставаше страхът. Никога не съм изпитвал такъв ужас на земята. Не мога да го опиша с думи.“

После продължи: „След това забелязах да проблясват светлини и знаех, че съм се отправил към ада. Започнах да крещя „Защо отивам натам? Аз съм християнин!“ Родителите на нашия приятел бяха вярващи, но той ходеше на църква само защото те му казваха, че няма избор.

После ни разказа, че чул писъци от страх и мъчения. Ясно помня какво ни каза: „Джон и Лиза, има писъци, които са някак обикновени и нормални. Има и писъци, от които кръвта ти замръзва във вените. Точно такива писъци чух.

После се озовах лице в лице с едно люспесто същество, което постоянно повтаряше „Ела при мен. Ти си мой.“

Борех се със съществото. Първоначално от страх не можех да кажа и дума, но после изкрещях: „Пусни ме, пусни ме!“

Изведнъж се озовах обратно в тялото си, крещях и ухапах лекаря, който си беше пъхнал пръста в гърлото ми. Поне

така ми каза майка ми след като ѝ разказах преживяването си. По същото време майка ми седяла пред операционната зала (вече в болницата) и викала към Бога: „Отче, ако ми върнеш сина, ще Ти го дам завинаги!“ По-късно приятелят ни постави началото на служение в карибския регион.

Може да се усъмните в преживяванията на този човек, но има доста мъже, жени и деца, които са имали подобни случки. Тези преживявания близки до смъртта се случват достатъчно често в присъствието на лекари и някои от тях са предприели изследвания по темата.

Такъв изследовател е Мелвин Морс, лекар, който провел подробно проучване на деца с преживявания близки до смъртта. Д-р Морс изследвал две групи деца. Първата група се състояла от 121 деца, които били болни, но не били близо до смъртта. Пациентите били на възраст между 3 и 6 години и били включени на машини за изкуствено дишане, намирали се в интензивни отделения или били на медикаментозно лечение. Никой от тях не споделил да е напуснал тялото си.

Втората група, която се състояла от 12 деца на подобна възраст, била преживяла сърдечна недостатъчност поради удавяне, катастрофи, сърдечен удар и подобни. В тази по-малка група всичките 12 пациенти преживяли излизане извън телата си. Някои за кратко видели телата си и описали на лекарите какви процедури са използвали.

Някои от вас може да си помислят, че преживяванията на приятеля ми са халюцинация, но изследванията върху другите деца показват нещо съвсем различно. Освен това как може да е халюцинирал, ако е бил в клинична смърт около 30 минути?

Хадес срещу огненото езеро

Нашият приятел, а и други мои познати, които са преживели ада, са видели преходното място за мъчения, наречено Хадес. Това не е вечното обиталище на спасените. Това е по-скоро чакалня, където спасените се мъчат и чакат да бъдат изправени на съд пред Големия бял престол. Постоянното място, където хората, демоните и падналите ангели ще

прекарат вечността след осъждането си, се нарича Огнено езеро. Това ясно се вижда в следния стих:

И видях един голям бял престол и Седящия на него... И морето предаде мъртвите, които бяха в него, и смъртта и Хадес* предадоха мъртвите, които бяха в тях; и всички бяха съдени и присъдите им бяха определени според делата им [според мотивите, целите и делата]. И смъртта, и Хадес* бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт, огненото езеро. И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той беше хвърлен в огненото езеро (Откровение 20:11, 13-15, АМР).

Първо искам да изтъкна, че всички, които се намираха в преходното мъчилище – Хадес, бяха изправени на съд. Щом той приключи, всичко и всички, които практикуват беззаконие, ще бъдат хвърлени в Огненото езеро, включително демоните, падналите ангели и да, дори самият Хадес.

Видение за огненото езеро

С жена ми имаме приятели гърци. Жената, която се казва Джой, е трето поколение Божи служител. Баба ѝ била родена и отгледана в Гърция и от ранна възраст започнала да търси Бога. Въпросите ѝ към околните били посрещани с апатия и открити подигравки. Тя искала да ходи на църква, но ѝ казвали, че няма Бог и да спре с глупостите.

Един ден бабата на Джой заедно със свои приятели играели народни танци на площада по време на някакъв гръцки фестивал и един глас ѝ заговорил: „Ефросини, търси вечния танц.“

Тя се стреснала. „*Кой каза това?*“ Моментално напуснала площада и изтичала вкъщи с надеждата да си изясни нещата. Докато бягала върху нея се спуснал тежък товар – като огромен камък на гърба ѝ.

Щом се прибрала, Ефросини си отишла в стаята, паднала на колене и се разплакала. Искала да говори с този глас. Кой ѝ говорел? Какви били тези думи, които чула? Какво се опитвал да ѝ каже? Тези въпроси измъчвали ума ѝ, но не

**В англ. превод АМР „адът“ е „Хадес“*

задълго. Щом Ефросини паднала на колене, усетила как в стаята влязло нещо като огън и я погълнало. Паднала на гръб и получила видение.

В изстъплението видяла ангелско създание, облечено в бяло, да идва към нея. То я вдигнало и я пренесло на едно сумрачно място. Оставило я там. Когато се огледала внимателно осъзнала за свое огромно удивление, че се намира на Голгота. Господ висял на кръста, а от раните Му капела кръв. Видяла агонията, изписана на лицето Му, докато Го мъчели.

В същия момент Ефросини чула от далечината да се носят викове. Обърнала се да види откъде идват и видяла огромна бездна между кръста и отсрещната страна, където от земята извирали силни огньове. Това било огнено езеро. Оттам чувала виковете на огромно множество хора, които проклинали Бога. В този момент усетила как една сила притиска главата ѝ към бездната и онзи глас, който чула по-рано, ѝ казал: „Тук е и твоето място.“

Била ужасена! Разплакала се и започнала да моли за милост. Паднала в подножието на кръста, а на гърба ѝ още тежал товарът, който усещала и преди. Стояла там разплакана доста време. Тогава отново и проговорил гласът, сега изпълнен с любов и състрадание: „Той го стори за теб! Той умря за теб! Ако помолиш за прошка и приемеш саможертвата Му, няма да се наложи да отидеш там (в огненото езеро)!“

При тези думи Ефросини заплакала още по-силно и ментално откликнала на изреченото от гласа. Помолила за прошка и веднага товарът, който носела, се вдигнал и паднал от гърба ѝ пред кръста.

Тя вдигнала поглед и видяла Господ Исус в Своята прославена форма да стои пред нея, Той я вдигнал и я понесъл към най-красивия зелен хълм. Вече можела да общува с Него чрез ума си. Задавала Му въпроси и Той ѝ отговарял. Било невероятно! Попитала Го къде отиват и Той отговорил: „Да се срещнем с небесния ти Баща!“

Когато приближили върха на планината, видяла от една порта да излиза светлина. Навсякъде около тях се носела красива ангелска музика и песни, които извирали от цветята

и дърветата. Стигнали до върха и минали през портата. Било невероятно. Красотата била неопишуема!

Отправили се директно към престола. Ефросини не видяла Божието лице, защото било покрито, но видяла голяма книга и ръка, която се показвала от облаците и започнала да пише. Ефросини се навела напред да види какво пише ръката и за свое удивление видяла как в Книгата на живота се появява името ѝ! (Макар по онова време да не знаела, че това била Книгата на живота.)

Когато небесният Отец записал името ѝ в Книгата на живота, Той ѝ казал: „Добре дошла в семейството!“, и я целунал по челото. В този момент видяла ангели, които се наредили в кръгове и започнали да танцуват, да пеят и да се радват! Чула името си в песните им и се присъединила към тях. Много по-късно разбрала, че ангелите всъщност празнували в нейна чест, по повод спасението ѝ.

Не след дълго Бог ѝ заговорил и казал, че било време да се върне на земята, защото имал големи планове за нея. Щяло да ѝ се наложи да мине през огнени изпитания заради името Му, но Той щял да е с нея и когато всичко приключело щяла да се върне и завинаги да бъде с Него.

Тогава Ефросини се озовала отново в стаята си. Била силно разочарована да се върне на земята след небесното пътуване, което преживяла току-що, но нямала избор.

Когато в селото се разнесла вестта за преживяването на Ефросини, започнали гонения. Всичко тръгнало от баща ѝ, който заплашил да я убие с брадва, ако не се отрече от вярата си. Тя му казала, че никога не може да се откаже от онова, което е преживяла.

Гоненията се усилвали докато една вечер сестрата на Ефросини отишла при нея и я предупредила, че на следващата сутрин група хора се канели да дойдат и да я изведат на селския площад, където се намирала гръцката православна църква. Там щели да извадят иконата на Дева Мария и ако не се поклоняла и не я целунела, щели да я полеят с бензин и да я запалят.

Ефросини не вярвала, че хората ще стигнат толкова далеч, но явно били решили да го сторят, защото същата вечер

при Ефросини дошъл Божи ангел и я събудил с потупване по рамото. Щом се събудила ѝ казал да се облече и да отиде до входната врата. Тя се подчинила и когато стигнала входа усетила как някой я вдига от земята. Била физически пренесена в безопасност от дома си до друго село, отдалечено на километри.

Невъобразимо мъчение

Бабата на Джой не видяла Хадес. Видяла огненото езеро, наричано още „втората смърт“. Съдбата ѝ се променила, защото избрала да следва Исус Христос с цялото си сърце. Писанието ни казва:

Но страхливците, които се отказват да Ме следват [Исус] и онези, които не са ми верни, и покварените, и убийците, и неморалните и онези, които разговарят с демони, и идолопоклонниците и всичките лъжци – тяхната участ е езерото, което гори с огън и сяра. Това е втората смърт (Откровение 21:8, TLB).

Обърнете внимание, че това е езеро, „което гори с огън и сяра“. Сярата е неметал, който при горене излъчва силна топлина и много неприятна миризма. Мнозина от онези, които описват ада, споменават и ужасната миризма. Описват я като „непоносима“. Всъщност познатите ми, които са имали преживявания, свързани с това място, са ми казвали, че с нашия език няма начин да се опише мъчението и ужаса, които тормозят сетивата ни.

Обърнете внимание и на израза *втора смърт*. Исус казва: **Който има ухо, нека слуша какво казва Духът на църквите! Който победи, няма да бъде повреден от втората смърт** (Откровение 2:11).

Може да ви се стори странно, че Исус казва нещо подобно на църквите. Забележете обаче, че в горния стих виждаме три основни категории хора, които ще горят в огненото езеро. Първите са онези, които са спрели да Го следват. Вторите са онези, които не са Му били верни. Третите са грешниците,

които никога не са вървели с Него. Първите две групи описват онези, които някога са били част от църква.

Спомнете си първите трима герои, които обсъждахме в нашата алегория: Обидена, Заблуден и Независим. Двама от тях бяха активни в училището в Ендел, което е преобраз на църквата. Скоро ще навлезем по-дълбоко в тази тема.

Втората смърт е мъчението в огненото езеро за остатъка от вечността. Помислете отново за първата глава, в която обсъдихме вечността: завинаги, без край, без утеха и без начин за бягство! Някои смятат, че агонията в един момент ще престане, но това е в явно противоречие с Божието слово. В него се казва: **И... ще бъдат мъчени денем и нощем в цялата вечност** (Откровение 20:10).

За да покаже, че страданието е без край, Исус казва по-нататък следното за онези, които не се покоряват на Словото Му: **И тези ще отидат във вечно наказание, а праведните – във вечен живот** (Матей 25:46).

Обърнете внимание на думите „вечно наказание“. С други думи, наказанието не свършва никога. То е вечно! Исус ни казва:

И ако окото ти е причина да се спънеш и да съгрешиш, извади го. За теб е по-изгодно и благотворно да влезеш в Божието царство с едно око, отколкото да имаш две очи и да бъдеш хвърлен в пъкъла (Геена) (Марк 9:47, AMP).

Както виждате, тук Исус говори за Геена – огненото езеро. Друг превод казва:

Ако окото ти те кара да губиш вярата си, извади го! По-добре е да влезеш в Божието царство с едно око, отколкото да запазиш и двете си очи и да бъдеш хвърлен в ада. Там червеите, които те ядат, никога не умират и огънят, който те изгаря, никога не угасва (Марк 9:47-48, TEV).

Обърнете внимание, че червеите, които ги ядат, не умират никога, което означава, че постоянно имат нещо за ядене. Нека направим сравнение с нашия свят. Щом човек умре физически, червеите ядат от плътта докато я изядат цялата и останат само кости, после червеите умират. Червеите в Ге-

ена никога не умират, защото онова, което изяждат, никога не престава да съществува. Една жена, видяла ада, разказва, че е наблюдавала огромен червей да яде плътта на хора, измъчвани в пламъците, но независимо от колко време били в ада, още имали плът, която червеите ядели.

Да, правилно ме разбирате. Това място е невъобразимо! Не бива да забравяме, че Бог първоначално не е създал огненото езеро за хората. Чуйте какво каза Исус на онези, които са хвърляни на това ужасно място:

Тогава ще каже и на тези, които са от лявата Му страна: Идете си от Мен, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели (Матей 25:41)

Огненото езеро е било създадено за дявола и неговите паднали ангели, а не за човечеството. Но дяволът подлъгва и води със себе си мнозина към вечното наказание. Подобно нещо видяхме в алегорията ни: влиянието на Нечестивия води до мнозина измамени хора и гневът на Царят, който първоначално беше насочен към Нечестивия, трябваше да се излее към онези, които се бяха поддали на влиянието му. Иначе Царят нямаше да е справедлив.

Да ни бъде добре завинаги

В предходната глава видяхме колко силен беше гневът на Царят. Писанието твърди, че човек, който пие от **виното на Божията ярост... ще бъде мъчен с огън и сяра пред святите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове** (Откровение 14:10-11).

Отново се замислете за „вечните векове“. Помните ли дискусията ни във връзка с вечността в първа глава? С опита да схванем нещо, което никога не свършва? Не можете да го разберете с ума си, а със сърцето си. По тази причина Бог оплакваше цялото човечество, което нямаше да Го послуша, с думите:

Дано да имат такова сърце в себе си, че да се боят от Мен винаги и да пазят всичките Ми заповеди, за да бъде добре на тях и на синовете им до века! (Второзаконие 5:29)

Обърнете внимание на израза *до века*. Само да можеше тези хора да бъдат водени от нещата, които издържат във времето – да бъдат водени от вечността!

Обърнете внимание, че Бог казва още „винаги да пазят всичките Ми заповеди“. Не каза „за известно време да пазят заповедите Ми“. Нито каза „винаги да пазят *някои от* заповедите Ми“. Не, думите са *винаги* да пазим *всички*! Заповядано ни е да Му се покоряваме напълно и постоянно.

Може да си помислите: „Ама аз не съм спазвал всичките Му заповеди. Значи в Съдния ден ще бъда обявен за виновен!“. Да, точно така. Божият закон определя и доказва, че няма хора, които да са постигнали Божия стандарт за праведност и ще бъдат осъдени като виновни. Никой не може да застане пред Бога и да каже: „Аз живях достойно за Царството Ти и не заслужавам да понеса вечното наказание.“

Причината за този недостатък е, че в началото, в градината, човекът съзнателно не се подчини на Бога. С това той прие грешната природа. Чрез предателството си той се превърна в роб на Сатана, обвързан от неговото господство. Няма как човек да се изкупи или спаси сам. Тази грешна, упадъчна природа се предаде на всички потомци на Адам и Ева, тоест на цялото човечество, защото всички ние се раждаме с природата на родителите си.

От любов Бог обеща, че макар човекът да носеше цялата отговорност за падението си, Господ ще изпрати Спасител да ни избави. Този Спасител е Исус Христос. Стотици години преди раждането Му беше пророкувано, че ще се роди от девица (вж. Исаия 7:14). Баща Му е Бог, а майка Му – девица на име Мария, потомка на цар Давид. Това трябваше да е така, защото ако и двамата Му родители бяха хора, Исус щеше да се роди с природата на Адам. Щеше да е роб на греха. Нямаше да води съвършен живот и следователно нямаше да може да ни изкупи. Но трябваше да бъде роден от жена, защото именно човекът съгреши и човек трябваше да плати цената за измяната ни. Затова Исус беше 100 % Бог и 100 % човек.

Когато отиде на кръста, Исус пое греховете ни върху Себе Си и проля кръвта Си до смърт като плати цената за греха

ни. Но тъй като живя в съвършена праведност, Отец Го възкреси от мъртвите и Го постави от дясната Си страна. Цар Давид, който също беше пророк и праотец на Исус, предрече какво ще се случи след разпъването на Исус на кръста над 1000 години преди това да се случи. В деня на Петдесетница Петър споменава именно тези думи на пророка:

И така, понеже (цар Давид) беше пророк и знаеше, че Бог с клетва му беше обещал, че ще постави един от неговите потомци на престола му, той предвидя и каза за възкресението на Христос, че нито Той беше оставен в ада, нито плътта Му видя изтление. Този Исус Бог възкреси, на което ние всички сме свидетели (Деяния 2:30-32).

Исус беше възкресен от мъртвите, за да ни освободи. Обърнете внимание на думите на Петър, че Той не е бил оставен в ада (Хадес), което автоматично ни подсказва, че е бил там. Защо е бил там? По някое време между кръста и възкресението, Исус е опитал от смъртта или ада заради всички ни, за да не се наложи да понесем вечното наказание. Когато се отречем от егоцентричния си живот и се предадем изцяло на господството Му, онова, което Той стори за нас – проля кръвта Си и опита от смъртта, се превръща в откуп за нас и едновременно оправдание пред Бога. Ние се помиряваме с Бога чрез Неговата праведност и можем уверено да застанем пред престола на съда. Слава на Бога завинаги!

По тази причина ни се казва изрично: **Когато повярвахте Бог ви спаси заради Своята благосклонност. И не можете да си припишете заслугите за това; то е дар от Бога. Спасението не е награда за доброто, което сме вършили, за да не може никой да се похвали с него (Ефесяни 2:8-9, NLT).**

Ако не сте се покаяли, че сте живели без Бога, не сте се отрekli от греховете си и не сте се предали напълно на господството на Исус, тогава моментално обърнете на приложението в края на тази книга. В този раздел ще обясня Божия план за спасението ви и ще се моля заедно с вас да приемете Исус Христос като ваш Господ и Спасител.

Повечето вярващи са добре запознати с нещата, за които писах в последните няколко страници. Но съм установил, че мнозина не разбират напълно онова, което ще обсъдим в следващите две глави. Всъщност много практикуващи християни ще се шокират от простите истини, разкрити в Писанията, които ще разгледаме в следващите страници. Ще открием още и защо истината за вечното наказание е основополагащо знание, което всеки вярващ трябва да притежава за един здравословен растеж във вярата.

ПРОЦЕСЪТ СРЕЩУ ЗАБЛУДЕН

А знаем, че Божият съд е според истината...

(Римляни 2:2).

Христос дойде да ни спаси, за да не платим за греха с вечно наказание, което първоначално е било предназначено за Сатана и ангелите му. Пожертването на живота Му заради нас разкрива удивителната Божия любов.

Само се замислете. Господ създаде човечеството, заедно с животните, птиците, насекомите, морските създания и останалата част от земята – включително атмосферата и всичко беше свършено. Четем следното: **И Бог видя всичко, което създаде. И ето, беше твърде добро** (Битие 1:31). После остави свършеното творение в ръцете на човека, за да го пази. Както казва псалмистът: **Небесата са ГОСПОДНИ небеса, а земята Той е дал на човешките синове** (Псалм 115:16). Адам носеше отговорност да пази не само себе си, но и цялото мироздание от Луцифер – главния враг на Бога.

Бог не искаше работи, които не биха могли свободно да изберат да Го обичат, да Му се покоряват и да поддържат връзка с Него. Затова сред огромното разнообразие от дървета в градината, едно вървеше със следната заповед: **От всяко дърво в градината свободно да ядеш, но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш** (Битие 2:16-17).

Бог не говореше за физическа смърт, защото Адам умря физически много години по-късно (и това беше също резултат от непокорството му). Вместо това Господ показва на човека, че ще бъде откъснат от Божия живот и ще приеме природата на Луцифер, която е смърт.

След известно време, Луцифер измами Ева като изкриви естеството и характера на Бога в очите ѝ. Успя да отклони погледа ѝ от всички дървета наоколо и да го насочи върху единственото забранено дърво. Тя прецени, че дървото е добро, полезно и приятно и яде от него. Причината беше, че тя вече възприемаше Бога като личност, която взима, вместо да дава – каквато е истината. Но дори в този момент човечеството не беше паднало. Едва когато съпругът на Ева яде от плода на дървото, Божието творение прие природата на смъртта. По тази причина неговият грях беше по-голям. Тя беше измамена, а той – не (вж. Тимотей 2:14).

Следователно не само Адам, но и цялото творение, поставено под неговото ръководство, незабавно прие смъртната природа. Преди предателството на Адам, животните не ядяха плът и не умираха. Не съществуваха земетресения, торнадо, урагани, глад, болести и епидемии. Всичко това беше резултат от факта, че човекът не опази онова, което Бог повери под неговите грижи.

Против волята си всичко на земята беше подчинено на Божието проклятие. Цялото творение очаква деня, когато ще се присъедини към Божиите деца в славна свобода от смъртта и тленността (Римляни 8:20-21,NLT).

Природата не беше под проклятието на смъртта по свой избор, а поради неподчинението на човека. Адам не опази онова, което беше поверено на грижите му. Той изложи не само природата, но и себе си, жена си и бъдещото си потомство на проклятието, което първоначално беше предвидено за Луцифер: отделяне от Бога. Какво предателство! Каква измяна!

В този момент Бог можеше да каже: „Човечеството, което обичах, благослових и създадох свършено, избра Луцифер пред Мен. Нека всички отидат в огненото езеро и Ние (Отец, Син и Светият Дух) ще започнем отначало. Ще създадем друга вселена със същества, които ще запазят лоялността си и ще Ни обичат както Ние ги обичаме.“

Ако Господ беше направил това, решението Му щеше да е напълно справедливо. Но поради удивителната Си лю-

бов, Той обеща на човечеството, че ще изпрати Изкупител, за да ни избави от робството, в което сами се предадохме. Този Изкупител ще е Неговият Син, с Когото създаде небето и земята. С други думи, ще плати ужасната цена за греха и смъртната ни природа, когато не е направил нищо освен да ни обича от самото начало. Това е удивителна любов.

Това е причината за Голгота. Направо се чудя, когато християните се объркват от въпроса на невярващите: „Как може един любящ Бог да изпраща в ада хората, които не са чули Благата вест?“. Простият ми отговор е: „Вината не е Негова, а наша.“ Исус плати ужасната цена, за да освободи човечеството. След това Той каза на онези от нас, които бяха чули Благата вест, да отидем по целия свят и да разкажем на останалите, че сме изкупени от проклятието, което сме навлекли върху себе си и върху цялото творение. Ние ще трябва да дадем отчет за своето поколение. Бог изпълни Своята част от работата!

Ние приемаме Божията природа

Исус не само плати наказанието за греховете ни. В Него ни се дава нова природа, подобна на Божията. Вече не сме роби на греха. Когато човек отдаде живота си напълно на Исус, той става напълно нова личност.

Когато някой стане християнин, той става напълно нова личност вътрешно. Вече не е същият. Започнал е нов живот! (2 Коринтяни 5:17, TLB)*.

Когато приемем Исус Христос за наш Господар, ние буквално умираме. В Божиите очи старата ни природа отива на смърт, бива разпната заедно с Христос. Ражда се нов човек с Божията природа. Така се раждаме отново. Вече сме свободни от природата, която някога е управлявала живота ни. Писанието ни казва ясно: **Както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славната мощ на Отец, така и ние да ходим в нов живот. ... Нашият стар грешен човек беше разпънат с Него, за да може грехът да изгуби властта си над живота ни. Вече не сме роби на греха. Защото когато умряхме с Христос, бяхме освободени от властта на гре-**

ха (Римляни 6:4, 6-8, NLT). Вече живеем според Христовата природа, а не според естеството, на което сме били роби поради измяната на Адам.

За един християнин е пълна проява на невежество да презира личност, която не е приела Исус като свой Господар заради начина ѝ на живот. В духовната ДНК на този човек е заложено да съгрешава и той прави точно това. Странно и напълно неестествено е когато „вярващ“ постоянно или съзнателно извършва грехове. Причината, поради която поставям вярващ в кавички, е, че човек, който извършва грехове, може да твърди, че Исус е негов Спасител и Господар, но в действителност не е така. Ако това беше истина, този човек щеше да покаже добрата си природа. Исус ясно каза това:

Различните видове дървета бързо могат да бъдат разпознати като се разгледат внимателно плодовете им. Дърво, което дава вкусен плод, никога не дава неядливи плодове. А дърво, чийто плод не става за ядене, не може да даде добър плод. Затова дърветата с неядливи плодове се отсичат и се хвърлят в огъня. Да, начинът, по който можем да разпознаем дърво или човек, е по вида плодове, които дава (Матей 7:17-20, TLB).

Онова, което казва Исус в тези стихове, не е сложно и определено е неизменно. Какво ще дава дървото не зависи от плодовете, а от вида, от природата на самото дърво. Но природата на дървото се проявява чрез плода.

Ако се приближите до храст, който дава боровинки, ще знаете, че този храст е добър. От друга страна, ако намерите отровни плодове, значи храстът не е добър. Доказателството, свидетелството, че едно дърво е добро или отровно, е видът плодове, които дава. Исус казва, че начинът да се разбере дали хората са истински християни е не по думите им, по това колко набожни или религиозни изглеждат или колко често ходят на християнски събрания. Начинът е да видите какво правят! Дали плодовете им са самоотверженост и съсредоточаване върху Божието царство? Или са егоисти и мислят за света, както описва апостол Йоан в посланието си:

**Не обичайте света. Не обичайте нещата от света. Любо-
вта към света измества любовта ни към Отец. На практика
всичко, което става в света – желанието да вършиш неща-
та по своя начин, да искаш всичко за себе си, желанието
да изглеждаш важен – няма нищо общо с Отец. То просто
ви отделя, изолира от Него. Светът и неговите желания и
похоти си отиват, но който върши онова, което Бог иска, е
тръгнал към вечността (1 Йаново 2:15-17, The Message).**

На нас с Лиза ни отне много време да убедим децата си в тази истина. Те посещаваха християнски училища и наблюдаваха многобройните си съученици, които редовно ходеха на църква с родителите си и изповядваха християнската си вяра, но плодовете, които даваха, показваха, че служат на себе си и търсят лично удовлетворение (както говори горният стих) и са далече от християнските плодове. Тези съученици живееха за себе си, а не търсеха, нито желаеха и не намираха удоволствие в изпълняването на Божията воля.

Положението на децата ни в училище е само един от многото примери, които мога да дам. Този проблем е и в домовете на хората, в света на бизнеса и дори в църквите и служенията. Има мнозина, които изповядват, че са християни, но дават плодове, които ясно показват нещо друго.

Типичното „обръщане към вярата“

Благовестието, което проповядваме, е изкривено и е поставен акцент върху приемането на Исус чрез молитвата на грешника. Ние Го признаваме за „Господ“ и щом направим това сме спасени завинаги. Но Исус не учи така. Той казва: **Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! – ще влезе в небесното царство (Матей 7:21).**

Ако просто се вслушаме в думите на Исус – като изключим „филтъра“ на многогодишно изкривено проповядване, поучение, книги и песни – ще видим, че съвременното ни благовестие им противоречи. Думите на Исус са пределно ясни: не всеки, който е изрекъл молитвата на грешника и Го е изповядал като свой Господ, ще отиде на небето. И щом

няма да отиде на небето има само една алтернатива, както разбрахме в последната глава.

Нека разгледаме една типична евангелска служба. Проповедникът изрича послание от типа „елате при Исус и бъдете благословени“. Разказва как Исус ще ни даде радост, мир, просперитет, щастие, здраве, рай и така нататък. Не ме разбирайте погрешно. Бог желае да ни благослови. Но Исус никога не е използвал благословенията, за да примами хората да Го следват.

След около 35 минути „рекламна кампания“, проповедникът моли църквата да сведе глави. Пита ги дали ако умрат в същата нощ ще отидат на небето. В някои случаи може да насърчи присъстващите да погледнат човека отляво и отдясно и да му зададат същия въпрос, за да го „вербуват“. Дали ще отидат на небето, ако умрат довечера? „Ако не могат да кажат „да“, казва проповедникът, „ги хванете за ръка и ги изведете отпред.“

Докато кандидатите излизат напред, звучат подходящи песни, като например хита на 90-те „Какъвто съм“. В други случаи църквата просто ръкопляска и се усмихва, докато музикантите свирят нещо тържествено и радостно.

Щом хората излязат отпред, проповедникът ги кара да сведат глави и да повторят една обща молитва, например: „Отче, признавам, че съм грешник. Прости ми греховете. Днес каня Исус в живота си като мой Господ и Спасител. Благодаря, че ме правиш Свое дете. В името на Исус, амин.“

Църквата се радва, музиката свири, а „новоповярвалите“ напускат службата „каквито са били“. Разликата е само, че сега са заблудени. Не е било споменато изобщо, че трябва да се покаеш за непокорния си живот, да се откажеш от собствените си желания, за да приемеш Божиата воля и да изгубиш живота си заради Христовата кауза. Те са изповядали Исус за свой Господ, но сърцата им са останали непроменени. Сега Исус е просто част от живота им.

Нека ви кажа следното: Царят на царете и Господът на господарите не идва в ничий живот като втори и дори първи любим. Той идва като пълен и единствен Цар и никой човек, вещь или занимание не може да си съперничи за мястото Му в сърцата ни. Той трябва да бъде Господ, което означава

върховен господар и собственик и това значи, че вече не живеем собствения си живот.

Замислете се. Бихте ли се оженили или омъжили за някого, който ви е казал, че ще ви бъде верен наред с другите си любовници, но вие ще сте на първо място? Колко по-абсурдно е да кажете нещо подобно на Царя на вселената? Дали Той би приел Невяста, която казва: „Ти си пръв измежду всичките ми любовници“? В тази уговорка няма заветно отношение, няма съединение в едно цяло. Каква заблуда!

Тези „новоповярвали“ не са позволили кръстът да „съсече“ техния егоистичен, светски живот и да направи място в тях да се оформи новата природа на Исус. На тях просто им е продаден един нов живот тук на земята и обещание да отидат на Небето. Интересно е, че в много страни, където има гонения на християни, те идват при Исус като са наясно, че губят живота си. В западните общества днес идваме при Исус заради по-добрия живот и осигурен вход в небето. Но трябва да изгубим и живота си заради Него.

Днес много типични евангелски християни в обществото ни живеят в заблуда в резултат от този вид евангелие, което проповядваме. Новоповярвалите може и да придобиват енергия от новооткритата си „вяра“, да участват в християнски мероприятия, да ходят на църква и дори да участват в евангелизации, защото всичко е толкова ново и вълнуващо. Това е все едно си станал член на нов клуб, тренираш нов спорт, посещаваш ново училище или си започнал нова работа. Всичко е някак свежо. Но тези християни не са направили онова, което Исус е заповядал на истинските последователи: да изчислят цената, за да Го следват и после да вземат дългосрочно решение да предадат живота си, за да Му служат (вж. Лука 14:27-33).

Загуба срещу печалба

Това е размяна. Трябва да дадем целия си живот и на негово място получаваме Неговия живот. Исус няколкократно обяснява това. Казва:

Ако някой възнамерява да дойде след Мен, нека се отрече от себе си [да забрави, пренебрегне, да се откаже и от-

върне погледа си от себе си и собствените си интереси] и вземе кръста си и [присъединявайки се към Мен като ученик и заедно с Моите поддръжници] Ме последва [постоянно, прилепвайки се здраво към Мен] (Марк 8:34, AMP).

Ние трябва постоянно да сме здраво прилепени към Него. Спасението не е просто еднократна молитва и после връщане към обичайния ви живот, само дето вече сте в „християнския клуб“ и ще отидете на небето. **Ако се опитате да запазите живота си за себе си, ще го изгубите. Но ако се откажете от живота си заради Мен и Благата вест, ще откриете истински живот** (Марк 8:35, NLT). Разширената версия на Библията гласи: **Който се откаже от живота си [който се живее само на земята] заради Мен и Благовестието, ще го спаси** [своя по-висш духовен живот във вечното Божие царство].

Това е категорична и окончателна размяна. Ние се отказваме от правата си като собственици на живота си. По този начин придобиваме способност да следваме Неговите желания. В замяна получаваме Неговия вечен живот. В благовестието, което се проповядва днес, не наблягаме на този изключително важен аспект от следването на Исус. Изтъкваме единствено ползите. Всъщност проповядваме *обещанията на възкресението* без да проповядваме за *въздействието и призова на кръста*.

Можем да направим сравнение с младеж, който вижда реклама за набиране на военни по телевизията. Вижда един строен морски пехотинец на близка до неговата възраст, облечен в изгладена униформа, който стои на палубата на впечатляващ кораб и плава в открито море под красивото, чисто небе и си разменя усмивки с колегите си. После рекламата показва моряка в пристанища по целия свят и всичко това е безплатно.

Младежът веднага отива и се записва. Не прочита условията на договора, защото се е концентрирал върху ползите, които ще извлече. Чувства се много щастлив. Сега ще види света, ще стане част от велика армия и ще си намери много приятели.

Но при първоначалното обучение мъжът бързо открива, че не може да спи до 9 часа сутринта, както прави обикновено. Заповядват му да отреже косата, която толкова си харесва. Не

може да посещава много светски събития, понеже не му е разрешено да напуска базата за повече от 2 дни месечно. И най-лошото е, че строгият график не му оставя време да се събира с други хора. През цялото време чисти тоалетни и разхвърляни спални, прави лицеви опори и други трудни упражнения. Изгубил е свободното си време, което някога е имал в изобилие и всяка вечер се строполява в леглото смъртно уморен.

Младият мъж още има надежда, защото знае, че скоро ще се качи на палуба. Щом приключи основното обучение ще бъде зачислен към някой кораб. Само че това е също толкова изтощителна работа, но в открито море. Избухва война и мъжът се оказва въвлечен в битка, за която не е кандидатствал.

Мъжът се е записал в армията, защото службата е предлагала живот, който не е могъл да си осигури и е било безплатно. Не е обърнал внимание на подробностите в офиса на наборния служител: този живот е бил безплатен, но щял да му струва свободата. Младежът се чувства оскърбен в много отношения. Чувства се измамен. В неговите очи му е продадена „стока“, като са му показали само ползите, но не са му обяснили цената, която лично трябва да плати.

Ние проповядваме евангелие, което говори за безплатно спасение, което е точно така, но не обясняваме на кандидатите, че то ще им струва свободата. Като казвам свобода нямам предвид реалната, а предполагаемата свобода, защото всички извън Христос са под властта на греха. Те са роби, макар да смятат, че са свободни.

Можем да направим сравнение с филма „Матрицата“. Преди години най-големият ми син взе под наем редактираната версия на филма и го показва на семейството. Тогава забелязах един удивителен паралел.

„Матрицата“ поставя интересни въпроси: „Как ще разберете разликата между съня и реалността, ако не се събудите?“¹

В този филм животът през 20-и век тече нормално или поне така изглежда. Всъщност историята започва в края на 21-и век. Човекът разработва изкуствен интелект, наречен

просто Машините. Тези Машины поемат контрола над земята и човекът се съпротивлява. В последвалата борба, светът е опустошен и Машините побеждават.

Машините разбират, че могат да оцелеят, ако използват електричество, произвеждано от човешките тела, затова създават една грандиозна заблуда, за да подмамат хората да им служат. Светът изглежда нормален (и тече 20-и век), но всъщност телата на хората са затворени в големи „ферми“. Умовете им са свързани със световна програма за виртуална реалност, наречена Матрицата, която симулира нормален живот. Човечеството смята, че е свободно, но не е. Хората са всъщност роби.

После във филма се показва избрана група мъже и жени, които са „хакнали“ Матрицата и са излезли от нея, като са установили истинската си самоличност. Те създават колония, наречена Сион в реалния свят, в който няма друг живот. Някои от тях влизат отново в Матрицата, за да се бият с Машините и да освободят човечеството. Битката е оспорвана и животът не е лесен, но „кръстоносците“ се интересуват повече от реалната свобода, отколкото от живота във фалшива свобода. Предпочитат свобода с трудности, отколкото робство в измамен комфорт и спокойствие.

Тук виждаме паралела. Много невярващи смятат християните за роби – попаднали в плен и изгубили свободата си, а възприемат себе си за свободни. Но истината е, че онези извън Христос са в плен - като онези, които са живели в лъжа във фермата, поробени от Машините. Те са роби на греха.

Трудно е да си християнин

Роби са не само тези, които никога не са чули Благовестията или са отказали да повярват в него. Много типични „новоповярвали“ от това поколение са също роби на греха. Ние сме създали тази дилема като сме пропуснали да предадем пълното послание за това какво наистина означава да следваш Исус. Мнозина приемат, че са свободни, а в действителност не са и доказателството е начинът им на живот. Исус казва:

Уверявам ви и сериозно заявявам, че който извършва и практикува грях е роб на греха. Робът не остава в

едно домакинство за постоянно (завинаги); синът [на дома] остава завинаги. Затова, ако Синът ви освободи [ви превърне в свободни хора], тогава сте истински и безусловно свободни (Йоан 8:34-36, AMP).

Тези думи повтарят истината, която откриваме в примера с плодното дърво. Ако някой постоянно съгрешава, това е свидетелство, че е все още роб на греха. Не е наистина син, защото природата му не се е променила. Може да смята, че е свободен, понеже е изрекъл молитвата на грешника, но не се е отказал от личните си „права“, за да следва Исус. Все още иска да има свобода (която всъщност е фалшива) наред с ползите от спасението. Не можете да имате и двете!

Както казах и по-рано, тези хора може да започнат живота си на „новородени“ с радост, вълнение и страст, защото това е нещо ново и свежо. Но накрая непроменената им природа ще се прояви, но ще се покаже в християнските кръгове и ще бъде облечена в евангелски език и начин на живот. Затова е толкова измамна. Но Новият завет предупреждава именно за тази измама.

Павел пише: **В последните дни ще е много трудно да си християнин** (2 Тимотей 3:1, TLB). Ние живеем в последните дни. За това няма съмнение. Всички пророчества разкриват, че Исус скоро ще се върне. Павел предрече, че в наше време ще е най-трудно да си християнин.

Други преводи използват думите *опасно* и *ужасно*, когато описват сегашните времена. Защо? Ако разгледаме времето, в което живееше Павел, виждаме, че той се сблъска с ожесточено противопоставяне. Той носеше на гърба си 39 белега от камшик, нанесени му в 5 различни случая. Три пъти беше пребиван с тояги. Веднъж беше замерян с камъни и прекара години в затвора. Където и да отидеше се сблъскваше с големи гонения. И въпреки това каза, че в наше време ще е по-трудно да си християнин! Защо? Павел ни дава причината:

Защото хората ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, богоненавистници, безсърдечни,

**неотстъпчиви, клеветници, невъздържани, свирепи, не-
обичащи доброто, предатели, буйни, надути, повече оби-
чащи удоволствията, отколкото Бога (2 Тимотей 3:2-4).**

Ако разгледаме внимателно тези стихове, може да се за-
чудим какво иска да ни каже Павел. Какво е по-различното в
този списък, в сравнение с неговите времена? Хората в онова
общество са имали същите качества и склонности. Обичали
са себе си и парите. Били са безбожници, не са прощавали
и така нататък. Петър дори казва в деня на Петдесетница:
Спасете се от това извратено (перверзно, порочно, нечест-
но) **поколение** (Деяния 2:40, АМР). **Защо тогава Павел из-**
тъква, че нашето поколение притежава тези черти и поради
това именно в наше време е най-трудно да си християнин?

По-нататък той посочва причините: **Защото макар да имат**
вид на благочестиви (истински религиозни), се отричат и
отхвърлят и са незапознати с неговата сила [тяхното по-
ведение опровергава истинността на думите им] (2 Тимо-
тей 3:5, АМР). В Новата версия на Крал Джеймс текстът гласи:
имащи вид на благочестие, но отрекли се от силата му.

И така, вече виждате защо е толкова трудно да си христи-
янин в наше време. Ще има много хора (според други цитати
от Новия завет), които твърдят, че са *християни*, че са *ново-*
родени или *спасени*, които няма да са позволили на кръста
да убие егоистичния им живот. Те няма да са взели решение
да се откажат от собствените си права и похоти и да след-
ват Исус. Те искрено ще вярват, че Той е техният Спасител,
но ще поддържат връзка с Него заради онова, което може
да направи за тях, вместо заради личността Му. Ситуацията
не е по-различна от случаите, в които една жена се омъжва
за някого заради парите му. Може да се омъжва от любов,
но тази любов има погрешни мотиви. По подобни причини
мнозина ще търсят Исус заради спасението, общуването и
успеха в този живот и отиването на небето за вечността. Те
искрено ще вярват, че Христос е техният Спасител, но никога
няма да са се отказали да контролират живота си.

За такива „вярващи“ Павел казва, че **винаги се учат, но**
никога не могат да стигнат до познаването на истината

(стих 7). Те ще посещават служби, домашни групи и други събирания, ще слушат Божието слово, но няма да се променят и преобразят.

Размитите граници

Трудността идва от размитите граници. Нека си представим човек, който живее за себе си, но изповядва, че е новороден, говори езика на истинския вярващ, сприятелява се с набожни хора и дори се вълнува за събиранията на вярващите, но природата му не е променена. В същината си този човек несъзнателно е измамник и трудността идва оттам, че самозаблудата му се разпространява като болест. Други основават живота си върху „нормата“ в християнското общество. Но тази норма не е в синхрон с небесния начин на живот и така става трудно да си истински вярващ. По времето на Павел, ако си вярващ, животът ти бил в опасност постоянно. Нямало съмнение в това – ако си верен на Исус, подлагаш живота си на риск.

Във 2 Тимотей 3 глава Павел казва:

Но ти, Тимотей, знаеш на какво уча и как живея и каква е целта ми в живота. Познаваш вярата ми и колко дълго съм страдал. Познаваш любовта ми и търпението ми. Знаеш колко гонения и страдания съм понесъл. Знаеш всичко за това как бях преследван в Антиохия, Икония и Листра, но Господ ме избави от всичко това. Да, и всички, които искат да живеят благочестиво в Христос Исус, ще бъдат гонени. Но злите хора и измамниците ще процъфтяват. Те ще продължат да мамят другите и самите те ще бъдат измамени (2 Тимотей 3:10-13, NLT).

Павел ясно казва - не само онова, на което учи, показва, че Тимотей може да му се довери. Надеждността му се проявява и в преживяното от него и от целта му в живота (Движен от вечността, до което ще стигнем по-нататък в тази книга). Свидетелството на Павел не са молитвите, които са получили отговор, чудните знамения, които са го следвали, популярността на служението му и дори отличните му умения да поучава по Божието слово. Не, не тези качества посочва той.

Свидетелството е начинът му на живот. Това беше и все още трябва да бъде определящият фактор.

Павел казва, че „*злите хора и измамниците*“ ще процъфтяват. Всички знаем, че трябва да стоим далеч от злите хора. Но най-опасни са измамниците – онези, които възприемат външно поведение, което не отговаря на истинската им природа. Те са на вид християни, но поведението им не е свидетелство за силата на благодатта да променя живота ни. Обърнете внимание, че според Павел те не само ще мамят останалите, но и сами ще бъдат измамени.

Това е перфектно описание на Заблуден в тази алегория. Младежът беше активен в училището на Ендел, твърдеше, че е верен последовател и искрено вярваше, че е в добри отношения с царя. Наблегна повече на изповядваната вяност, отколкото на живота, който разкриваше лоялността му. Той не само беше заблуден, но и мамеше другите. Поради стандартите, които установи Десийвд, мнозина се подведоха – от момичетата, с които спа, до мнозината, на които повлия чрез *посланието* си, разпространено сред учениците.

Може да запитате: „Какво послание? Той не беше учител.“ О, да, наистина имам предвид послание, защото начинът, по който живеем, говори много по-силно от думите ни. Учениците в Ендел, които бяха верни на Царят, трябваше да се борят да не се повлияят от силната личност и начин на живот на Заблуден. По-слабите се поддадоха на влиянието му.

Не само Павел предупреждава за подобна битка, но и много други автори на книги от Новия завет. Юда ни казва:

Възлюбени, като показвах всяко усърдие да ви пиша за нашето общо спасение, счетох за нужно да ви пиша и да ви увеща да се борите за вярата, която веднъж завинаги беше предадена на светиите (Юда 3).

Обърнете внимание на тревогата в гласа му. Юда искаше да говори за прекрасните неща, които споделяме в спасението, но се наложи да пише за нещо друго. Трябваше да насърчи Божиите хора да се борят за вярата. Каква е тази битка? Обяснява ни с думите:

Защото има безбожници, които са се вмъкнали тайно сред нас, хора, които изкривяват посланието за Божията благодат, за да оправдаят неморалния си живот и отхвърлят Исус Христос, нашия единствен Владетел и Господ. Преди много време Писанията предрекоха осъждението, което са получили (Юда 4, TEV).

Войната се води срещу влиянието на хора, които са изопачили и изкривили Божията благодат, за да оправдаят нечестивия си начин на живот. Тези нападения са още по-смъртоносни от всички гонения срещу Църквата взети заедно. Те са по-опасни от законите, които противоречат на библейските принципи, например закони, които узаконяват аборта, използването на марихуана и еднополовите бракове или изискват от училищата да преподават теория на еволюцията. Те имат по-голямо въздействие от който и да е култ или лъжлива религия. Те са фатални за вечността!

Може да попитате какво общо има това с хората в църквата. Хората, за които говори Юда, отхвърлят или отричат Исус Христос. Никой не може да направи това в съвременната църква и да бъде приеман за християнин.

Но кое ви кара да мислите, че вярващите са били по-раними по времето на Юда? Вгледайте се внимателно в стиха. Тези хора се промъкват *тайно, незабелязано* в кръга ни. Днес (или по времето на Юда) никой не може да се изправи в църквата, да изповяда гласно отказа си от Исус и да мине незабелязан. Как тогава тези хора се отказват от Него? Отговора откриваме в друга книга на Новия завет: **Подобни хора твърдят, че познават Бога, но се отричат от Него с начина си на живот** (Тит 1:16 NLT). Те се отричат от Него с начина си на живот, а не с думи. Те всъщност твърдят, че познават Бога. Изповядват Исус за свой Господ. Но с действията си внушават друго послание. Помнете, те мамят не само останалите, те мамят и себе си. С други думи, те съвсем искрено вярват, че са християни.

Истинската Божия благодат

Юда заявява, че тези хора изкривяват посланието за Божията благодат. Това е широко разпространено в последните

дни, понеже поученията ни са отворили вратата за него. Ние учим хората, че Божията благодат е Божието одеяло за защита на светски и дори неблагочестив живот. Подобни думи често се чуват от мнозина в църквата, които например казват: „Знам, че не живея както трябва, но благодаря на Бога за Неговата благодат.“ Това е сериозна заблуда. Библията не ни учи, че благодатта е нещо като гигантски лейкопласт, а че тя е *Божие овластяващо присъствие в нас, което ни дава сила да вършим онова, което истината изисква от нас.*

Християните често са поучавани, че благодатта е просто незаслужено Божие благоволение. Това наистина е Неговото благоволение, което не може да бъде купено или заслужено. Но тя още ни дава сили да Му се подчиняваме. А доказателството, че наистина сме приели благодатта е благочестивият ни начин на живот. Покорството ни на Божието слово потвърждава присъствието на благодатта в живота ни. По тази причина Яков казва:

... Вярата, ако няма дела (или действия на покорство, които я подкрепят), сама по себе си е лишена от сила и власт (бездействаща, мъртва). Но някой може да [ви] каже [тогава], ти [казваш, че] имаш вяра, а аз имам [добри] дела. Покажи ми тогава вярата [която твърдиш, че имаш] без [добри] дела [ако можеш], а аз чрез [добрите] дела [на покорство] ще ти покажа вярата си. Вярваш, че Бог е един и добре правиш. И демоните вярват в това и треперят... (Яков 2:17-19, AMP).

Яков разкрива една голяма празнина в днешното ни поучение. Ние изваждаме от контекста стихове като: **Повярвай в Господ Исус (Христос) и ще се спасиш** (Деяния 16:31). Ако простата вяра, че Исус съществува и е Божи Син, беше достатъчна, за да се спасим, тогава, както показва и Яков, и демоните щяха да се спасят, защото вярват. Това е нелепо! За да изясни още по-добре мисълта си, Яков посочва, че демоните треперят пред Бога. С други думи, демоните се страхуват от Него повече, отколкото някои от тези, които твърдят, че вярват, но им липсват съответстващите действия и покорство.

Доказателството, че сме наистина спасени чрез благодатта на Исус Христос, е, че имаме съответен начин на живот. Затова апостол Йоан заявява:

И по това знаем, че сме Го познали, ако пазим заповедите Му. Който казва: Познах Го, а заповедите Му не пази, е лъжец и истината не е в него. Но който пази словото Му, Божията любов в него наистина е свършена. По това знаем, че сме в Него. Който казва, че стои в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос (1 Йоан 2:3-6).

Йоан ясно посочва кое е доказателството, че познаваме Исус Христос: а именно, че спазваме заповедите Му. Който казва, че Го познава, но не пази Словото Му, е заблуден, лъжец, далеч от истината, макар с устата си да изповядва, че знае Божието слово. По тази причина Йоан казва: **Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако някой съгреша, имаме Застъпник при Отец – Исус Христос Праведния. Той е умилиствеността за нашите грехове, но не само за нашите, а и за греховете на целия свят (1 Йоан 2:1-2).**

Обърнете внимание, че Йоан не казва: „Това ви пиша, защото *когато* някой съгреша, има Застъпник.“ Не, целта е да не съгрешаваме. Имаме силата на Божията благодат, за да си поставим за цел да живеем като Христос (както се казва в 1 Йоан 2:6, ние сме длъжни „да ходим, както е ходил Христос“), защото сме освободени от контрола на непокорната си същност. Но ако се поддадем на греха, имаме Ходатай.

Радостта на вярващия е в това, че сега имаме способност да служим на Бога по приемлив начин:

Затова, понеже приемаме непоклатимо царство, нека имаме благодат, чрез която да служим на Бога по приемлив начин (Евреи 12:28, NKJV).

Ето, това е. Благодатта ни дава сила да служим на Бог по приемлив за Него начин.

Защо не сме проповядвали цялото Благовестие, а само половината? Да, спасението е дар – то не може да се купи и не може да се заслужи. Това е вярно. Но забравяме да кажем

на хората, че единственият начин да получим спасението е да се откажем от собствения си живот и да изповядаме Исус за наш Господар. По този начин благодатта ще ни даде сила да живеем според Неговата природа. Както пише Петър:

Благодат и мир да ви се умножи в познаването на Бога и на Исус, нашия Господ! Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко потребно за живота и за благочестието чрез познаването на Този, който ни е призовал чрез Своята слава и съвършенство, чрез които ни се подариха най-големи и скъпоценни обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлата от страстите поквара в света (2 Петрово 1:2-4).

Обърнете внимание на няколко неща: че ни е дадена *благодат* чрез познаването на Исус Христос, че благодатта е Неговата *божествена сила*, която ни дава всичко необходимо, за да живеем благочестиво и че този благочестив живот е в съответствие с *божественото Му естество*. Така сме били изкупени от покварата, която е влязла в света чрез Адам и се е увеличила чрез желанията на хората, които са противоположни на Божиите. Не позволявайте никой да ви обезкуражи, било чрез думи или действия, да живеете според Божията природа, вложена в сърцето ви. Павел ясно заявява:

Защото се яви Божията благодат, която носи спасение за всичките хора, като ни учи да се отречем от безбожието и светските страсти и да живеем разбрано, праведно и благочестиво в настоящия свят, като очакваме блажената надежда и явяването на славата на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос, който даде Себе Си заради нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие и да очисти за Себе Си народ за Свое притежание, ревностен за добри дела. Така говори, увещавай и изобличавай с абсолютна настойчивост! (Тит 2:11-15).

Божията благодат ни учи да се отричаме от нечестието и светските страсти и да живеем разбрано (със себевладеене),

праведно и благочестиво. Учителите ни наставляват и дават сила и именно това прави Божията благодат в живота ни.

Обърнете внимание, че трябва да учим и другите на тези неща. **Това, което казвам, е вярно и аз искам да затвърждаваш тези неща в хората, като поучаваш *настойчиво*, така че онези, които са повярвали в Бога, да си поставят за цел да вършат добри дела** (Тит 3:8, SPB).

Трябва да вършим добри дела постоянно чрез силата на Божията благодат в живота ни. Преди да бъдем спасени не сме имали благодат. Благодат не са имали и старозаветните светии. Това е Божият дар за нас чрез Исус Христос.

Затова Исус ни казва, че във времената на Стария завет, ако отнемеш нечий живот си бил считан за убиец и заплашен от ада. Но под благодатта е достатъчно да наречеш брат си глупак, да бъдеш предубеден, да откажеш да простиш или да таиш омраза и вече те заплашва адският огън (вж. Матей 5:21-22). Защо? Сега чрез Божията благодат имаме способността да живеем според Божието естество, външно и вътрешно.

Да затвърждаваш настойчиво

Обърнете внимание, че в Тит 3:8 ни се казва да затвърждаваме и поучаваме тези неща *настойчиво* (постоянно). Чухте ли? В днешно време установявам, че за тези неща се говори *рядко* от амвона или сред вярващите, да не говорим за постоянно. По тази причина по-слабо разбираме колко е важно да вършим постоянно добри дела чрез Божията благодат. Всъщност оставяме силата, която е в нас, да остане латентна като ни липсва вяра и признание. Трябва да запазим активна вярата си, която осигурява достъп до благодат, чрез обличането ѝ в думи. Павел казва: **Моля се вярата, която споделяш с нас, да въздейства така, че те да видят всичкото добро, което имаме в Христос** (Филимон 6).

Ако не затвърждаваме тези неща *настойчиво*, ще се отдадем от истината. Това се вижда ясно в Евреи:

Затова ние сме длъжни да внимаваме още повече на това, което сме чули, за да не би да се разминем с целта.

Защото, ако словото, изговорено чрез ангели, беше твърдо и всяко престъпление и непокорство получи справедлива отплата, то как ще избегнем ние, ако пренебрегнем едно толкова велико спасение... (Евреи 2:1-3).

Като затвърждаваме настойчиво тези неща, ние не отделяме поглед от спешните въпроси, свързани с вечността, което ни помага да не се отклоним (да се разминем с целта).

Помня, че като дете ходех да ловя риба. Докато с приятелите ми гледахме съсредоточено въдицата, течението отнасяше лодката, ако не беше закотвена. След 45 минути вдигаме очи и изобщо не можехме да познаем къде се намираме. Водата ни отнасяше, защото умовете ни бяха съсредоточени върху нещо друго – риболова.

Това струваше скъпо на някои, защото ловяха риба в определени реки, където имаше смъртоносни водопади. Безброй хора са падали отвисоко и са умирали, защото са се отдалечили от първоначалното си място.

Същото важи и за важните теми, свързани с вечността. Ако Бог ни казва, че трябва настойчиво да затвърждаваме тези неща, значи трябва да наблягаме на тях. Защо не подчертаваме изрично силата на благодатта, която ни помага да живеем благочестиво и в покорство?

Открих, че Ранната църква е постъпвала така. Разгледах някои от писанията на ранноцърковните отци и установих, че са поучавали неща, които днес може да ни се струват почти непознати. Но не учат нищо, което да противоречи на Писанията. Християнските отци от първите векове на нашата ера са вярвали, че делата имат важна роля и доказват спасението ни. Нека разгледаме няколко примера.

Първият, когото ще цитирам, е Поликарп (69-156 г.от н.е.), епископ на църквата в Смирна и сподвижник на апостол Йоан, който в края на живота си е бил арестуван и изгорен на клада. Той пише: „Мнозина желаят да влязат в тази радост (на спасението), като знаят, че чрез благодат сте спасени, а не чрез дела.“² Това изявление би било приемливо за днешните евангелски църкви. Ние наблягаме на факта, че не сме спасени заради добрите си дела. Но Поликарп пише още:

„Онзи, който Го възкреси от мъртвите, ще възкреси и нас, ако вършим волята Му и спазваме заповедите Му и обичаме онова, което обича Той, като се пазим от нечестието.“³ Днес няма да чуете подобни думи от амвона.

Забележете думата *ако*. Казва се, че трябва да вършим Божията воля и да спазваме заповедите Му, за да бъдем възкресени при възкресението на вярващите. Скоро ще видим, че Исус каза абсолютно същото.

Следващият човек, когото искам да цитирам, е Климент Римски (30-100 г.от н.е.), сподвижник на апостолите Петър и Павел и епископ на църквата в Рим. Той пише: „Ние не се оправдаваме сами, нито чрез благочестието си, нито чрез делата си. А чрез тази вяра, чрез която Всемогъщият Бог е оправдал всички хора.“⁴ Това твърдение също би било широко прието сред днешните християни. Но Климент пише още към вярващите: „Необходимо е да сме чевръсти и бързи в практикуването на добри дела. Защото Той ни предупреждава: **Вижте, Господ идва и наградата Му е пред Неговото лице и ще отплати на всекиго според делата му** (Римляни 2:6-10).“⁵

Възможно ли е по тази причина апостол Павел да казва: **Не бях непокорен на небесното видение, а проповядвах първо на тези в Дамаск и в Ерусалим, и в цялата юдейска земя, и на езичниците да се покаят и да се обърнат към Бога, като вършат дела, съответни на покаянието си** (Деяния 26:19-21). Преводът NLT гласи: ... **и да докажат, че са се променили чрез добрите неща, които вършат**. Понеже апостол Павел набляга на това е нормално сподвижникът му – Климент Римски, да следва примера му.

Следващият лидер, когото искам да цитирам, е Климент Александрийски (150-200 г. от н.е.). Той е водач на църквата в Александрия, Египет, и отговаря за училището за обучение на новоповярвали. Той пише за невярващите: „Дори сега да вършат добри дела, това не им носи полза след смъртта, ако нямат вяра.“⁶

Днешните евангелски вярващи също биха приели подобно изявление с аплодисменти. Както посочих в последните няколко глави, ние знаем, че независимо колко добри дела

върши невярващият, те не могат да му осигурят влизането във вечното царство на Бога. Ние сме спасени чрез Божията благодат. Но вижте какво пише Климент на вярващите:

Който придобие истината и се отличи в добрите дела, ще получи наградата – вечен живот... Някои хора правилно и точно разбират как Бог дава нужната сила (да бъдем спасени), но като не придават голяма важност на делата, които водят до спасение, те не успяват да се подготвят адекватно за постигане на целта на своята надежда.⁷

Някои от вас може би си мислят: „Струва ми се, че тези момчета не са чели Новия завет.“ Но са го чели. В книгата си „Доказателства, което изискват присъда“, Джош Макдауъл посочва, че Климент Александрийски е взел 2400 от цитатите си от всички книги в Новия завет, с изключение на три.⁸ Същото важи и за останалите цитати в тази глава. Трябва да отбележа, че в пълен противовес на това, повечето от книгите в християнските ни книжарници днес съдържат много малко от Писанието. Възможно ли е да сме се отдалечили, защото не сме затвърждавали настойчиво важните неща?

Непълното ни благовестие

За жалост, най-често цитираме стихове от Писанието като: **Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш** (Римляни 10:9). Казваме на хората, че трябва само да изрекат вълшебната молитва и са спасени.

Но защо не обръщаме внимание на думите на Исус и не поучаваме по тях? Той казва: **И защо Ме зовете: Господи, Господи!, и не вършите това, което казвам?** (Лука 6:46). Както видяхме, *Господ* означава върховен господар. Думата съдържа в значението си елемент на собственост. Тоест Исус предупреждава: „Недейте ме нарича Господар и после да притежавате собствения си живот. По-добре да ме наричате „Велик пророк“ или „Учител“, за да не мамите сами себе си.“

Нека разгледаме отново думите на Исус, с които започнахме цялата тази дискусия: **Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! – ще влезе в небесното царство** (Матей 7:21).

Както вече изяснихме, не всеки, който нарича Исус Христос *Господ*, ще бъде на небето. Това изрично ни казва, че простото произнасяне на „молитвата на грешника“ не ни осигурява място на небето. В такъв случай въпросът ми е: Кой ще влезе в небесното царство?

Исус отговаря с думите: **Който върши волята на Моя Отец, който е на небесата** (Матей 7:21б).

Интересно. Това са почти точните думи, използвани от Поликарп. Тоест не само признаването на Исус, но едновременно изповядването на Исус и вършенето на Божията воля ще ни заведат в небесата. И единственият начин да вършим Божията воля е чрез благодатта, която Той ни дава, когато се смирим и се откажем от собствения си живот и Го приемем за Господ(ар). Изповядването е лесно, трудната част е цялостното ни предаване на Неговото господство.

Чуйте защо наблягах на тази тема толкова разпалено:

Когато дойде Съдният ден, мнозина ще ми кажат: Господи, Господи! В твое име предавахме Божието послание, чрез Твоето име изгонихме много демони и извършихме много чудеса! Тогава Аз ще им кажа: Никога не съм ви познавал. Махнете си от Мен, зли, грешни хора! (Матей 7:22-23, TEV).

В края на 80-те години на 20-и век Бог ми даде видение. Видях огромно множество хора, на което не се виждаше край – човешко море. Знаех, че сред групата нямаше атеисти, нямаше хора, които сами признаваха, че са грешници, нямаше последователи на други религии. Всички изповядваха християнството. Това множество беше застанало пред Престола на съда и очакваха да чуят думите на Исус: **Влез в радостта на Господаря си, в Божието царство.** Вместо това чуа думите: **Махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие** (Матей 7:23).

Наблюдавах пълния шок и ужас по лицата им. Можете ли да си представите какво е да се чувствате сигурни в спасение, което не притежавате? Можете ли да си представите какво е да бъдете изпратени в адските огньове, когато сте вярвали,

че сте се отправили към небето? Да трябва завинаги да се налага да знаете, че вие и онези, които са ви проповядвали, сте се отнасяли към вечната си съдба така лекомислено?

Има ли място за послание, което е благоприятно за търсещите хора и пренебрегва наставленията на Исус?

Можете ли да разберете защо трябва да провъзгласим цялото Божие послание, а не само положителните му страни и ползите? Да, облагите ни харесват и трябва да говорим за тях и да им се радваме. Но не и ако цената е да пренебрегнем заповедите и предупрежденията на Писанието!

Помня как веднъж на една конференция заявих, че причината, поради която проповядвам тези истини, е, че „не искам някой да ми крещи пред Престола на съда „Защо не ми каза истината?“ докато кръвта му капе от ръцете ми!“

След проповедта един пастор веднага дойде при мен доста разстроен. Всъщност беше разгневен. Каза ми: „Как смееш да прилагаш тази старозаветна теология към нас, Божиите служители. От моите ръце няма да капе кръв, задето не съм проповядвал пълното Евангелие.“ Той очевидно харесваше положителните аспекти на Божието слово, но стоеше далеч от по-предизвикателните части.

Казах му: „Господине, вижте какво заявява Павел пред лидерите от Ефес.“ С Библия в ръка обърнах на Деяния и го помолих да прочете: **Затова аз ви свидетелствам в този ден, че съм чист от кръвта на всички; защото не се посвених да ви изявя цялата Божия воля** (Деяния 20:26-27).

Той ме изгледа шокиран, с широко отворени очи и уста. Каза ми: „Колко пъти съм прочел Новия завет, а не съм забелязал това.“ После си поговорихме приятелски. Докато разговаряхме споменах, че за да представим всеки човек зрял в Христос, трябва не само да го поучаваме, но и да предупреждаваме (вж. Колосияни 1:28). За какво предупреждаваме? Да не се отдалечи от истината. Да не се подведе по посланията, разпространявани от измамници, които съблазняват не само себе си, но и мнозина други и ги отклоняват от благочестието.

В Деяния 20 пише, че Павел е прекарал дълго време с хората в Ефес. Той ги обичал много и чрез Божия Дух знаел,

че повече няма да ги види. Помислете си колко внимателно ще подбирате думите си, ако знаете, че това са последните ви слова към хора, които сте чувствали като свои деца. Навсякъде на Павел на раздяла са следните:

Бъдете внимателни по отношение на себе си и на цялото стадо, което Святият Дух ви е поверил. Бъдете пастори на Божията църква, която Той купи със собствената Си кръв. Зная, че като си замина, сред вас ще дойдат свирепи вълци и няма да пожелат стадото. И измежду вас самите ще се издигнат някои, които ще говорят изопачени учения, за да подмамят последователите на Исус след себе си. Затова бъдете нащрек! Не забравяйте, че три години със сълзи на очи, ден и нощ, непрекъснато съветвах всеки от вас (Деяния 20:28-31, SPB).

Как тези хора ще изопачат истината? Може би с думи, но най-вероятно с дела. Обърнете внимание, че Павел постоянно е мислил за това и не е спрял да предупреждава ефесяните ден и нощ в продължение на 3 години. Отново виждаме на какво се поставя ударение. Трябва настойчиво, постоянно да затвърждаваме тези неща.

Божията любов и справедливост

В нашата алегория можете да усетите шока и агонията на Заблуден. Сигурно сте ахнали от лошото предчувствие за затвора в Самота. Потръпнали сте при мисълта за 130 години в тъмнина и непоносима горещина – сауна, пълна със замърсен, отровен въздух. Но това е нищо в сравнение с онова, пред което ще се изправят безброй мъже и жени, ако не прогласим цялото Божие послание.

Ако си спомняте, Царят беше едновременно любящ и справедлив. При издаването на присъдите, любовта Му си личеше от факта, че не можеше да остави някой с естеството и характера на Нечестивия в град Афабел. Ако направеше това, този човек щеше да поквари и омърси целия град, включително всичките му жители. Любовта на Царят пазеше невинните.

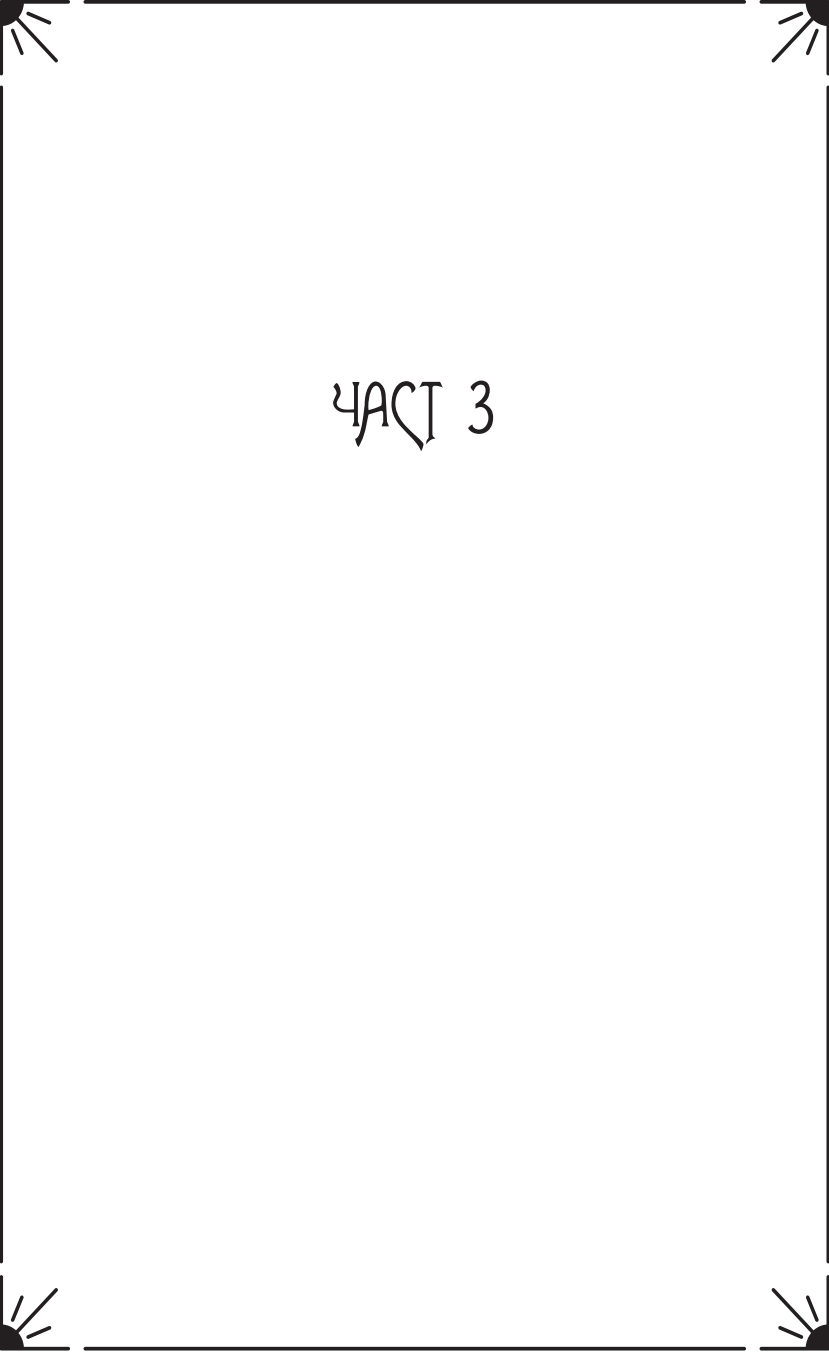
В същото време Царят беше справедлив и не можеше да допусне някой с природата на Нечестивия да получи по-малко наказание за непокорството си от самия Нечестивия. По тази причина всички, които предпочетоха да не следват Царят, трябваше да бъдат изпратени в същия затвор в Самота.

Но дори и така Божията любов не можеше да позволи някой, който притежава природата на Сатана, да остане завинаги във вечния град. Щеше да е несправедливо да осъди Сатана и ангелите му на вечното Огнено езеро, а да направи изключение за онези, които бяха под властта на Сатана и бяха избрали да запазят неговата природа. Всички, които имат неговото естество, ще бъдат осъдени заедно с него да бъдат завинаги в Огненото езеро. Бог е и винаги ще бъде едновременно милостив и справедлив и цялата земя ще познае Неговата слава.

ВЪПРОСИ ЗА ДИСКУСИЯ

Раздел 2: глави 4-5

1. Преди да прочетете този раздел, бихте ли определили вечното осъждане като основополагаща доктрина, която трябва да бъде разбрана от всеки християнин? Какво става, когато поучаваме хората без да навлизаме дълбоко в тази тема?
2. Много християни не разказват на останалите за ада, защото се страхуват да не изглеждат негативно настроени или осъдителни. Но разговорите на тази тема са всъщност израз на съчувствие. Как ще изглежда в очите на вярващите (като отделни личности и в църквата), ако тези теми се засягат с любов?
3. Как ще обясните връзката между вярата и плодовете (или делата)? Ако спасението е дар, защо онова, което вършим, е свързано с онова, в което вярваме?
4. В пета глава говорихме, че имаме склонност да споделяме кои са обещанията на Евангелието, без да говорим за влиянието, което решението да следваме Исус ще има върху живота ни. Защо един живот, прекаран в подчинение на Христовото господство, е всъщност по-богат от този, при който просто получаваме духовни вълнения и блага без да променяме начина си на живот?
5. Замислете се за всичко, което сте научили досега за спасението, осъждението и въздействието на живота ни върху вечността. По какъв начин прозренията от глава 5 относно естеството на благодатта повлияха на възгледите ви по тези теми?

A rectangular frame composed of thin black lines. At each of the four corners, there is a small decorative ornament consisting of a solid black semi-circle and three short, radiating lines.

ЧАСЪ 3

ГОЛЯМОТО ОТПАДАНЕ

*Но който устои докрай, той ще бъде спасен
(Матей 24:13).*

Вече стигаме до истините, разкрити чрез образите на Двуличен и Обидена. В определен период от време те истински следваха Царят. Но единият не го следваше с правилните мотиви, а другият накрая се отклони от Него за винаги. Краят и на двамата беше фатален.

„Четете онова, което вярвате“ или „Вярвайте на онова, което четете“.

Установих, че някои от истините, които ще обсъдим в тази глава, са спорни сред определени евангелски кръгове. Но ако се стремим към истината и сме честни пред себе си, едно задълбочено проучване на Писанието би трябвало да елиминира част от противоречията. Затова преди да започнем проучването на онова, което Библията казва за хора като Двуличен и Обидена, нека първо ви помоля да четете нататък с отворени сърца и умове.

Едно от най-големите препятствия, които ни пречат да разберем Божията воля, е, че когато четем Писанието, ние *четем онова, което вярваме*, а не *вярваме онова, което четем*. Да четем онова, което вярваме, означава да предпочетем да виждаме истината през цветни очила. Това оцветяване идва от неправилно знание, което сме придобили от други хора или на което ни учат в деноминацията ни или от предварителните ни убеждения за Бог и Неговите пътища. Това е много опасно, защото може да ни въведе в заблуждение. В книгата Йов виждаме подобен пример.

Наскоро взех Библията си и преди да я отворя, чух Божият Дух да ми казва: „Отвори на книгата Йов и започни да

четеш от 32-ра глава.“ Веднага отворих на въпросната глава и осъзнах, че това е началото на посланието на Елиу.

Малко предистория. След като преживя ужасна трагедия, възприятията на Йов за Бога бързо се измениха заради болката и нещастията. Той започна да възприема Бог през призмата на преживяването си, вместо да Го търси заради Неговата мъдрост (вж. Яков 1:2-8). С течение на времето започна да търси оправдания за поведението си. Тримата приятели на Йов, които говориха в предишните глави, се превърнаха в заблудени, самоуки богослови, които се опитваха да разтълкуват трагедията, сполетяла Йов. Това още повече влоши нещата. Те не откриха как да опровергават егоистичните разсъждения на Йов и вместо това го осъдиха.

Елиу, като най-млад в групата, чака дълго, за да чуе Божиата мъдрост от Йов или от тримата му приятели. Но когато сметна, че тримата приятели нямат какво повече да кажат, накрая заговори: **Ето, аз чаках да говорите вие, слушах разсъжденията ви, докато търсехте думи. Слушах ви много внимателно, и ето, никой от вас не обори Йов, нито отговори на думите му. Само да не кажете: Намерихме мъдрост! Бог ще го изобличи, а не човек (Йов 32:11-13).**

После Елиу смъмри всички. Каза им: **Нима Бог трябва да скрои справедливостта си според вашите изисквания?** (Йов 34:33, NLT). Колко точно тези думи описват грешката, която е така често срещана днес! Това е един от корените на погрешното поучение в църквата: *ние оставяме преживяванията ни да тълкуват Божието слово, вместо да позволим Божието слово да утвърди истината!*

Елиу не говори с човешки разум или знание за Бога, формирано от събитията, нито с предубеждение за това кой е Бог. Без да променя истината, той изговори чистото Божие слово. Щом свърши да говори, четем следното:

Тогава от бурята Господ проговори на Йов. Кой си ти да се съмняваш в Моята мъдрост с невежите си, празни слова? Изправи се като мъж и отговори на въпросите, които ти задавам (Йов 38:1-3, TEV).

В Разширената Библия Божият въпрос гласи: „Кой е този, който помрачава съвета с думи без знание?“ Точно това се случва, когато филтрираме Божиите думи през опита си, през чуждите мнения, грешната теология или предварително създадени представи за Бога. Ние помрачаваме съвета Му и така не позволяваме той да достигне до онези, върху които имаме влияние. Ние всъщност крием истината от онези, които я търсят. Затова Бог толкова се ядоса на Йов и приятелите му. По същата причина се ядосва и днес, когато представяме пътищата Му неправилно или невярно. Ние пречим на хората да научат истината!

Бог отделя следващите 4 глави, за да разкрие словото Си на Йов. Накрая Йов разкаян казва:

Зная, че Ти можеш всичко и нито едно Твое намерение не може да бъде възпрепятствано. Ти попита кой е този, който скрива съвет без знание. И така, аз говорих това, което не разбирах – неща твърде чудни за мен, които не познавах. Слушай, моля Те, и аз ще говоря. Аз ще Те питам, а Ти ме поучавай. Слушал бях за Теб със слушането на ухото, но сега окото ми Те вижда. Затова се гнуся от себе си и се кая в пръст и пепел (Йов 42:2-6).

Обърнете внимание какво казва Йов: „В миналото знаех само онова, което ми бяха казали другите, но сега видях с очите си.“ Тук се крие една силна истина. Писанието ни казва, че се променяме от слава в слава, докато *гледаме* Господа (вж. 2 Коринтяни 3:18), а не докато *слушаме* за Него. Исус е живото Божие слово. Да Го видим означава да Го познаем, да познаем пътищата Му.

Така влияе върху човек разкритата истина. Чуваме Божието слово, но не настъпва промяна, докато не бъдем *просветлени*. Когато в сърцата си разберем Божието слово, викаме: „Виждам, виждам!“ В този момент сме просветлени и се променяме все повече според Неговия образ.

Именно тази духовна истина мотивира Павел да се помоли: **Затова и аз... не преставам да благодаря за вас и да ви споменавам в молитвите си; така че Бог на нашия**

Господ Исус Христос, Отец на славата, да ви даде дух на мъдрост и откровение в познаването на Него Самия, **като просветли очите на сърцето ви...** (Ефесяни 1:15-18). Сега Йов беше просветлен както никога, макар да бе живял богоугодно преди да го сполетят нещастията. Сега познаваше Бога на едно по-високо ниво.

Щом Бог приключи разговора Си с Йов, Той се обърна към Елифаз, един от приятелите на Йов, и каза: **Гневът ми пламна против теб и против двамата ти приятели, защото не говорихте за Мен това, което е право** (Йов 42:7).

Бог не понася с лекота да представяме Него или пътищата Му неправилно, превратно. Това помрачава съвета и изкривява справедливостта Му. По тази причина за мен е странно, когато хората бързо обявяват някакво познание за Бога, неподкрепено със съвета на Писанието. О, колко е страшно! Как може да знаем истината, ако не искаме тя да ни наставлява и поправя?

След като прочетох книгата Йов, Господ ми каза нещо, което даде отговор на много въпроси. Каза ми: *Сине, забеляза ли, че не излязох на сцената, докато Йов и приятелите му говореха грешни неща за Мен? Присъствието Ми не се прояви докато някой не се изправи и не изрече истината!*

Изпитах страхопочитание към онова, което Бог бе говорил на сърцето ми и започнах да размишлявам върху него. После Го чух отново да ми казва: *Затова толкова хора, църкви и деноминации не преживяват присъствието и силата Ми да променя живота им. Те не говорят чистото Ми Слово, а собствените си филтрирани тълкувания или размисли и така не се различават много от Йов и приятелите му. Те помрачават съвета Ми с думите си без знание.*

Ако искаме Божието присъствие и сила да са реални, трябва да се стремим да узнаем истината без да я променяме. Затова докато изучаваме казаното в Писанието за Божието осъждение, не позволявайте на предварителните ви представи за Бога, на погрешната теология или на обстоятелствата да променят разбиранията ви за онова, което Той

ясно е казал. Вместо това Го търсете в разкритото Божие слово, за да бъдете просветлени за пътищата Му.

Користните последователи

Нека първо разгледаме съдбата на Двуличен. Първо ще се върнем на думите на Исус, за които говорихме в предишната глава:

Когато дойде Съдният ден, мнозина ще Ми кажат: Господи, Господи! В Твое име предавахме Божието послание, чрез Твоето име изгонихме много демони и извършихме много чудеса! Тогава Аз ще им кажа: Никога не съм ви познавал. Махнете си от Мен, зли, грешни хора! (Матей 7:22-23, TEV).

В друг превод отговорът на Исус гласи: „Никога не съм ви познавал, махнете се от Мен вие, които *вършите беззаконие!*“. Този превод е по-близък до оригинала. Гръцката дума за беззаконие (*аномия*) означава да действаш противно на закона или на волята на Бога. Просто казано, означава да не се покоряваш на властта на Бога.

Исус свързва думата „беззаконие“ с думата „вършите“, с която посочва, че не говори за човек, който периодично се препъва или е младенец в Христос, който се бори за свобода. Той по-скоро описва човек, който живее в противоречие на онова, което е угодно на Бога и го пренебрегва, намира оправдания или просто минава между капките. Следователно думите на Исус се отнасят както за заблудените, като Заблуден, така и за неверните, като Двуличен.

Множеството, към което се обръща Исус, ще чуе осъдителната си присъда и тя ще отеква в сърцата им за вечността в земите на прокълнатите. Жизненоважно е да не пренебрегваме, нито да приемаме несериозно предупреждението на Господаря.

Нека разгледаме по-отблизо втората група, за която Исус говори в горните стихове. Част от онези, които няма да бъдат допуснати в Божието царство, ще са хора, които са гонили демони *в името на Исус*.

Кои са тези хора? Може ли това да са мъже и жени, които са използвали Исусовото име, за да гонят демони без да имат никаква връзка с Господ Исус? Отговорът трябва да потърсим в книгата Деяния.

А някои от юдейските странстващи заклинатели предприеха да произнасят името на Господ Исус над тези, които имаха зли духове, като казваха: Заклеваме ви в Исус, когото Павел проповядва. Имаше седем сина на един юдеин Скева, главен свещеник, които вършеха това. Но злият дух в отговор им каза: Исус познавам и Павел зная, но вие кои сте? И човекът, в когото беше злият дух, скочи върху тях и като ги надви, взе надмощие над тях, така че те избягаха от онази къща голи и ранени (Деяния 19:13-16).

Беше невъзможно тези хора да изгонят демон в името на Исус! В този разказ се разкрива една истина: за да изгоните демон не е достатъчно само да имате името на Исус. Трябва да поддържате определени взаимоотношения с Онзи, Който го носи. Трябва да сте истински последователи на Христос, а не като онези, за които говорихме в предишната глава.

Сега може би си мислите: *но Исус каза, че не ги познава? Как може да са гонили демони и да са вършили чудеса в Негово име? Как е възможно това?*

Това са онези, които наистина са се присъединили към Исус заради ползите от спасението, но са били водени от желанието за лична изгода. Те никога не са опознали Божието сърце; искали са само силата и благословенията Му. Павел предупреждава, че това са хора, които са с **покварен ум и лишени от истината, които мислят, че благочестието е средство за печалба. От такива стой далеч** (1 Тимотей 6:5).

Тези хора са търсили Исус за лична облага, тоест са Му служили не водени от любов, а с мотива да извлекат полза за себе си. Исус няма да ги познае, защото четем, че **ако някой люби Бога, той е познат от Него** (1 Коринтяни 8:3).

Той е познат от Бога. Думата „познат“ не означава просто да знаеш за някого, защото Бог знае всичко за всички. Той е

всезнаещ! Тя по-скоро предполага някаква интимност, близост. Разширената Библия говори именно това: „Но ако някой обича Бога истински [с привързаност и страхопочитание, с незабавно покорство и благодарно признаване на благословенията Му], той е познат от Бога [сметен за достоен за *Неговата близост* и любов и е Негова собственост].“

Исус казва на множеството в Съдния ден: „Никога не съм ви *познавал*.“ Тоест онези, които не обичат Бога (което е очевидно, понеже не Му се покоряват незабавно, не Го почитат с привързаност и не са благодарни), не са *познати* от Отец или Исус – дори да са очаквали спасение от Него. Да обичаш Исус означава да положиш живота си за Него. Вече не живееш за себе си, а за Него.

Юда е пример за това. Той се присъедини към Исус. Наглед обичаше Исус, съдейки по големите жертви, които направи. Юда изостави всичко, за да последва групата Исусови служители и да тръгне на път с Господаря. Остана до Него, макар да беше подложен на гонения, дори когато други си тръгнаха (вж. Йоан 6:66). Не се отказа. Изгонваше демони, изцеляваше болните и проповядваше Благовестието (вж. Лука 9:1).

Но намеренията на Юда още от самото начало не бяха правилни. Той никога не се покая от егоистичните си мотиви. Характерът му се разкри в изречения като: **Какво ще ми дадете и аз...** (Матей 26:15). Той лъжеше и мамеше в своя изгода (вж. Матей 26:25), взе пари от касата на Исусовото служение за себе си (вж. Йоан 12:4-6) и така нататък. Той никога не опозна Бог отблизо, макар да прекара три години и половина в Неговото присъствие като ученик. По тази причина за него Исус каза: **Не Аз ли избрах вас дванадесетте, и един от вас е дявол? А Той говореше за Юда Симонов Искаротски** (Йоан 6:70-71).

Има и други, които като Юда правят големи жертви за служението – дори освобождават хората от демонично потисничество, изцеляват болните, проповядват Благовестието и вярват, че Исус ще ги спаси, но никога не са Го познавали. Вършат всичко за лична изгода, а не от любов към Бога. Това е съвършено описание на Двуличен в нашата алегория.

Той следваше Царят, защото обичаше влиянието и властта, която това му даваше. От самото начало мотивите му не се кореняха в любовта му към Царят.

За тези хора е запазено най-голямото осъждение. Исус казва за Юда: **Добре щеше да бъде за този човек, ако не се беше родил** (Матей 26:24). Исус казва на религиозните лидери, които служат на Бога заради лична изгода и се възползват от хората в името на Господа: **Затова ще приемете по-голямо осъждане** (Матей 23:14). Тези мъже и жени, като Двучичен ще се озоват в най-тъмните места на ада, пълни с най-тежки мъчения.

Да се откажеш от спасението

Казаното по-горе описва много добре Двучичен в нашата алегория. А какво можем да кажем за Обидена? Тя наистина имаше близки взаимоотношения с Царят и дори го обичаше, но не издържа до края. Има ли места в Писанието, където се говори и за това? Нека започнем да отговаряме на този въпрос с думите на пророк Езекиил:

Но ако праведният се обърне от правдата си и върши беззаконие и постъпва според всичките гнусотии, които върши безбожният, ще живее ли? Всички праведни дела, които е извършил, няма да се помнят; заради престъплението, което е извършил, и заради греха, който е извършил, заради тях ще умре (Езекиил 18:24).

Първо да отбележим, че Бог говори за „праведния“, а не за човек, който е *мислел*, че е праведен, а не е бил. Няма съмнение, че този човек не е като заблудения или измамника, за които говорихме в предишната глава.

Бог казва, че *няма да помни* праведността на този човек. Когато Бог забрави нещо, то все едно не е ставало. Говорим, че Бог забравя греховете ни, че ги отдалечава както изтока е далеч от запада и ги погребва в морето на забравата, което Той наистина прави. Той заявява: **Греховете им и беззаконията им няма да помня вече** (Евреи 8:12). Бог забравя греховете ни щом приемем Исус за Господ. Дяволът се оп-

итва да ни обвинява, но Бог казва, че вече няма да помни греховете ни. Тоест в ума Му все едно не сме съгрешавали.

Обратното също е вярно. Когато Бог казва, че няма да помни праведните дела на човека Той има предвид, че ще забрави, че го е познавал. Взаимоотношенията са прекратени.

Нека разгледаме отблизо какво казва Писанието за вярващия, който завинаги се отдалечава от спасението си. Апостол Яков пише:

Братя мои, ако някой от вас се отклони от истината и един го обърне, нека знае, че който е обърнал грешния от заблудения му път, ще спаси една душа от смърт и ще покрие много грехове (Яков 5:19-20).

Първо трябва да обърнем внимание на думите: „*Братя мои, ако някой от вас...*“. Яков не говори за хора, които само си мислят, че са християни. Той говори за *вярващ*, който се отклонява от истината. В този пасаж брат, който се отклонява от истината, е наречен *грешник*. Това не означава, че вече не е новороден, а по-скоро, че е изпаднал в хроничен грях и трябва да се върне към покорството. Но Яков дава ясно да се разбере, че ако този човек упорства в грешката си, резултатът ще е смърт на душата – изгубена душа – освен ако не се върне към Бога (покаяние). Притчи потвърждава това с думите: **Човек, който се *отбива* от пътя на разума, ще почива в събранието на мъртвите** (Притчи 21:16).

Книгата Притчи потвърждава думите на Яков като показва последното обиталище на човека, който се *отклони* от Божиите пътища без да се върне към праведността – това е събранието на мъртвите, което е Хадес, и накрая Огненото езеро.

Книгата на живота

Книгата на живота се споменава 8 пъти в Новия завет. Павел и Йоан пишат, че всички, които ще прекарат вечността с Исус, са записани в тази книга. Имената ни се записват в момента, в който се родим отново.

Припомнете си свидетелството на Ефросини от глава 4. Щом младото гръцко момиче предало живота си на Исус, Бог Отец

записал името ѝ в Книгата на живота и ѝ казал „Добре дошла в семейството!“. Нещо подобно пише и Павел на свой събрат – вярващ: **Също и теб умолявам, искрени ми съработнико, помагай на тези жени, които се бориха заедно с мен за Благовестията заедно с Климент и с други мои съработници, чиито имена са в книгата на живота** (Филипийци 4:3).

Обратното също е вярно. Онези, които не са записани в Книгата на живота, са изгубени. Чуйте какво казва книгата Откровение: **И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той беше хвърлен в огненото езеро** (Откровение 20:15).

Йоан набляга на това, че единствените които ще бъдат допуснати във вечния Божи град са **само тези, които са записани в книгата на живота на Агнето** (Откровение 21:27). Останалите ще се озоват в събранието на мъртвите.

В Откровение 3 глава Исус говори на Църквата – не на град, на група изгубени хора, на идолопоклонници или „предполагаема“ църква. Той говори на онези, които наистина са Негови и предупреждава: **Който победи, ще се облече така в бели дрехи и аз никога няма да излича името му от книгата на живота** (Откровение 3:5). В Разширената Библия думите Му са: „**няма да изтрия или излича името му от книгата на живота**“.

Забелязахте ли думата „изтрия“? Единственият начин да бъде изтрито името ви от Книгата на живота е първо да е било записано там. В Книгата на живота са записани само онези, които наистина са новородени чрез вяра в Исус Христос. Невярващите и дори заблудените, които никога не са ходили в Исус, не са записани в книгата, затова имената им не могат да бъдат изличени. Той говори на хората „от семейството“.

Отрезвяващо видение

Има един Божи работник, който служи вярно почти 70 години през XX век. Въздействието му върху Христовото Тяло е огромно, книгите му са издадени в над 65 милиона екземпляра, а в библейското му училище са завършили над 20 000 човека.

Той пише по тази тема в една от книгите си. Записва, че през 1952 година Исус му се явил във видение и му показал съпруга на пастор, когото познавал. Тя повярвала в лъжата, че уменията и красотата ѝ само се похабяват в служение. С течение на времето мислела все повече за славата, популярността и богатството, които можела да има в света. Накрая се предала, напуснала съпруга си и тръгнала да търси желания успех.

Господ изрично казал на Божия служител: *„Тази жена беше Мое дете.“* И после му наредил да *не* се моли за нея. Следващите пасажии са точен цитат от книгата:

„Господи, какво ще стане с нея?“, попитах аз.

„Тя ще прекара вечността сред прокълнатите, където има плач и скърцане със зъби“, отвърна той. И във видение я видях да слиза в адската бездна. Чух ужасните ѝ писъци.

„Тази жена беше Твое дете, Господи. Беше изпълнена с Духа Ти и имаше свое място в служението. Но Ти казваш да не се моля за нея. Не мога да разбера!“

Господ ми припомни следния цитат от Писанието: **Ако някой види брат си, че извърши несмъртен грях, нека се моли, и Бог ще му даде живот – на онези, които съгрешават несмъртно. Има смъртен грях – не казвам за него да се моли (1 Йоан 5:16).**

Казах: „Но, Господи, аз винаги съм вярвал, че грехът, за който се говори в този цитат, е физическа смърт и че човек се спасява макар да е съгрешил.“

„Но в този стих не се казва нищо за физическа смърт“, изтъкна Господ. „Ти прибавяш към Писанието. Ако прочетеш цялата пета глава на Първото послание на Йоан ще видиш, че се говори за живота и смъртта – духовния живот и духовната смърт, а това е духовна смърт. Става дума за вярващ, който съгрешава до смърт и затова ти казвам да не се молиш за него. Казах ти да не се молиш за тази жена, защото тя извърши смъртен грях.“

„Това наистина е в разрез с вярванията ми, Господи. Би ли ми обяснил по-подробно?“, помолих аз. (Понякога е необходимо вярванията ни да бъдат разклатени, ако противоречат на Словото.)

Исус ми напомни за следните стихове:

Евреи 6:4-6: Защото за тези, които веднъж са били осветлени и са опитали от небесния дар, и са станали съпричастни на Святия Дух, и са опитали доброто Божие слово и силите на бъдещия век, а са отпаднали, е невъзможно да се обновят за покаяние, като отново разпъват за себе си Божия Син и Го опозоряват.

Трябва да отбележим някои характерни моменти, посочени в горния стих. Първо, за да отпадне от вярата, човек трябва да е бил осветлен и да е опитал небесния дар. Това се отнася за онези, които са приели Исус, защото Той е небесният дар. Второ, този човек трябва да е бил изпълнен със Святия Дух. Трето, той трябва да е опитал доброто Божие слово и силите на бъдещия век. От този списък виждаме, че това не включва бебета–християни, а само зрели вярващи.

В миналото при мен са идвали разплакани хора, които са споделяли, че в един момент са казвали на Бога, че повече не искат да Му служат. По-късно са изпитали дълбоки угриzenia и са се покаяли. Когато се натъкнали на този и някои други подобни пасажии в Библията, преживели голям страх. Но понякога децата вършат глупости от невежество и Господ знае това. Авторът на Посланието към евреите не говори за „бебе“ в Христос, а за зрял християнин.

За да служа с утешение на тези измъчени души, аз им казвам, че ако бяха извършили смъртен грях (както се вижда в горния цитат), нямаше да имат желание да се върнат към общението си с Христос. Самият факт, че са жадни за Него и наистина са се покаяли, което е съпроводено с богоугодни плодове, означава, че Святия Дух ги е върнал в общение. Ако тези хора се бяха отдалечили за постоянно, както жената във видението по-горе, в тях нямаше да има желание за близост с Исус и за свят живот.

Исус каза, че тази жена наистина е Божие дете. Служителят, записал това свидетелство, е израснал в деноминация, в която мнозина не вярват, че човек може да изгуби спасението; те вярват в безусловна вечна сигурност. Затова той каза: „Това е в

разрез с вярванията ми.“ Името на тази жена е било записано в Книгата на живота, защото е била Божие дете. Тя не е издържала и се е върнала завинаги в света, затова името ѝ е било заличено, както ни предупреждава Исус в Откровение 3. Тя избрала да си отиде завинаги. Не била „победител“, човек, който преодолява трудностите. По тази причина, авторът на Посланието към евреите ни казва, че е невъзможно такъв човек да бъде обновен. Тя била *два пъти умряла*. Някога била мъртва заради греховете си, после наследила вечен живот, но отново умряла в греха като завинаги си отишла от Бога (вж. Юда 12).

Щом човек стигне до това състояние, той не може да се новороди отново. Затова авторът на Евреи казва, че е „невъзможно да се обновят за покаяние“. По тази причина е голяма грешка да смятаме, че има ситуации, в които новороденият може отново да се новороди.

Нека отново повторя: ако човек извърши този грях, той няма да има желание да се покае и да живее отново за Исус. Никой не може да ни приближи към Исус освен Святия Дух. Щом Той напусне истинския вярващ заради неговото отстъпничество – какъвто е случаят с тази жена – Той няма да се върне. По тази причина Святия Дух е дълготърпелив. Няма да се откаже лесно.

Тъмнината на мрака

Апостол Петър ни дава допълнителна яснота. Той казва:

Защото, ако след като са избягали от покварата на света чрез познаването на Господа и Спасителя Исус Христос... (2 Петрово 2:20).

Нека първо разберем за кого говори Петър. Ако някой е избягал от покварата на света чрез познаването на Господа и Спасителя Исус Христос, това без съмнение го прави християнин. Той няма да спада към измамниците, за които говорихме в предишната глава – онези, които изповядват, че познават Бога, но всъщност не е така. По-скоро тези хора наистина са избегнали покварата на света чрез спасителната благодат на Господ Исус. Няма съмнение, че Петър се обръща към хора, които са истински новородени.

Продължаваме да четем:

... и после пак се заплетат и станат роби на греха, то последното състояние е по-лошо за тях от първото. По-неже за тях щеше да бъде по-добре да не бяха познали пътя на правдата, отколкото, след като са го познали, да се отвърнат от предадената им заповед да живеят свят живот (2 Петрово 2:20-21, NLT).

Петър говори за християни, които са се предали отново в робство на греха. За тях щеше да е по-добре да не бяха познали спасението чрез Исус Христос. Те постоянно са избирали удоволствието, похотта и гордостта на този живот вместо да се покорят и да живеят свято.

Защо щеше да е по-добре никога да не бяха познали пътя на правдата? Юда отговаря на този въпрос. Подобно на Петър, Юда също говори за онези, които отпадат от спасението. Той заявява: **Горко им! Защото тръгнаха по пътя на Каин, заради печалба се предадоха на заблудата на Валаам и загинаха в упорството на Корей (Юда 11).**

Каин, Валаам и Корей в един момент са имали близки взаимоотношения с Бога. Двама от тях са били Божии служители. Грешката на Каин била явното му непокорство, на Валаам – любовта му към парите, а на Корей – противопоставяне на дадена власт.

Юда продължава нататък:

Тези са петна на вашите трапези на любовта, като безстрах се гощават с вас и угояват себе си; безводни облаци, отнесени от ветровете; есенни дървета, безплодни, два пъти умрели, изкоренени; свирепи морски вълни, изпускащи като пяна срамотите си; скитащи звезди, за които тъмнината на мрака се пази до века (Юда 12-13).

В ранните църкви трапезите на любовта били вечери, на които членовете на църквата се събирали заедно като израз на близките им взаимоотношения с Бога и един с друг. Трапезите на любовта обикновено завършвали с тайнството на причастието.² Оттук научаваме един много отрезвяващ факт: не

всички, които отпадат от спасението, напускат църквата, както направи жената от видението. Така тези хора стават още по-опасни, защото влиянието им върху незрелите християни, хората със слаба съвест и ранените може да е фатално.

Корей е пример за такъв човек. Той е бил съслужител с Аарон, но казва и на Моисей, и на Аарон: **Стигнахте прекалено далеч! Всички в Израел са отделени за Господа, и Той е с всички нас. Какво право имате да се държите все едно сте по-велики от всички тези Божии хора?** (Числа 16:3, NLT). Влиянието на Корей довело до смъртна присъда за 250 лидери и 14 700 членове на общността!

Юда ни казва, че тези вероотстъпници, наречени „*петна*“, остават в нашите паства. Те таят лъжливо чувство за сигурност, увереност в благодатта, в която някога са вървели, но са я изопачили и изкривили като са служили на себе си и са изгубили страха си от Бога. Обърнете внимание, че по думите на Корей „Бог е с всички нас“. Той също е живял с лъжливо чувство на увереност, защото на следващия ден земята се отваря и го поглъща жив в ада.

Тези отстъпници обаче все още ще са запознати с езика на християните. Те ще общуват с други вярващи, но няма да ги откриете сред победителите, за които се връща Исус. Той се връща за Църква без *петно* (вж. Ефесяни 5:27).

Юда изтъква, че тези хора са *два пъти умрели*. Как може човек да умре два пъти? Може първо да сте били мъртви в греха, после да сте получили вечен живот, но да сте умрели трагично заради постоянния грях, от който не сте се покаяли. Не забравяйте думите на Яков, че ако християнинът се отдалечи от истината и остане в това състояние, душата му ще *умре*. А Йоан каза, че за вярващите има смъртен грях. И двамата говорят за онези, които са *умрели два пъти*.

Обърнете внимание на думите на Юда: **за които *тъмнината на мрака се пази до века***. Тъмнината на мрака означава най-лошото вечно наказание. Това се вижда ясно в Исусовите думи за идването Му и за съдния ден. Той казва:

Блажени онези слуги, чийто господар ги намери будни, когато си дойде... Но ако онзи слуга каже в сърцето

си: Господарят ми се забави; и започне да бие слугите и слугините, да яде, да пие и да се напива, то господарят на онзи слуга ще дойде в ден, когато той не го очаква, и в час, който не знае, и като го посече, ще определи неговата участ с невярващите. И онзи слуга, който е знаел волята на господаря си, но не е бил готов и не е постъпил по волята му, много ще бъде бит. А онзи, който не е знаел и е сторил нещо, което заслужава бой, малко ще бъде бит (Лука 12:37, 45-48).

В тези стихове е казано толкова много. Нека набележа някои основни моменти. Преди всичко обърнете внимание, че се говори за *слуга*, не за външен човек, езичник или грешник. Той е *знаел волята на господаря си*, но е вършил точно обратното. Това няма нищо общо с поведението на Независим, той спада към категорията на онези, които не са знаели и са „малко бити“. Не е приложимо и за Заблуден. Заблуден, макар да беше слуга, според Царят никога не е бил истински слуга. Човекът, за когото говори Исус тук, е наречен *слуга* и е разбирал напълно волята на господаря си. Това е човекът, който се е отказал от спасението си.

Обърнете внимание, че човекът бие съслужителите си. Това говори за определен начин на живот, при който се извлича полза от останалите за лична изгода или удоволствие. Виждаме още, че човекът живее ден за ден. Той яде, пие и се напива. Живее, за да служи на себе си. Спомнете си какво казва Юда – че отстъпникът пирува с останалите вярващи без страх от Бога. Той служи само на себе си. Всички негови решения, дори да са наглед благородни, са единствено в негова изгода.

И накрая обърнете внимание, че присъдата над слугата е да го сполети участта на невярващите (неспасените) или да бъде изпратен там, където биват изпращани те. Невярващите получават само *малко бой*, а слугата, който е знаел волята на господаря си, но не я е изпълнил, ще бъде *много бит*. Това означава, че ще получи най-голямото осъждение в Огненото езеро или в тъмнината на мрака завинаги!

Огорчение и непростителност

Това със сигурност се отнася за Обидена (наред с Двуличен). Обидена знаеше, че волята на Царят е да прости, но тя отказа да го направи. Предпочете да се вкопчи в обидата на Клевета. Огорчението ѝ отвори вратата за покварата. По тази причина четем думи, отправени към Божиите хора: **като внимавате да не би някой да не достигне до Божиата благодат; да не би да поникне някой горчив корен, който да ви смущава, така че мнозина да се осквернят от него** (Евреи 12:15).

Чрез проучване на Новия завет и години опит в служението съм научил, че най-големият капан, който отклонява хората от Бога, е непростителността. Както стана в случая с Обидена, непростителността отвори вратата на всякакви други грешни вярвания и поведение.

В Матей 18 глава Исус ни разказва притчата за великия цар, който оправил сметките си. Довели пред него слуга, който му дължал 10 000 таланта. Талантът не е парична единица, а мярка за тегло. Използвала се е за теглене на злато (вж. 2 Царе 12:30), сребро (вж. 3 Царе 20:39) и други метали и стоки. В тази притча талантът е мярка за дълга, затова можем спокойно да предположим, че Исус говори за някаква разменна единица като злато или сребро. Нека приемем, че става дума за злато.

Талантът бил равен на около 37 кг. Това била тежестта, която можел да носи мъж (вж. 4 Царе 5:23). Десет хиляди таланта са приблизително 370 000 кг или 370 тона. Тоест този слуга дължал на царя 370 тона злато. Когато пишех тази книга, цената на златото беше приблизително 1200 долара за унция. Сега направете сметка. Десет хиляди таланта злато ще струват грубо около 14 милиарда долара. Това беше дългът на слугата към царя! Тук Исус иска да подчертае, че слугата дължеше непосилна сума, която никога не можеше да изплати.

Царят заповяда човекът и семейството му да бъдат продадени, за да платят част от дълга. Мъжът падна в нозете на царя и го умоляваше за милост и той се смили над него. Опрости му целия дълг.

Виждаме, че в тази притча царят е преобраз на Бог Отец. Мъжът, чийто дълг беше опростен, е човек, който получава опрощение чрез Исус Христос. Когато се причини вреда, се поражда дълг. Чували сте хората да казват: „Той или тя ще плати за това.“ Прощката е заличаване на дълга. На този човек, както и на нас, беше опростен непосилен дълг.

По-нататък обаче четем следното: **Но този слуга, като излезе, намери един от съслужителите си, който му дължеше сто динария; хвана го и го душеше, и каза: Плати това, което ми дължиш!** (Матей 18:28).

Динарият е обичайното дневно възнаграждение. Нека приемем, че се равнява на днешни 100 долара. Общият дълг щеше да е 10 000 долара. Така че не говорим за малка сума.

Четем по-нататък: **Затова съслужителят му падна и му се молеше, като каза: Имай търпение към мен, и ще ти платя! Но той не искаше, а отиде и го хвърли в тъмница, докато изплати дълга** (Матей 18:29-30). На този човек беше опростен дълг от 14 милиарда долара. Негов съслужител му дължеше 10 000 долара, но той не му прости. Беше решен да го накара да си плати.

Важно е да отбележим, че обидите, които таим едни срещу други, сравнени с първоначалната ни простъпка срещу Бога са като 10 000 към 14 милиарда долара! Без значение колко зле се е отнесъл някой с теб, неговата простъпка не може да се сравни с нашия грях пред Бога. Може да ви се струва, че никой не е понесъл повече злини от вас. Но не осъзнавате колко зле са се отнесли с Исус. Той е бил невинен, безгрешно агне, което е било заклано и е понесло 14-милиардния ни дълг.

Човек, който не може да прости, е забравил колко голям дълг му е бил опростен! Когато проумеее смъртта и вечните мъчения, от които ви е избавил Исус, доброволно ще освободите останалите от дълговете им. Няма нищо по-лошо от вечност, прекарана в огненото езеро. Няма избавление или облекчение. Червеят не умира и огънят не угасва. Това е била крайната точка на пътя ни, докато Бог не ни е простил чрез смъртта на Сина Си Исус Христос! Ако човек не може да

прости, той не е наясно какво е адът. Не е схванал любовта и прощката на Бога.

Нека продължим нататък с притчата:

А съслужителите му, като видяха станалото, твърде много се наскърбиха; дойдоха и казаха на господаря си всичко, което беше станало. Тогава господарят му го повика и му каза: Зли слуго, аз ти простих целия онзи дълг, понеже ми се примоли. Не трябваше ли и ти да се смилиш над съслужителя си, както и аз се смилих над теб? (Матей 18:31-33).

Искам да подчертая, че в тази притча Исус не говори за невярващите. Говори за слуги на царя, за новородени вярващи. Този човек вече е получил опрощаване на огромния си дълг (спасение) и е наречен слуга на господаря си. Онзи, на когото не можа да прости, беше негов съслужител. Затова можем да направим заключение, че това е последната връзка за „вярващ“, който постоянно отказва да прости.

Тук откривам един удивителен факт. Когато чуваха другите притчи в евангелията, хората трябваше да задават въпроси, за да им се разкрие значението. Но Исус обяснява тази притча без да го питат. Вярвам, че причината е, че разказаното от Него е така далеч от нормалното поведение, че е искал да е уверен, че хората са го разбрали правилно. Ето Неговото тълкувание:

И господарят му се разгневи и го предаде на мъчителите, докато изплати целия дълг. Така и Моят небесен Отец ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брат си (Матей 18:34-35).

В тези два стиха има два основни момента, на които искам да наблегна. Първо, непростителният слуга е предаден на мъчителите. Второ, той трябва да изплати първоначалния дълг от 370 тона злато. И трето, това ще стори и Бог Отец с всички, които не прощават на братята си.

Нека накратко обсъдим всяка от тези точки. Първо, думата *мъчение* означава действие по причиняване на изключи-

телно силна болка и страдание на ума или тялото и отклоняване от нормалното положение. Мъчител е човек, който причинява мъчения.

Вярващ, който отказва да прости, ще бъде измъчван от демонични духове. На тези *мъчител* е позволено да причиняват болка и страдание на ума и тялото колкото пожелаят. Често на службите съм се молил за хора, които не могат да получат изцеление, утеха или избавление само защото не са дали прошка на останалите от сърце. Това огорчение почти винаги води до гняв и обида към Бога. Вярата на човека се омърсява и ако няма покаяние и прошка, краят им ще е фатален.

Вторият главен момент е, че този слуга, който не може да прости, вече трябваше да плати първоначалния, непосилен дълг. От него беше поискано нещо невъзможно! Това е дългът, който Исус плати на Голгота. Чуйте какво каза Исус по друг повод: **И когато стоите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да прости и вашият Отец, който е на небесата, вашите прегрешения** (Марк 11:25).

Обърнете внимание на кого говори Исус тук. Вижте думите „вашият Отец, който е на небесата“. Бог не е Отец за грешника. Той е Бог за грешника и Отец за вярващия. Освен това не е нормално невярващият да се моли. Затова е ясно, че Исус говори за Божиите деца.

Нека продължим. **Но ако вие не прощавате, то и вашият Отец, който е на небесата, няма да прости вашите прегрешения** (Марк 11:26). От това по-ясно няма накъде. И това ни води до третия момент: ако човек откаже да прости, той ще страда, докато плати непосилния дълг. Това е невъзможно, защото никой не може да плати откуп за собствената си душа (вж. Псалм 49:7). Исус казва, че ако не простите, вашият Отец няма да прости прегрешенията ви. Струва ли си?

Не говорим за човек, който се опитва да се справи с обидата и се моли за прошка. Говорим за човек като Обидена, който настоятелно отказва да прости. Обърнете внимание, че в алегорията нейната непростителност отваря вратата на други злини и тя постепенно губи предаността си към Царят. Дали обидата си е струвала фаталния край? Именно това ни

казва изрично авторът на Послание към евреите – внимателно да проучим себе си и да се отървем от всяка форма на огорчение, защото чрез него се омърсяват *мнозина*.

Вече можем да разберем думите на Исус по повод последните дни на Църквата. Той казва: **И тогава мнозина ще се заблудят** (букв. *оскърбят, обидят, засегнат*) **и един друг ще се предадат, и един друг ще се намразят... И понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее. Но който устои докрай, той ще бъде спасен** (Матей 24:10, 12-13).

Обърнете внимание, че не се казва, че някои или малцина, а че *мнозина* ще се оскърбят в дните, в които живеем. Думата *мнозина* означава огромен, много голям брой. Обидата, оскърблението или непростителността ще доведе до беззаконие и любовта на мнозинството ще охладнее.

Гръцката дума за *любов* тук е *агапе*, която описва Божията любов, изляна в сърцето на християнина в момента на спасението му. Исус не говори за измамници, защото в действителност те не са получили Божията любов. Не, Той говори за вярващи, защото обърнете внимание какво казва: „Но който устои докрай, той ще бъде спасен.“ На грешника или измамника не се казва „Ако устоиш докрай, ще си спасен“. Те изобщо не участват в състезанието!

Отстъпване от вярата

Писанието ни предупреждава за *отпадането от вярата*, което ще се появи сред християните в наше време. Павел казва: **Никой да не ви подмами по никакъв начин; защото това няма да дойде, докато първо не дойде отстъплението...** (2 Солунци 2:3). И още: **А Духът изрично казва, че в по-късните времена някои ще отстъпят от вярата** (1 Тимотей 4:1).

Защо? **Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение, а ще си натрупат учители по своите страсти, за да им гъделичкат ушите, и като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните** (2 Тимотей 4:3-4).

Обърнете внимание, в горните стихове Павел казва, че хората ще „отстъпят от вярата“. Вярата, за която говори, не е нещо въображаемо. Това е истинската вяра в Исус Христос. За да отстъпят от вярата тези хора, трябва в един момент да са имали тази вяра.

Споделял съм истини от почти всички новозаветни автори относно отстъпването от истинската вяра. Нека сега споделя някои от думите на забележителни ранноцърковни отци, някои от които са били сподвижници на апостолите, написали Новия завет. Смятам, че думите им имат непосредствена връзка с онова, което видяхме в Библията:

Нека практикуваме праведност, за да бъдем спасени докрай.

*Климент Римски*³

Дори един човек да е извършил най-великите добри дела в живота си, но накрая се втурне презглава в беззаконието, всичките му болки са безполезни за него. Защото в апогея на пиесата, той се е отказал от ролята си.

*Климент от Александрия*⁴

Някои смятат, че за Бог е нужно да удостои дори недостойния с обещаното от Него. Затова превръщат Неговата либералност в робство... Нима мнозина не отпадат от благодатта впоследствие? Нима не им се отнема този дар?

*Тертулиан*⁵

Човек може да притежава придобита праведност, от която е възможно да отпадне.

*Ориген*⁶

Онези, които не Му се покоряват, биват обезнаследени от Него и престават да бъдат Негови синове.

*Иринеи*⁷

Когато чуа становището ми по тези истини от Писанието, някои ми казаха нещо невярно: „Джон, ти си арминианец.“ Този термин се описва в речника по следния начин: „свързан с учението на Якоб Арминий и последователите му, които отхвърляли калвинистките доктрини за предопределението и

избора и вярвали, че човешката свободна воля е съвместима с Божия суверенитет (господство)”.⁸

На тези хора просто казвам: „Не, не съм нито калвинист, нито арминианец. Аз съм християнин, който вярва, че Библията е непогрешимото Божие слово.“

Якоб Арминий живял доста след авторите на Писанията и дълго след водачите на Ранната църква, цитирани по-горе. Можем ли тогава да наречем тези лидери арминианци? Очевидно не, защото са живели много преди раждането на Арминий. Онова, което пиша, не са лични размисли, концепции или вярвания, а ясно изложена новозаветна истина. И Бог много добре изяснява предупреждението Си към вярващите. Трябва да внимаваме да не се подведем по учители и философски школи, а да сме с отворени сърца към Писанието, както е вдъхновено от Святия Дух, защото:

Цялото Писание е вдъхновено от Бога и полезно да ни научи кое е истина и да ни накара да разберем какво не е наред в живота ни. То ни поправя и ни учи да вършим онова, което е правилно. Това е Божият начин да ни подготви във всяко отношение... (2 Тимотей 3:16-17, NLT).

Интересно е да отбележим, че лъжливите водачи, които Исус предупреди и смъмри остро, бяха онези, които се събираха край философски школи и поучаваха по подобен маниер. Но ако погледнете какво се казва за Йоан Кръстител, Исус или другите, които известяваха истината, постоянно се говори, че **ги поучаваше като Един, който има власт, а не като техните книжници** (Матей 7:29). По тази причина Павел съветва Тит: **Така говори, увещавай и изобличавай с абсолютна настойчивост!** (Тит 2:15). А на Тимотей пише: **Както те помолих, когато отивах в Македония, да останеш в Ефес, за да заръчаш на някои да не предават други учения** (1 Тимотей 1:3). Павел също дава наставления на Тимотей:

Провъзгласявай и проповядвай Словото! Винаги имай чувство за спешност [бъди в готовност], без значение дали възможността изглежда благоприятна или не. [Независимо дали е удобно или не, дали си добре до-

шъл или не, ти като проповедник на Словото трябва да покажеш на хората къде грешат в начина си на живот]. И ги убеди, смърри и поправи, предупреди и подкани и насърчи, като покажеш непоколебимост и неуморност в търпението и поучението си (2 Тимотей 4:2, АМР).

В Ефесяни 6, Павел иска да се молят за него, за да „говоря за него дръзновено, както подобава да говоря“ (стих 20). Виждате, че това е характерна черта за всички истински Божии говорители. Тяхната власт е в Божието слово. Те няма да се съберат около лични чувства, школи, учители или решението на мнозинството. Понякога мнозинството може да греши. Трябва да знаем, че Бог има предвид точно онова, което казва и казва точно каквото има предвид!

Да ви пази от препъване

Някои бяха потресени от посланието за отпадането от благодатта, което е ясно казано в Писанието. Дойдоха паникьосани при мен с думите: „Аз си мислех, че имаме вечна сигурност и увереност.“

Отговорът ми е следният: „Да, напълно вярно! Ние наистина имаме вечна сигурност и увереност! Исус каза, че няма да изгуби никой от онези, които Отец Му е дал (вж. Йоан 18:9), защото никога няма да ни изостави. Но не каза, че не може ние да Го изоставим.“ Това обикновено се посреща със загрижени погледи. Затова после казвам: „Ако наистина обичате Исус Христос, защо ще искате да Го оставите? Няма да се отречете от Него, ако наистина Го обичате!“

Ако обичате Бога, за вас няма да е проблем да спазвате заповедите Му! Ако служите на Бога по задължение, сте навлезли в легалистки взаимоотношения и ще ви е трудно да пазите заповедите Му. Не трябва да служим на Бога, за да заслужим одобрението Му. Трябва да Му служим, защото Го обичаме!

Юда ни казва как да запазим любовта си непроменена, дори когато в църквата има лоши влияния. **Пазете себе си в Божията любов, като очаквате (букв. търсите) милостта на нашия Господ Исус Христос за вечен живот** (Юда 21). Ние трябва да търсим Бог във всеки момент. Трябва да копне-

ем за Него и да Го търсим постоянно, за да ни се разкрива по още по-велики начини, защото **всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си, както Той е чист (1 Йоан 3:3).** Йоан говори конкретно за откровението на Исус Христос.

Когато Го търсите и общувате със Святия Дух, никога няма да искате да Го напуснете. Затова нищо не може да ви поклати. Едно от любимите ми обещания в Библията е в края на Посланието на Юда. На онези, които се пазят в Божията любов като търсят откровението на Исус, Юда казва:

А на Онзи, който може да ви пази от препъване и да ви представи непорочни пред Своята слава с голяма радост, на единствения Бог, нашия Спасител, чрез Исус Христос, нашия Господ, да бъде слава и величие, сила и власт, преди всичките векове и сега, и до всичките векове. Амин (Юда 24-25).

Това е най-искрената ми молитва и пожелание към вас!

Глава 7

ОСНОВАТА

*...А [безкомпромисно] праведният има вечна основа
(Притчи 10:25, AMP).*

Преди да се върнем към алегорията за Афабел, за да обсъдим присъдата и наградата на Егоист и Благородна, нека обобщим за какво говорихме в предишните три глави. Припомнете си следния пасаж от глава 4:

Затова нека продължим нататък и минем отвъд началната (елементарната) фаза на поученията и доктрината на Христос (Месията) и да вървим непоколебимо напред към пълнотата и съвършенството, които са елемент на духовната зрялост. Нека не полагаме отново основата за... вечното осъждане и наказание (Евреи 6:1-2, AMP).

Липсата на здрава основа в истината за вечното осъждане и наказание ни пречи да изградим богоугоден и стабилен живот в Христос. Това е като да се опитаме да получим висше образование без да притежаваме основните инструменти, които се придобиват в основното училище, например умението да четем и пишем.

Защо е така? Ако внимателно проучим евангелията ще забележим, че Исус говори и описва по-често ада, отколкото небето. Целта Му е да изгради в нас основа, а именно страх от Бога. Ето един пример:

Затова, каквото сте говорили в тъмно, ще се чуе на светло; и каквото сте казали на ухо във вътрешните стаи, ще се разгласи от покрива. А на вас, Моите приятели, казвам: Не се бойте от тези, които убиват тялото и след това не могат нищо повече да направят. Но ще ви

предупредя от кого да се боите: бойте се от Онзи, който, след като е убил, има власт да хвърля в пъкъла. Да! – казвам ви – от Него се бойте (Лука 12:3-5).

Това са силни и точни думи: придобиването и поддържането на ясно виждане за вечното осъждане и наказание вкоренява и затвърждава страха от Бога в сърцата ни.

Позволете ми да обясня. Само Бог може да осъди някого на вечност в ада. Онова, което говорим тайно, ще се разкрие от светлината на славата Му в съдния ден. Не само думите ни, но и мотивите, отношението, действията и делата ни ще станат ясни. Страхът от Бога постоянно ни напомня, че нищо не може да бъде скрито от Него, дори най-тайните неща. Знаем, че нищо няма да убегне от Неговото правосъдие, а то е справедливо. Ако не разбираме това, може да се заблудим, че Бог не обръща внимание на беззаконието и дори не го вижда и ще се утешим с небиблейска милост, която не съществува (както направиха Заблуден, Обидена и Двуличен). Лесно може да се наредим сред мнозината в последния ден, които ще се отдалечат от постоянното посвещение и ще вършат беззаконие.

На които липсва тази основа със сигурност ще се подхлъзнат и ще се страхуват от хората, а ние служим на онези, от които се страхуваме. Ако се боим от Бога, ще Му се покоряваме, дори да сме подложени на натиск. Ако се боим от хората, ще се покорим на хората – особено под натиск, и ще се поддадем на онова, което удовлетворява собствените ни удоволствия, плътски желания или гордост. Постоянното поддаване на плътта накрая ще доведе до сериозни последици. Затова, ако ни липсва съзнателно разбиране за вечното осъждане и наказание, ще ни липсва и страх от Бога, защото свящото страхопочитание пред Христовия съд наистина е елемент от страха от Бога. Павел го казва по следния начин:

Защото всички ние трябва да се явим пред Христовото съдилище, за да получи всеки според това, което е правил в тялото – било добро, или зло. И така, като познаваме страха от Господа, убеждаваме хората... (2 Коринтяни 5:10-11).

Павел не говори за Големия бял престол на съда (за който споменава Исус в Лука 12), пред който хората биват осъдени да отидат в ада. Той говори за съда над вярващите. В следващата глава ще говорим за този съд, но обърнете внимание, че Павел приравнява Христовото съдилище със страха от Бога. Всъщност в горния стих той нарича Христовото съдилище „страх от Господа“. Искам да кажа, че не можем да отделим страха от Бога от схващането ни за осъждението, а страхът от Бога е ключът към стабилен живот.

Чуйте думите на пророк Исая: **Той ще бъде сигурна основа за твоите времена, богат запас от спасение, мъдрост и знание; страхът от ГОСПОДА е ключът към това съкровище** (Исая 33:6, NIV).

Святият страх е ключът към стабилната Божия основа. Спомнете си в предишните глави как Исус предрече, че ще има множества, които ще вършат чудеса в Негово име, но ще бъдат предадени на вечно осъждение. Не е изненадващо, че в Матей 7 глава Исус продължава с обяснение за причината за тяхното падение – основата им. Те изградили живота си върху вярвания и убеждения, които не издържат на житейските бури. Исус казва:

И така, всеки, който чуе тези Мои думи и ги изпълнява, ще се сравни с разумен човек, който е построил къщата си на канара; и заваля дъждът, и придойдоха реките, и духнаха ветровете, и се устремиха върху тази къща; и тя не падна, защото беше основана на канара. [Божията сигурна основа, страха от Бога]. И всеки, който чуе тези Мои думи и не ги изпълнява, ще се сравни с неразумен човек, който построи къщата си на пясък; и заваля дъждът, и придойдоха реките, и духнаха ветровете, и се устремиха върху тази къща; и тя падна, и падането ѝ беше голямо (Матей 7:24-27, TEV).

Издържалите до края са устояли на бурята заради здравата си основа. Страхът от Бога е тази основа, той ни осигурява стабилност. Той е склад за Божиите богатства. Неговото спасение, мъдрост и знание са скрити в него.

Страхът от Бога

Какво е страх от Бога? Дали означава да се страхуваме от Бога? Съвсем не. Как може да сме близки с Бога, (което е най-искреното Му желание), ако се страхуваме от Него? Когато Бог се разкри пред Израел, Той започна да общува с тях, както общуваше с Моисей. Но те се отдръпнаха и отказаха да се приближат до Него. Моисей каза на хората: **Не се бойте. Бог дойде, за да ви изпита и за да бъде страхът от Него пред лицето ви, за да не съгрешавате** (Изход 20:20).

Думите на Моисей сякаш съдържат вътрешно противоречие, но не е така. Той прави разлика между това да се страхуваш от Бога и страх от Бога. И разлика наистина има. Онзи, който се страхува от Бога, крие нещо. Спомнете си какво направи Адам, когато не се покори в Едемската градина: скри се от Божието присъствие. От друга страна, онзи, който се бои от Бога, се страхува да е далеч от Него. Той бяга от непокорството. Тоест първото определение за свят страх е да се ужасяваш от това да си далеч от Бога.

Нека продължим да разкриваме значението на този израз. Да се боиш от Бога означава да Го почиташ, зачиташ, цениш, уважаваш и благоговееш пред Него повече от всичко и всеки друг. Означава да обичаш онова, което обича Той, и да мразиш онова, което мрази. Онова, което е важно за Него, да е важно и за нас, а нещата, които не са важни за Него, да не са от значение и за нас. Когато се боим от Бога, *ще треперим пред Словото Му*, което означава, че ще му се подчиняваме незабавно – дори когато ни се струва безсмислено, когато ни боли и не виждаме никаква полза от това. И ще се покоряваме докато то се изпълни. Така че, да, проявата на страх от Бога е *покорство* пред Словото Му, пътищата и заповедите Му.

Писанието ни казва, че страхът от Бога е началото на мъдростта. Или можем да кажем така: това е *основата* на мъдростта. Мъдростта, която ще обсъдим задълбочено в следващите глави, е знанието и способността да правим правилния избор в подходящия момент. На онези, които правят грешен избор под натиск, липсва мъдрост, а изворът на мъдростта е страхът от Бога.

Писанието ни казва, че животът ни може да се оприличи на изграждане на къща. Първо е основата, после строим стените. Четем следното: **С мъдрост се гради дом** (Притчи 24:3). Ако градим живота си с умението да вземаме правилните решения, тогава ще си изградим стабилен живот, с който ще можем да стоим уверено пред Престола на съда. Началото или основата на мъдростта е страхът от Бога.

Опазени във вярата

Християните няма да отпаднат от вярата, ако страхът от Бога е пуснал дълбоки корени в сърцата им. Няма да се подхлъзнем или отдалечим от непоколебимото си посвещение на Христос. Няма да приемаме Словото Му за даденост или да се отнасяме към Него небрежно. Няма да флиртуваме с греха, който вкоравява сърцата на вярващите докато не отпаднат (вж. Евреи 3:12-13). Винаги ще знаем, че онова, което вършим и говорим тайно, ще бъде обявено публично пред Престола на Съда.

Чуйте какво казва Еремия за новозаветните хора:

И те ще Ми бъдат народ и Аз ще им бъда Бог. И ще им дам едно сърце и един път, за да се боят винаги от Мен, за тяхно добро и за добро на синовете им след тях. И ще склуча с тях вечен завет, че няма да се отвърна от тях да им правя добро; и ще вложа в сърцата им страх от Мен, за да не отстъпят от Мен (Еремия 32:38-40).

Обърнете внимание на Божиите думи, че Неговият народ ще се *„боят винаги от Мен... за да не отстъпят от Мен“*. Помня едно събиране в Малайзия, където духът на страх от Господа се прояви мощно. Там се бяха събрали хора от цялото източно полукълбо. Студенти от библиейски училища, пастори и много други се събраха в аудиторията, където говорех. Към края на службата мнозина плачеха неудържимо и лежаха на пода близо до подиума.

Ужасът от Бога беше така силен, че си помислих: *„Джон Бивър, само една грешна стъпка, една погрешна дума и си мъртъв!“*. Нямаше ли да стане точно това? Не знам, но мога

само да кажа, че в Новия завет един мъж и една жена направиха грешка в подобна атмосфера и умряха. Незабавният резултат от присъдата над тях беше: **И голям страх обзе цялата църква и всички, които чуха това** (Деяния 5:11).

След службата в Малайзия, една двойка индийци се приближи към мен и каза: „Джон, чувстваме се толкова чисти отвътре.“

Отговорих им: „Да, аз също.“

На следващата сутрин бях в хотелската си стая и открих следния стих: **Страхът от ГОСПОДА е чист, пребъдва вечно** (Псалм 19:9).

Святият Дух незабавно проговори в сърцето ми: „Луцифер беше ангелът, който водеше хвалението в небето. Беше помазан, красив и благословен. Но не се боеше от Мен; *той не пребъдва вечно*.“

Започнах да размишлявам за това. После чух: „Една трета от ангелите, които обграждаха трона Ми и видяха славата Ми, не се бояха от Мен. *Те не пребъднаха вечно*.“

Бях поразен от онова, което Бог ми разкри. Отново чух: „Адам и Ева вървяха в присъствието на славата Ми. Общуваха с Мен, но не се бояха от Мен. *Не пребъдваха вечно в присъствието Ми*.“

Страхът от Господа ни дава издръжливост, устойчивост, сила да останем завинаги. Той ни държи в постоянно покорство пред Божието слово. Към вярващите е отправено предупреждение: **И така, докато ни остава обещанието да влезем в Неговата почивка, нека се боим да не би някой от вас да се яви изостанал** (Евреи 4:1). Интересното е, че авторът на този стих казва да се *боим*, а не да *обичаме*. Именно страхът от Бога ни пречи да се върнем към греха.

Историята на един известен евангелизатор

Никога няма да забравя посещението си при един известен евангелизатор, който излежаваше в затвора петгодишна присъда. Случаят му беше станал известен по целия свят и донесе много укори за Царството. Но по време на първата му година в затвора, той се срещнал с Господа истински. Че-

тири години по-късно влязох в сградата на затвора и първото нещо, което той ми каза, беше: „Джон, този затвор не беше Божията присъда за живота ми, това беше проява на милост. Ако бях продължил да живея по същия начин, щях да свърша в ада за вечността.“

Това привлече вниманието ми. Знаех, че говоря със съкрушен Божий човек, истински слуга на Христос. Знаех, че е започнал в служението като човек, който обича Исус. Пламенността му беше очевидна. Чудех се как се беше озовал така далеч от Господа, макар да беше в апогея на служението си. Затова го попитах: „Кога спря да обичаш Исус?“

Той ме погледна и отговори без колебание: „Не съм спирал да Го обичам!“

Объркан отвърнах: „А какво ще кажеш за измамата и прелюбодейството, в които беше замесен в последните 7 години и заради което си в затвора?“

Той ми отговори: „Джон, аз обичах Исус през цялото време, но не се боях от Бога. Той не беше върховната власт в живота ми.“ После каза нещо, което прикова вниманието ми: „Джон, има милиони американски християни, които са точно като мен. Наричат Исус свой Спасител и Го обичат, но не се боят от Него като техен върховен Господар.“

В този миг в сърцето ми блесна светлина. Осъзнах, че може да обичаме Исус, но само това няма да ни попречи да отпадне от вярата. Трябва още и да се боим от Бога. Припомнете си думите на Моисей: **Бог дойде, за да ви изпита и за да бъде страхът от Него пред лицето ви, за да не съгрешавате** (Изход 20:20). Именно страхът от Бога ни дава издръжливост да не се отдалечаваме от покорството си към Бога, както направи Луцифер, една трета от ангелите и Адам и както ще направят всички онези в Църквата, които ще отпаднат в последните дни.

Завършете своето спасение

По тази причина Павел ни казва да **изработваме (да се опитаме да придобием, да продължим до постигане на целта и напълно да завършим) спасението си със стра-**

хопочитание, благоговение и трепет (без да уповаваме на себе си, със сериозно внимание, чувствителна съвест, нащрек за изкушенията, плахо да страним от онова, което може да обиди Бога и да дискредитира името на Христос) (Филипяни 2:12, АМР). Ние изпълняваме и завършваме спасението си с благоговееен *страх и трепет*. Това ни държи нащрек и ни припомня, че всяка мисъл, дума и дело ще станат явни пред последния съд. Осъзнаването на този факт ни държи в смирение, прави ни внимателни, трезвомислещи, чувствителни и нащрек за изкушенията на непокорството. Принуждава ни да страним от онова, което може да не е угодно на Бога.

Обърнете внимание, че Павел не казва, че завършваме спасението си с любов и доброта. Страхът от Бога ни дава сили да не отпадне от благодатта Му и да се предадем на беззаконието. От друга страна, Божията любов ни предпазва от легализъм, който също разрушава близостта ни с Бога. Любовта ни към Бога също така подхранва нашите мотиви и намерения и ги поддържа пламенни и точни. Трябва да имаме и двете огромни сили – на любовта и страха в живота си, за да поддържаме стабилни отношения с Него. По тази причина Павел нарича Бог пояждащ огън (вж. Евреи 12:29). Той е любов, но е също така справедлив и свят Съдия. Да не се боим от Него означава да ни липсва трайна стабилност, а Исус многократно казва: **А който устои докрай, той ще бъде спасен** (Матей 10:22).

Нашето влияние

Другата причина, поради която е жизненоважно да разбираме добре вечното осъждение и наказание, е нашето влияние над околните. Ако ни липсва страх от Бога, ще предаваме, чрез думи и дела, небалансирано Евангелие на останалите. Това ще направи хората, върху които имаме влияние, податливи на възможността да се подхлъзнат и дори да паднат.

Като учители и пастори, ако ни липсват тези основополагащи доктрини, ще предаваме основно евангелските принци-

пи за благословения, благоденстващ и щастлив живот. Тези принципи ще работят, каквото е и предназначението им. Ще носят здраве, финансов успех, мир, по-добри взаимоотношения и така нататък. Но без основополагащи знания за вечното осъждение ще се боим да проповядваме кръста и цената за следването на Исус. Ще проповядваме послания за лично удовлетворение вместо призив да положим живота си за Бога на всяка цена.

Ако не ни води вечността, ще живеем и ще говорим повече за ползите от този живот, вместо да гледаме на живота от гледна точка на вечността. Ще учим хората да живеят за деня, вместо да живеят като патриарсите, които очакваха **един град, който има вечни основи, на който Архитект и Строител е Бог** (Евреи 11:10).

Да, в този живот има награда за покорството ни на Божиите принципи. Ние добре я обясняваме. Но нека не забравяме, че сме временни обитатели на тази земя. Ние трябва да успеем тук, на земята, но единствено по небесните стандарти, а не по човешките. Истинският ни дом не е тук.

Прочетете внимателно мотивите на светиите, които се отказваха от този свят, за да следват Бога:

Всички тези умряха във вяра, тъй като не бяха получили изпълнението на обещанията; но като ги видяха отдалеч и като ги приветстваха, изповядаха, че са чужденци и пришълци на земята. А онези, които говорят така, показват явно, че търсят свое отечество. И наистина, ако те са мислели за онова отечество, от което са били излезли, щяха да имат време да се върнат. Но сега те копнеят за едно по-добро отечество, тоест небесно. Затова Бог не се срамува от тях, да се нарече техен Бог, защото им е приготвил град (Евреи 11:13-16).

Домът, който тези светии очакваха, беше Божият град, Новият Ерусалим, на който ще обърнем внимание в следващите глави. Хората, които ще живеят в този град, са наречени победители. Тяхната награда ще бъде безкрайно по-голяма от най-доброто, което животът на земята може да предложи.

❧ ВЪПРОСИ ЗА ДИСКУСИЯ ❧

Част 3: глави 6-7

1. Според вас, кои ползи от следването на Христос бихте се изкушили да търсите по-усърдно от близостта с Исус Христос? Кое би могло да ви помогне да се съсредоточите върху правилната цел?
2. Мисълта, че един вярващ може да избере да се отдалечи от вярата си, е доста отрезвителна. Противоречи ли това на вашите вярвания? Обсъдете отговора си в светлината на следната истина: като вярващи ние се стремим да реагираме не със страх, а със страх от Бога.
3. Поразмишлявайте върху притчата за безмилостния слуга от Матей 18:23-35. Защо според вас Бог приема толкова сериозно въпроса за прошката?
4. С ваши думи опишете как изкривеното разбиране на Божията милост – без влиянието на святия страх – може да въведе вярващия в заблуда.
5. Гледната ни точка за вечността влияе не само върху нас самите. Ние също оказваме влияние върху обкръжението си. Как според вас можете да обяснявате земните ползи от следването на Бога (например здраве, успех или професионална реализация) без да изместите фокуса от нещата, които имат най-голямо значение?

ЧАСТ 4

ЦАРСТВОТО АФАБЕЛ: ДЕНЯТ НА СЪДА II

*... Аз съм Този, който изпитва умовете (мислите, чувствата и целите) и [най-скритата част] на сърцата и ще дам на всеки от вас [наградата за стореното от вас] според делата ви
(Откровение 2:23, АМР).*

Нека се върнем към алегорията за царството Афабел и да видим какъв край сполетя Егоист и Благородна. Чрез техните образи ще научим важни аспекти за съда над вярващите, като един от тях е, че не всички вярващи ще бъдат еднакво възнаградени.

Съдът над вярващите

Съдебното заседание се проведе една сутрин, скоро след пристигането на гражданите на Ендел във Великата зала. Около 5000 човека стояха в Залата на живота и с нетърпение очакваха първата си среща с Царя. Благородна и Егоист бяха открили стари и нови приятели и разговаряха с тях, когато изведнъж царските стражи влязоха в залата. Всички разговори секнаха и Главният страж се обърна към събраните.

„Не след дълго ще се изправите пред своя Цар. Той винаги ви е обичал и копнееше за този ден, когато ще бъдете заедно. Макар никога да не сте се срещали, той ви е виждал. Наблюдавал е сърцата ви и е видял плодовете ви. Познава сърцата ви, мотивите, мислите и чувствата ви, както и делата ви. Нищо не е скрито от него. Знайте, че присъдите му са справедливи. Нищо няма да бъде пренебрегнато или изопачено.“

После Главният страж им обясни как ще бъдат въведени във Великата зала, както и протокола, който трябва да спазват след влизането си в нея. Щом инструктажът приключи, той обяви: „Първият, който ще се изправи пред Царя, е Егоист. Излез напред, за да те съпроводим до Великата зала.“

Егоист и присъдата му

Егоист предположи, че го вкат пръв понеже беше кмет на Ендел. Беше уверен, че ще получи щедра награда за работата си като лидер във външните царски територии. Спомни си, че в древните писания се говореше за награди и управленски позиции за онези, които биват признати за верни в Ендел. Беше видял как общността процъфтява по време на двугодишния му кметски мандат. Затова тръгна уверено да се изправи лице в лице с Царя.

Вратите на Великата зала се отвориха и стражите съпроводиха Егоист в присъствието на Царя. Той беше зашеметен от величието на огромната аудитория. Забеляза, че е почти пълна. Всички присъстващи стояха прави. Егоист се зачуди защо тук-там има свободни места, но бързо се сети, че това сигурно се дължи на произволния ред, по който бяха седнали гражданите.

Далеч пред него се намираше тронът на Царя. Беше повеличествен отколкото Егоист можеше да си представи. Забеляза и по-малките тронове, които, както правилно предположи, принадлежах на подуправителите на Царя. Сърцето му прескочи – имаше още две незаети места. Беше уверен, че ще му бъде даден един от празните тронове.

Стар приятел

Докато Егоист вървеше напред, се изненада от славната трансформация във външния вид на бивши граждани на Ендел, които вече бяха станали граждани на Афабел. Беше направил едва няколко стъпки, когато в дъното на залата разпозна стар приятел. Името му беше Общителен. Той беше собственик на ресторант, където Егоист често ходеше. Егоист погледна към Главния страж да го попита дали може да говори с човека. Стражът кимна одобрително.

Егоист се приближи и двамата се прегърнаха. „Как си, Общителен?“, попита Егоист.

„Много съм добре“, отговори приятелят му. „Но името ми вече не е Общителен, а Доволен. Господарят Цар ми даде ново име, както прави с всички свои слуги щом се появят пред трона му.

Афабел е по-прекрасен, отколкото можехме да мечтаем - продължи Доволен. - Тази Велика зала е вход към нов свят на красота, разкош и величие във великолепия град. Царят е по-представителен, любящ и величествен от всеки наш познат. Толкова съм благодарен, че го познавам и му служа. Чест е да си в неговото царство. По-добре е от всичко, което познаваме. Ако в Ендел знаех това, което знам сега, щях да живея по различен начин. Щях да се съсредоточа повече върху това да угодя на Царя. Щях да живея като по-добър гражданин по време на краткия си престой в Ендел. Ако бях постъпил така, сега щях да съм по-близо до него.“

Егоист попита: „Какво имаш предвид? Ти беше прекрасен гражданин на Ендел! Ръководеше един от най-добрите ресторанти и спонсорираше многобройни обществени събития. Често даваше пари и безплатна храна при кампании за набиране на средства. Заради това дори жертваше вечери, през които можеше да имаш приходи!“

Доволен поклати глава. „Аз правех тези неща, за да бъда признат и приет. Знаех, че така ще привлека повече покровители. Мотивът ми не беше да благославям, а да си осигуря успех. Трябваше да се вслушам в думите на Царя. Той ни каза: „Когато давате обяд или вечеря, не канете приятелите, братята, роднините или богатите си съседи, защото те ще ви върнат поканата и ще получат отплата. Когато давате гощавка, поканете бедните, сакатите, куците и слепите. И ще бъдете благословени, защото те не могат да ви се отплатят; защото ще получат отплатата си при възкресението на праведните.“¹ Аз дарявах вечерите заради личната си изгода, а не за доброто на хората. Искях да стана част от кръга влиятелни хора на Ендел.“

Егоист продължи да пита. „Но ти често правеше дарения на училището в Ендел. Това не работи ли в твоя полза пред Царя?“

Доволен отговори: „Аз наистина правех дарения на училището, но не пропорционално на печалбите си. Всъщност давах само малък процент. Трупах голяма част от печалбата от ресторанта, защото се боях от фалит. Освен това исках да живея добре. Истинските ми намерения бяха да защита самия себе си. Малкото, което давах, беше за облекчаване на съвестта. Бях задължен да го правя, защото учителите ни често говореха колко важно е да даваме за царството и на нуждаещите се. Накрая правех дарения воден от чувство за вина и по принуда, а не от състрадание и любов.“

Доволен продължи: „Забравих историята на Царя за вдовицата, която обичала царството Афабел. Помниш ли думите му: „Казвам ви, че тази бедна вдовица сложи повече в кутията за дарения от всички останали. Защото другите отделиха от богатството си, а тя – бедната жена, даде всичко, което имаше, даде всичко, от което щеше да живее.“²

Егоист се замисли за партитата и вечерите, които даваше в дома си. На тях не присъстваха бедни и дори не толкова заможни хора. После се сети за 5 000 доверия, които даде, за да успокои разочарованите от избора му да даде земята на магазина вместо на училището. По онова време беше сметнал, че сумата е доста голяма, но сега се засрами колко малко беше дал. Как щеше да изглежда това пред Царя?

Размислите му бяха прекъснати от следващите думи на Доволен: „Ако наистина изпитвах силна обич към Царя и хората му, щях да дам времето си и да служа в училището. Ако всеки си върши работата, товарът се вдига, а ако не – се носи от малцина. Ако плановете на Царя се осъществят, никой няма да бъде претоварен. Малцината, които понесоха тежкия товар, бяха богато възнаградени. Заключение е: малкото, което дадох, беше за да облекча съвестта си заради липса на посвещение към царството на Царя.“

Когато разгледаха живота ми, за всички стана ясно, че съм живял повече за собственото си удобство, сигурност и

репутация, а не за неговата слава. Сега съм един от най-нисшите граждани на този град. Но дори и така, пак съм смазан от добрината на Царя и от любовта му към мен. Наистина не заслужавах нищо от онова, което получих от него, но както ще откриеш не след дълго, неговата любов и щедрост са необхватни. До края на живота си съм в дълг пред огромната му добрина.“

Егоист шокиран извика: „Най-нисш гражданин! Да не казваш, че тук има някакво класово разделение?“

Доволен се усмихна и каза: „Да, има някакво. В Ендел ни учат за това, макар повечето от нас никога да не се замислят сериозно по темата. Но дълбоко в себе си го знаем. Всъщност ти дори забеляза тази истина, когато влезе в залата. Чух мислите ти – очакваш да ти дадат трон. Знаеше, че това е възможно от древните писания, които ни преподаваха в училище, макар да се съмнявам, че в Ендел щеше да признаеш очакванията си за бъдещата си позиция.“

Онези, които са били верни на Царя по време на краткия ни престой в Ендел, са лидери и граждани с най-интересни позиции в този град. Те живеят в най-красивата част на града и имат привилегията постоянно да общуват с Царя. На онези от нас, които сме живели за себе си в Ендел, са определени позиции във външните райони на града. Това се вижда и в залата. Онези в дъното на залата живеят в равнините. Възложени са ни длъжности, свързани с много труд. Ние сме най-нисшите в Царството. Онези, които са в средата, си правят домове в планините и имат по-креативна работа, а онези отпред и на тронове живеят в Царския център, където се намира Царят. Те имат привилегията да живеят и работят заедно с него. Това са най-големите хора в Царството.“

Накрая Доволен каза: „Приятелю Егоист, знай, че Царят е справедлив и любящ водач. Каквото и да ти даде ще бъде награда. Ако не беше той, никой от нас нямаше да има такъв живот, дори да е в най-маловажните части на града.“

С тези думи Доволен се върна на мястото си. Главният страж махна на Егоист да продължи към трона.

Популярният учител

Егоист направи още няколко стъпки и забеляза друг човек, когото познаваше и от когото се възхищаваше. Името ми беше Мотиватор. Беше бивш учител от Училището на Ендел и Егоист го смяташе за изключителен. Даваше много знания, говореше ясно и изразително и винаги вдъхновяваше Егоист. Този страхотен учител така преподаваше, че студентите се чувстваха добре и много вдъхновени, с приповдигнато настроение. Другите учители също ги вдъхновяваха, но понякога изглеждаха строги и думите им носеха болезнени обвинения. Мотиватор не беше такъв. Когато излезеш от часа му, винаги се чувстваш прекрасно. Всъщност той беше любимият учител на Егоист.

Егоист отново погледа към Главния страж за разрешение да поговори с бившия си учител. Стражът отново кимна. Егоист се приближи до Мотиватор и двамата се поздравиха топло.

Егоист не можа да се сдържи и попита: „Защо си на задните редове?“

„Това е моето място. Аз съм един от най-нисшите граждани в Афабел. Живея в равнината и съм водопроводчик.“

„Какво? -, извика Егоист. - Ти беше един от най-добрите учители на Царя! Как е възможно да си сред най-нисшите граждани? Трябва да си на някой от троновете.“

„Има няколко причини да не съм по-напред в редовете на това велико събрание или да управлявам заедно с Царя - каза Мотиватор. - Понеже нямаме много време, ще ти кажа само в какво се коренеше моята глупост. Помниш ли, че всички, които обричат живота си на Царят, се оприличават на строители? В училище през цялото време ни учат на това. Една от основните ни отговорности в Ендел беше да градим живота на останалите. Това се осъществяваше чрез посланията, които предавахме, независимо дали с думи, поведение или дела.“

Аз съм учител и ми е дадена голяма привилегия и едновременно с това отговорност. Учех учениците на принципите и пътищата на Царя. Но в толкова много неща се провалих като учител.

Поученията ми не бяха балансирали. Наблягах само на положителните аспекти от служението. Мотивирах много от учениците да се стремят към успех, без да си дават сметка за дългосрочните последици. Не ги научих, че най-истинската цел в живота е да угодят на Царя. Учих ги как да използват неговите принципи, за да успеят в живота. Вследствие на това никога не ги предупредих за ямите и капаните на обществото ни.

Древните писания ясно казват, че трябва да проповядвам цялото учение на Царя. Това включваше да „предупредя всеки човек и да науча всеки на цялата мъдрост, за да представим всеки човек съвършен пред Царя”³. Аз поучавах, но не предупреждавах. Бях основно позитивен учител и никога не отправях предупреждения и така изградих множество животи, които не донесоха голяма слава на Царя.“ При тези думи той наведе глава. „Доста от тях погинаха.“

Като видя шока изписан на лицето на Егоист, учителят повтори като подчерта всяка дума. „Да, те погинаха. Много от тях сега са в земята Самота отчасти поради моето небалансирано поучение. Аз не дадох на учениците нужното, дадох им онова, което желях. Не исках да изгубя тяхното одобрение или популярността си. Това беше причината да не строя както трябва. Не изкорених слабите и грешни неща в живота им. Покрих ги със знания, които служеха само да подклаждат егоистичните им желания.

Помниш ли какво предупреждение е отправено към учителите в древните писания: „Понеже те заблудиха народа Ми, като казваха: Мир! – а няма мир. И когато някой построи паянтова стена, те я покриват с кал, затова кажи на онези, които я мажат с кал, че ще падне.”⁴ Много от учениците ми построиха и скриха живота си във временни неща. Дълбоко в съвестта си знаех, че това са паянтови стени, но не ги предупредих. Казах, че всичко е наред, а то не беше. Насърчавах ги в избраната посока и утвърдих заблудата им.

Още тъжа за бившите си ученици, които сега са в Самота. Има някои, които успяха да стигнат до Афабел. Но много от онези, които приеха само позитивните поучения – Мотиватор

погледна през рамо и сниши гласа си до шепот – се намират тук на задните редове. Животът им беше пропилян и усилията им бяха поядени от огън пред Престола на съда.“

Егоист попита: „Изгорени пред Престола на съда ли?“

„Да - отвърна учителят. - Не помниш ли древните писания? „Всеки, който строи на тази основа, може да използва злато, сребро, скъпоценни камъни, дърво, сено или слама. Но ще дойде време на изпитание в съдния ден и ще се види каква работа е свършил строителят. Работата на всеки ще мине през огън да се види дали ще запази ценността си. Ако работата издържи на огъня, строителят ще получи награда. Но ако построеното изгори, строителят ще понесе голяма загуба. Самите строители ще се спасят, но все едно са минали през огнена стена.“⁵

Известният учител продължи: „Основата, за която говори древният апостол, е господството на Царя, което е единственият начин човек да влезе в това царство, както и двамата знаем. Но започнем ли истински да принадлежим на Царя, трябва да строим върху тази основа.

Когато беше претеглен според старите писания, животът ми не отговори на праведните стандарти на Царя и не издържах проверката в областта на влиянието ми върху учениците си. Не използвах авторитета и властта си да повлияя на тези ученици в полза на каузата на Афабел и беше неизбежно да изгубя наградата си. Помня какво каза великият учител от миналото Павел за онези, които са призвани да влияят върху останалите. „И все пак кое е онова, което ни дава надежда и радост и е наша награда? Това сте вие! Да, вие ще ни донесете много радост, когато застанем заедно пред Господаря.“⁶

Аз знаех истините на Царя добре, когато започнах да поучавам, но позволих неувереността, желанието за чуждото одобрение и гордостта да ме отклонят. Не след дълго се отдалечих от онова, което знаех. Накрая започнах да живея според собствените си поучения. Докато се отдалечавах изгубих от погледа си предупрежденията на Царя в собствения си живот. Бях заблуден. Тук гледната точка за популярността

и благоразположението е много различна от тази в Ендел. Много от онова, което там ни се струва велико, тук е считано за малко.“

Егоист попита: „Мотиватор, един приятел ми каза, че Царят променя имената ни. Как е новото ти име?“

Учителят се усмихна. „Името ми е Смирен.“ С тези думи той склони глава и се върна на мястото си. Егоист се обърна към Главния страж, който кимна, потвърждавайки, че всичко чуто от Смирен е вярно.

Егоист продължи да върви към трона. Вече не беше така уверен, както при влизането си в залата. Започна да размишлява за живота си. Какви бяха мотивите му? Дали управляваше за славата на Царя или от егоистична амбиция? Какъв живот беше водил? Съответстваше ли той на думите на Царя или беше заблуден? Дали изгради други хора или ги използва да изгради собствения си успех?

Управникът

Егоист минаваше през средната част на залата. Забеляза, че там гражданите изглеждаха по-царствено, ако това изобщо беше възможно. Всички го гледаха с голяма любов и одобрение. Той черпеше утеха от очите и израженията на лицата им. Това му помогна неимоверно, защото се чувстваше много неуверен за себе си относно онова, което му предстоеше.

На Егоист сякаш му отне цяла вечност да стигне до престола. С всяка стъпка той премисляше толкова много аспекти от живота си в Ендел. Още се надяваше, че може да бъде определен за управник с Царя заради успеха си като кмет.

Егоист вече се намираше сред подуправителите на Царя. Забеляза царското им облекло и короните на главите им. Те наистина бяха най-царствени от гражданите на този велик град. Беше удивен, че смъртен човек изобщо може да изглежда така славен.

Сред подуправителите Егоист забеляза бивша секретарка на един от членовете на градския съвет. „*Защо тази жена седи на един от престолите?*“, зачуди се Егоист. В училище никога не я беше забелязвал. Беше завършила една година

преди него. Не я познаваше лично, защото тя не изпъкваше особено.

Жената излезе напред и Главният страж спря и се поклони. Тя поздрави Егоист с прегръдка и топла усмивка. „Добре дошъл в Афабел, Егоист. Аз съм Търпелива. Царят ме помоли да поговоря с теб преди да застанеш пред него. Аз съм един от управниците на Афабел.“

Егоист каза без да мисли: „Управник? Как може да си управник? Ти никога не правеше нищо в Ендел.“ Той се изчерви, когато осъзна колко неуместна и безчувствена беше забележката му.

Търпелива кимна с разбиране. „Не се срамувай от думите си. Измамата и заблудата не могат да се скрият в тази зала или във великия град. Ти просто си откровен. В Ендел мислеше за имиджа и репутацията си. Това учи мнозина да говорят неискрено, без да са наясно със своето безумие. Тук думите са много важни, но мотивите и намеренията са с още по-голяма тежест, защото тук те винаги са очевидни. Доста скоро ще разбереш това, докато бъдеш съден за всяка дума, изговорена в Ендел.“

„Всяка дума! - извика Егоист. - Имаш предвид всяка дума във всеки разговор?“

„Да - отговори Търпелива. - Всяка дума. Помниш ли какво казва Господарят Царя в древните писания. „Можете да бъдете уверени, че в съдния ден всеки ще даде сметка за всяка *безполезна дума*, която е изговорил. Думите ви ще бъдат използвани да ви осъдят – да ви провъзгласят за виновни или невинни.“⁷ Безполезните думи са напразни, безцелни или безотговорни. Всичко това е в противоречие със същността на Царя.“

Егоист попита: „Винаги съм смятал, че ще трябва да дам отчет за големите лъжи или истини, които сме изговорили, наред с добрите дела и основните ни постижения.“ Той се замисли за момент и завърши: „Пред какво ми предстои да се изправя?“

Търпелива отговори: „Древните писания ясно казват: „Наградата ви зависи от онова, което казвате и което правите.“⁸ Така че ще бъдеш съден не само заради онова, което си

направил, но и заради всяка изречена дума. Това включва зли, добри и дори безцелни думи, излезли от устата ти. Но не само думите и делата ти ще бъдат разгледани. Ще бъдат съдени и мотивите ти. Ще бъдеш съден според мислите си. Не забравяй, че съдът на Царя е праведен, „изпитва ума и сърцето“⁹. Както той е казал: „Аз, Царят, претърсвам всички сърца и изпитвам скритите мотиви. Давам на всички хора подобаващите награди, според онова, което заслужават делата им.“¹⁰ Той разглежда не само делата и думите ни, но и намеренията, които стоят зад тях.“

Търпелива продължи: „Затова си така шокиран да ме видиш на трона. Мнението ти за мен се основаваше на постиженията ми в светлината на Ендел. Преценката на Царя беше в различна светлина, която и ти започваш да виждаш и скоро ще разбереш съвсем ясно. Скъпи ми братко, ще получиш справедлива награда за живота си в Ендел.“

Егоист никога не се беше сблъсквал с така тежко изречена истина. Да, тя беше пропита с дълбока любов, която той не беше познал до сега. Вече знаеше, че Царят сигурно е любящ, състрадателен управник, защото беше изпитал част от тези качества в подуправителя му. Думите на Търпелива бяха мъмрене, облечено в любов. Той осъзна, че любовта не е да се харесваш на останалите, тя е свързана с истината.

Търпелива наклони глава. „Царят те очаква.“ С тези думи тя се върна на трона си и Главният страж махна на Егоист да тръгне сам към престола. Стражът щеше да чака на пониското стъпало на подиума, където стояха тронове на подуправниците.

Егоист пред Царя

Както му беше наредено, Егоист внимателно се качи по стълбите към платформата непосредствено под величествения престол. После вдигна очи и видя самия Цар. Никой от събраните хора не беше така красив, царствен и величествен. Великолепието му беше завладяващо и внушително. Егоист никога не беше виждал друг като него. Веднага разбра, че никой не може да устои на мъдростта и силата му.

Егоист погледна в очите на Царя за пръв път в живота си и осъзна, че Царят беше по-нежен и ужасяващ от представите му. Очите му минаваха през Егоист и той се почувства сякаш е гол. Явно нищо не можеше да остане скрито. Егоист изгуби цялата си увереност, че присъдата ще е в негова полза, но това вече не го интересуваше. Сега повече от всичко искаше истината.

Царят каза: „Добре дошъл в царството ми, Егоист. Копнех за този момент. Ти беше управник на народа ми в Ендел. Достоен ли си да управляваш и да седнеш на един от тронове в Афабел?“

Този обикновено уверен човек, на когото никога не липсваха думи, сега остана безмълвен. Някога смяташе, че може да свърши чудесна работа като лидер в Афабел, но след всички разговори, проведени във Великата зала, си помисли, че най-вероятно се е заблуждавал.

Царят попита подуправителя, който беше най-близо до него: „Колко граждани спечели Егоист за царството ми?“

Казаха му няколко имена. Егоист остана шокиран и безмълвен при това откровение.

Царят попита същия управник: „Колко граждани спечели Търпелива за царството ми?“

„Малко над 5000, Господарю“, отвърна управникът.

„Как е възможно това? - изпусна се Егоист. - Тя беше просто секретарка. Аз бях кмет. Как е възможно моята бройка да е толкова малка, а нейната – така голяма?“

Царят отговори строго: „Не попитах на колко си повлиял изобщо, а колко си спечелил с влиянието си за царството!“

Тонът му омекна, но остана решителен. „Дори бившият ти учител Мотиватор – сега познат като Смирен, е повлиял върху живота на повече хора от теб. Но много малко от това влияние се простира в този свят. Затова той не управлява тук. Въздействието, което устоява пред престола на съда, е в съответствие с моите пътища и царство.“

Царят продължи: „Позволи ми да ти разкажа за някои от начините, по които Търпелива спечели над 5000 човека. Тя с радост даваше за училището - както пари, така и служение.

Затова всички, които получиха полза от училищното служение, се смятат за неин принос.“

Егоист възрази: „Но аз също давах на училището.“

Царят отвърна: „Твоите дарения бяха мотивирани от желанието да успокоиш съвестта си или да поправиш или запазиш репутацията си. За това получи пълната си награда в Ендел. От друга страна, Търпелива даваше заради любовта си към царството и към хората.

Търпелива доведе един мъж на име Жесток да ми служи. В този момент той се намира в Залата на живота и чака присъдата си. Ще бъде прекръстен на Евангелизатор, защото се превърна в страхотен говорител за учението ми. Лично той спечели над 1000 човека за царството. Всички тези хора се смятат за принос на Търпелива, защото тя го доведе и направи мой служител и подкрепяше училището, което го обучи.“

Егоист помнеше Жесток от Ендел и го смяташе за прекалено ревностен във вярата. Той пишеше за общинския вестник и в колонката си често споделяше за липсата на посвещение на гражданите към Афабел. Освен това събираше много от гражданите на Ендел да се свържат с членове на градския съвет и да изискат подкрепата им за разширяването на училището. Изрази ясно недоволството си, когато Егоист наклони вота и отказа да даде земята на училището. По тези причини Егоист не харесваше Жесток. Сега почувства срам, щом осъзна, че Жесток защитаваше разширяването на Афабел. Как можеше да е бил толкова сляп?

Царят продължи да говори за други начини, по които Търпелива е повлияла върху живота на гражданите на Ендел в полза на царството. Имаше множество малки неща, които събрани заедно правеха нещо голямо. Тя се отнасяше мило с всички заради чистосърдечната си любов. Беше щедра с нуждаещите се и непоколебимо и твърдо защитаваше истината.

Щом Царят приключи с обсъждането на Търпелива, той разгледа подробно живота на Егоист. Както предсказа Търпелива, всеки мотив, дума и дело бяха оценени.

Егоист видя доброто, което беше направил в името на Царя, но беше смазан от мисълта колко от делата му бяха

мотивирани от желание за самозащита, за запазване на репутацията му и от егоизъм. Когато прегледът приключи, Егоист беше убеден, че е обречен.

Той извика към Царя: „Заслужавам да бъда наказан за остатъка от живота си. Заслужавам Самота! Пропилял съм толкова много и съм създал толкова малко с талантите и отговорностите, които имах.“ Егоист усещаше неописуема болка, по лицето му течаха сълзи. Този човек, който преди да влезе във Великата зала беше така самоуверен, сега търсеше и най-тънката нишка, за която да се хване. Беше му останала само надеждата за милост, но не вярваше, че заслужава дори това. Овладея се с очакване да чуе как Царят обявява, че е осъден да отиде в Самота.

Настъпи тежка тишина и след няколко мига Царят най-накрая заговори: „Егоист, ти си мой слуга. Ти вярваше в мен и се предаде на господството ми, макар да пропиля толкова много. Обичам те и те посрещам с „добре дошъл“ в царството си до края на живота ти.“

Егоист остана зашеметен. Погледна нагоре и избухна в сълзи – не от тъга, а от неимоверна радост. Беше преизпълнен и смазан от милостта и добрината на великия Цар. За част от секундата му станаха ясни много от нещата, които беше чувал за характера на Царя. Само преди няколко секунди се беше почувствал обречен и беше усетил болка, която изобщо не си представяше, че съществува. Заслужаваха единствено да бъде отхвърлен и прогонен. Заслужаваха да бъде осъден – прегледът на живота му го показва. Сега с най-нежните и мили думи, този вдъхващ благоговение Цар го приветстваше във великолепия си град. Каква милост! Каква удивителна любов!

Пред очите на Егоист беше изгорено почти всичко, което беше вършил в Ендел, но все пак чу думите: „Обичам те и те приветствам в царството си.“ Той разбра, че казаното от приятеля му Доволен беше вярно. Каквото и да получише, щеше да е повече отколкото заслужаваха.

Царят заговори отново: „Егоист, вече няма да те познават под предишното ти име. Давам ти ново име. В царството ми

ще те знаят като Непретенциозен. Приготвил съм ти жилище в равнините и ще бъдеш градинар. Макар че няма да бъдеш управник в този град, ще ми помагаш в управлението на външните територии.“

Егоист запита: „Да управлявам заедно с теб външните територии?“

Царят отвърна: „Всички, които живеят в този град, са управници. Моят свят се простира до най-далечните кътчета на планетата; в царството ми има още много градове. Гражданите на тези външни градове не са преминавали през обучението в Ендел като жителите на Афабел, нито са се изправяли пред съда. Вследствие от това нямат превъзходните способности на гражданите на този град. Макар да не си лидер в самия Афабел, ще ми помагаш в прилагането и администрирането на управлението ми по целия свят. Конкретната ти задача ще бъде да водиш изпълнението на службата и обучението на всички градинари в двадесетте града на континента Бенгила.“

Егоист склони глава и заплака. Добрината на Царя беше изумителна.

Царят пристъпи към една маса и взе някакъв предмет, после се обърна и се върна отново при Непретенциозен. Слезе до платформата и каза: „Сега вземи и изяж това парче плод.“

Непретенциозен взе плода от ръката на Царя и го изяде. Това беше най-вкусният плод, който беше ял в живота си. Той сякаш проясни ума и сърцето му. Мислите му преливаха от любов и желание да служи. Когато изяде парченцето, беше очистен от старите болки и мрачни мисли. Почувства се пълен с енергия, надежда, вяра и щастие. Бързо стигна до заключението, че плодът беше от известното Дърво на живота, за което говореха учителите в час. На лицето на Непретенциозен изгря широка усмивка, докато Царят го гледаше с удоволствие.

После Царят каза: „Обърни се с лице към семейството си.“

Непретенциозен внимателно се обърна. Още усещаше лек срам, защото знаеше, че всички бяха чули и видели под-

робностите от живота му. Когато се обърна напълно, тълната изрева от радост и запляска с ръце. Зазвуча музика и някои от гражданите дори започнаха да танцуват. Непретенциозен не можеше да повярва каква любов и одобрение усеща в тези царствени граждани. Това беше лекарството, което напълно излекува всичките му грешки от Ендел.

Непретенциозен се обърна и видя най-славната и радостна усмивка на лицето на Царя. Едва тогава забеляза очите му. Те го гледаха с любов и топлота, каквито никога не беше виждал. Сега можеше да чуе мислите на Царя, както Търпелива и останалите чуваха неговите. Тези мисли бяха изпълнени с одобрение, наслада и очакване на години блаженство за този гражданин, когото толкова обичаше. Непретенциозен падна на колене и благодари на Царя. Царят го вдигна, прегърна го и с усмивка му каза: „Добре дошъл, приятелю.“

После съпроводиха Непретенциозен до мястото му към задната част на залата, където щеше да чака съда над останалите граждани на Ендел. Всички сълзи бяха пресушени. Вече нямаше тъга, болка и плач. Предишните неща бяха преминали.

Съдът над Благородна

Часовете минаваха и всички граждани, освен Благородна, бяха призовавани да напуснат Залата на живота. Тя остана сама, но не се отегчи, защото стаята беше пълна с красиви книги от автори от града. Когато Главният страж дойде да я повика, тя четеше *Втората хроника на Афабел*. Той заговори меко: „Благородна, Царят те очаква.“

Сърцето ѝ силно затуптя от радост. Сега щеше да има привилегията да се нагледа на онзи, когото обичаше и копнеше да види. Години наред беше чакала този момент и сега той беше дошъл. Стражът се усмихна, когато тя се приближи и заедно тръгнаха към Великата зала.

Щом вратите на Великата зала се отвориха, Благородна се почувства преизпълнена от великолепието, което видя. Но погледът ѝ се съсредоточи върху далечния престол на Царя. В този момент виждаше само неговите очертания. Очите ѝ

бързо минаха по лицата на царствените граждани на Афабел. „О, какви изключителни хора - помисли си тя. - Как мога да нарека тези царствени мъже и жени свои равни?“

Тя забеляза, че всички граждани се поклониха, докато минаваше. Защо тези величествени хора ѝ се покланяха? Те бяха красиви, облечени в слава, която се увеличаваше с приближаването към престола. Изглеждаха като свръххора. Как беше възможно подобни същества да се покланят, особено на нея?

Благородна разпозна няколко човека, които познаваше от Ендел. Усмивките им бяха изпълнени с вълнение и любов към нея. Искаше да спре и да ги прегърне, но усети, че моментът не е подходящ. Забеляза Жесток и не можа да се съдържи. Изтича и го прегърна. Двамата се радваха заедно.

След прегръдката им, Жесток ѝ се поклони и каза: „Добре дошла в новия ти дом.“

Благородна каза: „Защо ми се кланяш, Жесток? Аз не съм бог, който да бъде почитан.“

Царственият гражданин отвърна: „Има разлика между поклонение и уважение. Трябва да се покланяме единствено на нашия господар, но в това царство уважаваме онези, които са ни служили добре в Ендел. Почитаме и тези от нас, които управляват. В Ендел не разбирахме колко важно е уважението и почитта. Благородна, ти ми служи в Ендел. Ако не беше твоето покорство пред Царя, никога нямаше да съм тук. Щях да съм в пустата земя Самота. Аз съм преди всичко задължен и благодарен на Царя, но съм благодарен и задължен и на теб. За мен ще бъде удоволствие да ти служа и да те почитам до края на живота си.“

Той продължи: „Благородна, вече не се казвам Жесток. Пред Престола на съда Господарят Цар смени името ми на Помирен. Вероятно на мен бе показана най-голямата милост пред Царя.“

Благородна отговори: „Помирен. Какво прекрасно име! Скъпи приятелю, аз не протегнах ръка към теб в Ендел, за да ми служиш тук. Направих го, защото те обичах и бях загрижена за живота и съдбата ти.“

„Точно твоите мотиви са причината да те уважавам и да ти служа. Ти ще бъдеш богато възнаградена от Царя. Ти се труди от любов към него. Никога не се стара да получиш признание от последователите си или някаква награда. Царят се радва на онези, които с неговата любов протягат ръка на останалите. Докато бяхме в Ендел беше важно да разберем сърцето му, а не само видението му. Ти направи и двете неща, скъпа сестро, и мотивите на сърцето ти влязоха в моето сърце. Затова с такъв плам достигнах до толкова хора през последната си седмица в Ендел. Сега бях награден богато за труда си, макар да беше кратък.“

Благородна се усмихна: „Помирен, толкова се радвам за теб. Ще ти служа до края на живота си.“

„Благородна, ти вече говориш като човек, който от години живее в Афабел - отвърна Помирен. - Ние живеем, за да служим един на друг в този велик град. Всъщност онези, които водят, са най-големите слуги тук. Ние имаме най-големите отговорности и за нас е радост да ги носим. По-различно е от Ендел. Тук лидерите не искат да им се служи, а по-скоро се радват, че имат по-голяма възможност те да служат. Най-голямата радост на всеки гражданин е да служи първо на Царя ни, второ - на съгражданите си – особено на онези, които са ни оказали влияние в Ендел, и накрая на гражданите на външните територии, за които скоро ще разбереш.“

Накрая Помирен каза: „Скъпа ми сестро, гордея се с теб. Иди при Царя си. Той копнее да те види и да те възнагради за службата ти.“ След това двамата се прегърнаха. Благородна тръгна отново със стража към трона.

Благородна пред Царя

Благородна беше на около 20 метра от трона и чертите на Царя се виждаха ясно. Докато минаваше покрай подуправителите, тя даже не забеляза, че те й се покланят – очите й бяха вперени в Царя. Беше обзета от благоговение пред величественото му великолепие.

Благородна се качи по стълбите и когато стигна платформата падна по лице в поклон пред Царя. Той слезе при нея

и я вдигна. Заговори ѝ с привързаност. „Благородна, скъпа ми сестро, добре дошла в царството ми. Копнеех за този момент, да се срещнем лице в лице.“

Благородна отговори: „Господарю, аз съм тази, която копнеех за този момент. Ти си моят Цар. Надявам се да съм в твоето присъствие до края на живота си, за да ти служа в по-голяма пълнота.“

После Царят каза: „Ела и влез във владение на царството, което е приготвено за теб от създаването на света. Бях гладен и ти ме нахрани, бях жаден и ти ми даде да пия, бях странник и ти ме прие в дома си, гол и ти ме облече, бях болен и ти се погрижи за мен, в затвора бях и ти ме посети.“

Благородна шокирано отговори: „Кога, Господарю, съм те видяла гладен и съм те нахранила или жаден и съм ти дала да пиеш? Кога съм те видяла странник и съм те приела в дома си или гол и съм те облякла? Кога съм те видяла болен или в затвора и съм те посетила?“

Царят отвърна: „Казвам ти, когато си направила това за най-маловажния от моите братя и сестри, си го направила за мен!“¹¹

После Царят показва на Благородна как му е служила така добре, като е служила на народа му и се е подчинявала на законите му. Животът ѝ беше разгледан: всяка дума, дело, мисъл и мотив. Всичко беше разкрито – служението ѝ, даренията ѝ за училището, любовта, която е проявявала към съгражданите си, отказът ѝ да участва в безотговорни или неподходящи занимания и дискусии, преследванията, на които е била подложена заради любовта си към Царя, трудът ѝ да служи на хората чрез ресторанта си, протягането на ръка към заблудените души, часовете, в които е тъжила и плакала за изгубените, твърдите позиции за строго придържане към пътищата на Царя, изключването ѝ от социалните събития заради ревността ѝ за Царя, отказът ѝ да говори против съгражданите си или да участва в клюки и списъкът продължаваше нататък.

Благородна беше потресена по какви начини е повлияла и въздействала на хората. Повечето от онова, което беше направила, за да донесе слава на Царя, не беше съзнателно

планирано или премислено. Тя просто беше следвала начина на живот записан в древните писания.

Някои от делата на Благородна бяха изгорени. Те ѝ носеха голяма мъка и угризения, защото беше пропускала възможности или беше допускала грешки. Но само малка част от труда ѝ беше изгубена.

Наградата на Благородна

След разглеждането на последните ѝ думи и мисли, Царят погледна към подуправника, който седеше наблизо, и попита: „Колко живота спечели Благородна за царството ми?“

Управникът отговори: „5 183, Господарю. Малко повече от една шеста от населението на общността.“

Благородна силно се изненада. „Как може да са толкова много?“

Царят отговори: „Спомни си, че в древните писания обещавам да умножа семето, което сте посели и да увеличи плодовете на вашата праведност.¹² Благородна, царството ми работи на принципа на умножението.“

После Царят показва с големи подробности как покорните ѝ усилия се умножиха, за да повлияят на масите, макар тя да не беше лидер на общността. Ефектът на вълната беше поразителен. Царят добави: „Както е написано: [Милосърдният] разпръсква навън; дава на бедния; делата му, изпълнени със справедливост, добрина, доброжелателство и щедрост ще продължат и ще пребъдват довека!¹³ Живот, покорен на мен, ще води до ефекта на разпръскването, за който никой гражданин не е наясно докато не застане пред Престола на съда. По тази причина мнозина не се покориха за малките неща, защото ги счетоха за незначителни. Но най-често именно привидно незначителните неща дават най-богата жетва в царството. Ключовият момент беше твоето покорство, независимо от обстоятелствата.“

После Царят каза: „Благородна, виждаш ли незаетия трон отляво, който е близо до моя?“

Тя отвърна: „Да, господарю.“

„Това ще е тронът, на който ще седиш и ще управляваш заедно с мен до края на живота си.“

Благородна беше напълно потресена. „Господарю, аз не съм достойна да управлявам. Аз бях просто собственичка на ресторант. Има толкова много хора, които са по-надарени от мен. Как мога да управлявам заедно с теб в такова великолепно царство? Егоист беше велик лидер в общността ни. Какво ще стане с него? Моля те, дай ми работа, с която просто да служа на теб и народа ти.“

Царят отговори: „Егоист е в дъното на Великата зала и ще бъде градинар в онази част на града ни, която наричаме равнините. Той ще служи на другите градинари в избрани външни градове. Но ти ще си управник заради любовта, която показва към мен и хората ми. Твоята издръжливост, лоялност и смирение ти осигуриха тази чест. Не помниш ли думите ми от древните писания? Защото който се издига ще бъде смирен (ще се нареди под останалите, които ще бъдат почетени или наградени), а който се смири (гледа на себе си със скромност и се държи съответстващо), ще бъде издигнат (повишен в ранг)¹⁴. Ти не само ще управляваш заедно с мен, но съм ти приготвил славен дом на брега на Великото море, близо до дома ми в Царския център. Знам колко обичаш водата и звука на вълните, затова съм изпълнил желанието ти. Аз давам на верните си слуги каквото желае сърцето им.“

Благородна остана безмълвна.

Царят продължи: „Ти ще си управител на 10 района в града. Има още 11 управители освен теб, които надзирават общо 120 района в град Афабел. Ще работиш близо до мен, заедно с други 77 управници в града ни, които седят на тези тронове. Другите управници имат власт над области като образование, производство, забавления, изкуство и други. Седемдесет и седемте управителя, моят Баща и аз планираме, предвиждаме и надзираваме живота в Афабел. Ти ще си един от доверените ми съветници и човек за връзка между гражданите и мен.

Ти не само ще управляваш този град заедно с мен, но, както останалите 77 управници, ще бъдеш лидер на градовете от външната област. Давам ти власт над 20 града на континента Бенгила. Ще бъдеш министър-председател на този

континент. Всички живущи и лидери там ще ти се отчитат. А ти ще отговаряш само пред мен.“

Докато Царят говореше тези неща на Благородна, Непретенциозен стоеше отзад, изпълнен с радост заради съученичката си. Но радостта му беше примесена с нотка на съжаление при мисълта, че е имал възможност да спечели хиляди животи за царството, а не го е направил. Можеше той да е един от подуправителите, които имаха привилегиата да работят директно с Царя. Беше благодарен, че е приет в царството Афабел, но осъзнаваше, че е пропилял времето си в годините на краткия си престой в Ендел и това щеше да окаже влияние върху оставащите 130 години от живота му.

После Царят каза на Главния страж: „Донесете ми Короната на победителя и Скиптъра на владетеля.“

Щом Царят ги получи, той постави короната на главата на Благородна. „Добре! Ти си вярна служителка - възкликна Царят. - Беше ми вярна в малкото, което ти поверих, затова за награда ще управляваш 10 области и 20 града.¹⁵“

После Царят ѝ подаде скиптъра и каза: „Вече няма да се наричаш Благородна, защото ти давам ново име. Ще се наричаш Благородна победителка. Защото не казах ли на всички граждани на Ендел: „На онзи, който устои и върши волята ми докрай – той ще царува заедно с тях с железен скиптър, както аз получих властта от моя Отец¹⁶?“

Царят се приближи към масата с последното парче плод. Донесе я на Благородна като победителка и каза: „Скъпа ми приятелко и съуправителко, можеш да вземеш от плода на Дървото на живота.“

Когато Благородна изяде плода усети мощно очистване, което бяха преживели и останалите, когато изядоха вкусния плод. Мислите ѝ преливаха от още по-голяма любов и желанието ѝ да служи нарасна до непозната дотогава величина. Беше очистена от всяка болка и тъмна мисъл от Ендел. Всичко беше ново. Чувстваше се пълна с енергия, щастие, надежда и вяра. Погледна към Царя и се усмихна. После, без да знаят защо, двамата се засмяха радостно. Това беше началото на доживотно общуване.

Царят придружи Благородна до трона си и каза: „Благородна, обърни се и погледни семейството си.“

Тя се обърна придружена от гръмовни аплодисменти. Радостни звуци и танци се понесоха из аудиторията. Всичко беше повече, отколкото се беше случвало при произнасянето на която и да е друга присъда. Атмосферата беше изпълнена с бликаща радост и тържество. На лицето на Благородна изгря сияйна усмивка и изливането на толкова любов я удиви. Царят я прегърна с една ръка и с голяма радост обяви: „Хубаво, добри и верни слуго! Влез в радостта на господаря си!“¹⁷

Така приключи историята за великия Цар, неговите слуги и царството Афабел.

Няколко наставления и предупреждения

В тази глава видяхме как ще изглежда съдът над светите. Искам да подчертая, че Христовото съдилище ще е много по-велико от всяка слава, описана в историята. Но тази алегория илюстрира много истини, отразени в Божието царство.

Подробностите от историята не са предназначени да утвърдят истината, а да я предадат и разяснят. Когато Исус разказва притчи, разбираме какво иска да каже чрез историята и не се задълбочаваме в подробностите, които нямат реално значение за посланието, което предава.

Но дори и така съм се опитал внимателно да наблегна на важните моменти в тази история, които имат отношение към вечното Царство на Христос. Когато прочетете тази книга ще можете да се запознаете отново с алегорията и вероятно да стигнете до още по-големи дълбочини в поучението на Библията, предадено в останалите глави.

Глава 9

НЕБЕ

*Колкото до мен, аз ще видя лицето Ти в правда,
ще съм доволен, когато се събудя подобен на Теб
(Псалм 17:15, NKJV).*

Сега нека поговорим за смъртта на праведните. Както за невярващите има временно обиталище, наречено Хадес, а по-късно има окончателен дом, наречен Огнено езеро, така за починалите вярващи има две местообиталища. Повечето наричат настоящия им дом „небеса, небе“, но в Писанията той е наречен „небесният Ерусалим“. Последният дом на праведните също ще се нарича Ерусалим, но ще се намира на земята. Това е градът, който ще слезе от небето след окончателния съд. Нарича се Новият Ерусалим (вж. Откровение 21:2).

Горният Ерусалим

А пристъпихме при хълма Сион, при града на живия Бог, небесния Ерусалим, и при десетки хиляди ангели, при празничното събрание и при събранието на първородните, които са записани на небесата, при Бога, Съдията на всички, при духовете на усъвършенстваните праведници, при Исус, Посредника на Нов завет... (Евреи 12:22-24)

Небесният Ерусалим или горният Ерусалим (вж. Галатяни 4:26) е град, както се описва и в алегорията за Афабел. Изграден е върху хълм, наречен Сион. Отец и Синът живеят там, както и безброй ангели. Празничното събрание и Църквата на първородните живеят в него, наред със светиите от Стария завет и вярващите в Христос, които са починали.

Обърнете внимание, че в този град се намират и „духовете на усъвършенстваните праведници“. Кои са тези хора, като

се има предвид, че авторът вече е изброил старозаветните и новозаветните светии, които са получили наградата си?

Спомнете си, че когато се новородихме чрез Божия Дух станаме съвсем нови създания. Духът ни беше усъвършенстван по подобие на Христос и се намираме в Него. В този стих авторът не говори за човешки души или тела, а само за духа. Лично аз вярвам, че това се отнася за светиите, които служат на Исус тук на земята. Замислете се! Авторът на Посланието към евреите ни призовава: **Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта** (Евреи 4:16). Този престол на благодатта се намира в Божия град, а поканата е отправена към хора, които са на земята. Възможно ли е много от онези, които все още живеят на земята, да са добре познати в тронната зала, защото често я посещават чрез молитва?

Ние сме духове с души – душата е съчетание от интелект, воля и емоции – които сега живеят във физически тела. Исус каза, че единственият начин да се поклоним истински на Исус е в **дух и истина** (Йоан 4:24). Павел отново подчерта същото: **Защото Бог, на когото служи с духа си в благовестването на Неговия Син, ми е свидетел** (Римляни 1:9). Понеже духът ни е създаден по Божия образ и сме новородени, можем – чрез кръвта на Исус и силата на Святия Дух – да влезем в тронната зала на Бога по всяко време, щом усетим нужда или желание да Му се поклоним.

Посещения на небето

Горният Ерусалим понастоящем се намира на място, наречено третото небе. Това е реално място, което апостол Павел е посетил преди смъртта си. Той пише:

Сега ще дойда до видения и откровения от Господа. Познавам един човек в Христос, който преди четиринадесет години – в тялото ли, не зная, вън от тялото ли, не зная, Бог знае – беше грабнат и занесен до третото небе. И зная за този човек – в тялото ли, или извън тялото, не зная, Бог знае – че беше грабнат и занесен в рая, и чу неизразими думи, които на човека не е позволено да изговори (2 Коринтяни 12:1-4).

Богословите са единомислени, че Павел говори за себе си. Всъщност в превода „Ню Ливинг“ стих 2 гласи: **Аз бях грабнат и отнесен до третото небе преди 14 години.** Обърнете внимание, че Павел не е наясно дали е бил в тялото си или не. Това може да се обясни само ако небето е реално, физическо място. Откривам, че има много хора, които смятат, че това е невидима област, където хората се носят като призраци. Не, това е физическо място с улици, дървета, животни, сгради, вода и подобни неща.

Познавам неколцина, които са били на небето и са се върнали като Павел, но тук искам да споделя една от любимите си истории. Имам приятел, пастор, на име Грег. През октомври 1979 година, в първата вечер от служението му, той се върнал от служба и заварил жена си да седи на стълбите и да плаче неконтролируемо. Скоро научил, че 10-годишният им син Джъстин¹ взел малък телевизор в банята да гледа мач докато си взима вана. Без да иска дръпнал телевизора във ваната и бил ударен от ток.

Когато Грег открил сина си, Джъстин нямал пулс, тялото му било изстинало и посиняло, а зениците – напълно разширени, което било индикация за липса на мозъчна дейност. Грег бил обучен за парамедик - за оказване на първа помощ, докато работел като заместник-шериф в Шерифската служба на окръг Лос Анджелис и бил виждал доста мъртъвци. Ако нещо подобно се било случило по време на полицейската му служба, щял да обяви жертвата за мъртва и да се обади на съдебния лекар.

Но Грег бил вярващ и познавал силата на молитвата. Започнал да се моли и да прави сърдечен масаж на сина си. След няколко минути пристигнали парамедиците, затова Грег оставил медицинската работа на специалистите и продължил само да се моли. Останали там 45 минути без да успеят да върнат Джъстин. Апаратът за ЕКГ давал права линия през цялото време. Парамедиците започнали да стават неспокойни докато чакали Грег – когото вече мислели за фанатик – да се откаже.

Накрая Грег се помолил: „Отче, вече не ми остана вяра, изчерпа се. Но знам, че в Словото Си говориш за друга вяра.“ (Имал предвид дарбата на вяра, за която се говори в 1 Коринтяни 12:9).

Грег каза, че усетил нещо като ръка на главата си. След това усетил голяма сила и власт да се надига в духа му и извикал на сина си: „Ти ще живееш и няма да умреш, в името на Исус!“

Изведнъж ЕКГ апаратът започнал да отчита пулс и на екрана се явила крива. Парамедиците скочили от вълнение. Докато свалят Джъстин по стълбите и го вкарват в линейката, кожата му от синя станала розова, очите му се възстановили и тялото му се затоплило.

Грег бил силно развълнуван. Синът му бил жив и се оправял. Имал и страхотна история за чудо, извършено от Бога, която да разкаже на приятелите си. Не осъзнавал, че битката за живота на сина му тепърва започвала.

Лекарите казали, че момчето е в кома. След прегледа установили, че от катетъра му излиза бъбречна тъкан. Това означава, иначе казано, че тялото му се е „разтопило“. Казали на Грег, че ако синът му оживее, щял да е „като зеленчук“. По-късно заявили, че умственото му развитие ще остане на ниво на 3-месечно бебе, а коефициентът на интелигентност ще е 0,01.

Накратко казано, 7 месеца семейството се молило без да се предава и изведнъж Джъстин излязъл от комата. Баща му бил край леглото му, когато това се случило и започнал да му задава въпроси, на които получил незабавни отговори. По-късно Джъстин завършил гимназия, Калифорнийския университет и библейско училище, навсякъде с отличие. Днес е щастливо женен и има две деца.

„Тате, аз бях при Исус.“

Три дни след излизането на Джъстин от болницата, Грег забелязал, че лицето му грее. Попитал го: „Какво става, Джъстин?“

Джъстин отвърнал: „Тате, аз бях при Исус. Когато телевизорът падна във ваната не усетих нищо. Голям ангел ме грабна за дясната ръка и ме изведе от тялото ми. Прелетяхме през един тунел със страшно ускорение. Направо стигнахме скоростта на светлината и после кацнахме на една улица в Небето.“

После Джъстин разказал на баща си, че улиците не били просто златни. Били направени от чисто злато и през тях се

виждало. На земята златото не може така да се пречисти както на небето, но в най-чистото си състояние то е прозрачно. Дори на земята, то се ползва при правене на прозорци, за да им се придаде златен цвят (например при екраните на старите шлемове на астронавтите, за прозорците на кабините на някои самолети или прозорците на някои сгради).

Джъстин споделил, че първите, които го поздравили на улицата, били техни починали роднини. Назовал ги поименно – някои от тях изобщо не познавал или не бил чувал имената им (а родителите му ги разпознали). В групата посрещачи имало жена на име Филис. Била съседка, с която майката на Джъстин се молила да приеме Исус месец преди Джъстин да бъде ударен от електричество. Тя починала две седмици след като приела Исус.

Джъстин разговарял с всички тези хора, но изведнъж се чуло шумолене и групата се разделила. Пред него стоял Исус.

Господ повел Джъстин на разходка из небето. Имало много улици и сгради – градът определено бил голям. Цветята, тревата и дори скалите били живи и пеели в хармония. Джъстин казал, че му се сторило, че хвалят Бога. Ако настъпел някое цвете или трева, те не се смачквали. Веднага се връщали в първоначалното си състояние. Джъстин забелязал, че цветовете били живи и ярки, много повече отколкото на земята. Имало дори цветове, които не бил виждал никога. Дори можал да види именията на майката, бащата, братята и сестрите на Исус.

После Джъстин преживял пълен шок: Исус му казал, че трябва да се върне на земята. Джъстин не искал да напусне небето, но Исус го завел на едно място и дръпнал един воал. Джъстин видял баща си, който го викал да се върне. Исус казал: „Той ти е баща и има власт да те върне.“

След това Джъстин казал на баща си да не го вика да се върне, ако почине отново. Тази част от историята ми се стори много забавна, когато Грег ми я разказа. Но небето е толкова по-хубаво от земята, че както съм установил, за онези, които опитат от него, е трудно да се върнат.

Павел също е имал такъв проблем, както казва на филипянската църква: **Най-съкровено ми желание е да си**

замина (да се освободя от този свят, да поема на път) и да бъда с Христос, защото това е много, много по-добре (Филипяни 1:23, АМР). Не просто по-добре, а много, много по-добре! Павел беше опитал от Божия град и искаше да се върне, но избра да остане за доброто на Царството.

По-късно Джъстин споделил с баща си, че когато бил на небето, не бил на 10 години. Имал тялото на голям мъж. Мнозина, включително Джъстин, смятат, че в прославените си тела всички ще бъдем на 33 години. В това има смисъл, защото на тази възраст Исус е бил разпнат на кръста и Писанието казва: **Да, скъпи приятели, ние вече сме Божи деца и даже не можем да си представим какво ще бъде, когато се върне Христос. Но знаем, че когато дойде ще бъдем като Него** (1 Йоан 3:2, NLT).

Това е само една от множеството истински истории, която бих могъл да споделя с вас. Тя и Писанието показват, че небето е реалност. Верните Исусови слуги ще влязат в този град щом напуснат земята.

Спасение на духа, душата и тялото

Както вече казахме, духът ни става съвсем нов щом приемем Исус за наш Господ. Ние моментално биваме преправени по подобие на Исус. Това се потвърждава от думите на апостол Йоан: **Както е Той, така сме и ние в този свят** (1 Йоан 4:17). Както виждате, Йоан изрично говори за вярващи, които са тук на земята, а не за онези, които вече са отишли да получат своята награда. Човек, който наистина е новороден от Божия Дух, става съвършен в духа тук и сега.

Щом духът ни бъде спасен, започва процесът на спасяване на душата ни. Както казахме по-рано, душата ни се състои от ума, волята и емоциите. Тя е спасена или преобразена от Божието слово и покорството ни пред Него. Апостол Яков потвърждава това с думите: **И така, възлюбени мои братя, ... като отхвърлите всяка нечистота и преливаща злоба, приемайте с кротост всаденото слово, което може да спаси душите ви. Бъдете обаче изпълнители на словото, а не само слушатели, мамещи сами себе си** (Яков 1:19,

21-22). Важно е да отбележим, че Яков говори на *братя*, а не на невярващи, за спасението на душите им. Подчертава както слушането, така и изпълняването на Божието слово.

Душата е единствената част на човека, чиято скорост на спасение определяме ние самите. Ние съдействаме като слушаме и се подчиняваме на Божието слово, което на свой ред ускорява процеса – или обратното, забавяме процеса като пренебрегваме казаното от Бога. Преобразяването на душите ни е жизненоважно за добрия ни край като вярващи.

Накрая има една последна част от нас, която трябва да бъде спасена: телата ни. Прочетете внимателно какво пише Павел по темата.

Защото знаем, че когато се развали земната ни скиния – когато умрем и напуснем тези тела, ще имаме от Бога дом на небесата, вечно тяло направено от Самия Бог, а не от човешка ръка. В сегашните си тела отслабваме и се уморяваме и копнеем за деня, в който ще облечем небесните си тела като нови одежди. Защото няма да сме дух без тяло, а ще облечем новите си небесни тела. Нашите смъртни тела ни карат да стенем и въздишаме, но не искаме да умрем и изобщо да нямаме тела. Искаме да се плъзнем в новите си тела, за да може тези умиращи тела да бъдат погълнати от вечния живот. Сам Бог ни е приготовил за това и ни е дал Святия Си Дух като гаранция. Затова сме винаги уверени, макар да знаем, че докато живеем в тези тела не сме у дома с Господа. Затова живеем чрез вяра, а не чрез виждане. Да, ние сме напълно уверени и бихме предпочели да сме далеч от тези тела, защото тогава ще сме у дома с Бога (2 Коринтяни 5:1-8, NLT).

Тези думи ни дават голяма надежда и дори пречистват душата ни. Обърнете внимание, че Павел не само споменава, а разглежда пространно факта, че ще имаме вечни тела. На друго място той казва: **Защото това тленното трябва да се облече в нетление и това смъртното – да се облече в безсмъртие (1 Коринтяни 15:53).** Телата ни няма да са по-различни от Исусовото, защото в Писанието се казва: **Ще се съединим и чрез**

възкресение, (подобно на Неговото) (Римляни 6:5) и Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало явно какво ще бъдем, но знаем, че когато стане явно, ще бъдем като Него, защото ще Го видим Такъв, какъвто е (1 Йоан 3:2).

Нека се замислим за Исусовото тяло след възкресението Му. След спасението на телата си ще притежаваме всяка характерна черта на физическото Му тяло. Нека започнем с онава, което се случи при гробницата в сутринта на възкресението Му. Мария Магдалена първа откри празната гробница и заплака, като си помисли, че тялото на Господа е било откраднато.

Като каза това, тя се обърна назад и видя Исус, че стои, но не разбра, че беше Исус. Исус ѝ каза: Жено, защо плачеш? Кого търсиш? Тя, като мислеше, че е градинарят, Му каза: Господине, ако Ти си Го изнесъл, кажи ми къде си Го положил, и аз ще Го взема (Йоан 20:14-15)

Исус не се различаваше на външен вид от нормален човек. Не изглеждаше като извънземен от научнофантастичен филм. Мария не го разпозна, защото не се осмеляваше да повярва, че е жив. Видя как Исус беше убит жестоко, пренесен и погребан. Едва когато ѝ заговори лично, тя повярва, че наистина е Той. Затова Го сбърка с градинар. Следователно Той беше в тяло подобно на нашите.

Исусовото тяло явно не се различаваше от нормалните човешки тела. Но трябва да попитаме дали Мария виждаше духа Му или Той наистина беше в плът? Този въпрос намира ясен отговор по-късно, когато Исус се яви на учениците Си. Той каза: **Защо се смущавате? И защо се пораждат такива мисли в сърцата ви? Погледнете ръцете Ми и краката Ми – че Аз съм същият; попишайте Ме и вижте, защото духът няма плът и кости, както виждате, че Аз имам (Лука 24:38-39).**

Исус имаше плът и кости! Затова и ние ще имаме. Но обърнете внимание, че Исус не казва нищо за кръв. Причината е, че кръвта Му е напръскана върху Умилостивилището на Бога. Вярвам, че във вените му вече тече славният живот на Бога.

Освен това Исус можеше да яде физическа храна. **Но понеже те от радост още не вярваха и се чудеха, Той каза: Имате**

ли тук нещо за ядене? И Му дадоха парче печена риба (и парче медена пита). И взе и яде пред тях (Лука 24:41-43).

Това не беше единственият случай, в който Исус яде в присъствието на учениците Си. Има още два записани случая: веднъж в дома на един човек, когото срещна по пътя за Емаус и веднъж когато направи закуска за учениците Си край морето. Следователно във вечните си тела ще можем да ядем.

В прославеното Си тяло Исус можеше да говори, да пее, да върви, да държи предмети и така нататък като нормален човек, но можеше още да минава през стените и да изчезва за миг!

Може да попитате: „Как така е имал плът и кости, а е можел да минава през стени и да изчезва?“ О, да. Вижте какво е записал Йоан: **А вечерта на същия ден, първия на седмицата, учениците се бяха събрали при заключени врати поради страха от юдейските водачи. Изведнъж Исус стоеше сред тях!** (Йоан 20:19, NLT)

В тази среща с Неговите хора, Исус помоли Тома да сложи пръстите си в ръката Му и да пипне отстрани ребрата Му. Тоест отново виждаме, че Исус определено имаше плът и кости. Как така изведнъж застана сред тях, щом вратите бяха заключени? Той дойде през стената и просто се появи и можеше също така бързо да изчезне, което също е записано. След като разчупи хляб с хората, които срещна по пътя за Емаус, се казва: **Тогавя очите им се отвориха и те Го познаха; но Той стана невидим за тях (изчезна от очите им)** (Лука 24:31, NKJV).

Във възкресените си тела и ние ще имаме способността да изчезваме и да се появяваме на различни места. Това обяснява как ще можем да пътуваме на големи разстояния в новото небе и новата земя. Ще можем да го правим, защото Божият град е с дължина и ширина 1400 мили, без да споменаваме разстоянията за пътуване до други галактики. Ще можем също така да се носим във въздуха – спомнете си, че Исус се носеше в небето след като 40 дни беше общувал с учениците Си. Едно от нещата, които Джъстин сподели с баща си, е, че можеш да вървиш, да се носиш във въздуха или моментално да се пренесеш на друго място (същото нещо споделят и други, за които знам, че са били на небето). В някои моменти от

разходката на Джъстин с Исус той вървял, в други моменти се е носел във въздуха от едно място на друго.

Хилядолетното царство на Христос

Трябва да обърнем внимание на релокацията на Божия град, но първо нека поговорим за събитията, които ще се случат преди това. В края на Църковната ера ще има 7-годишно изпитание. Ще се яви беззаконникът, антихристът, и ще измами мнозина. Ще се противопостави и възвиси над всичко, което се нарича Бог или е боготворено. Ще преследва светиите и ще поведе много народи в огромна тъмнина и бунт срещу Бога.

През този период Господ ще дойде за светиите Си. Някои вярват, че това ще стане преди да започнат 7-те години, други – че ще е по средата, а други – в края. Това е тема, която няма да засягам в тази книга. По-важно е дали сме готови.

Павел говори за „грабването“ на Църквата на няколко места в Новия завет. В един от тези цитати четем:

Понеже Сам Господ ще слезе от небето с команда, с гласа на архангел и с Божия тръба; и мъртвите в Христос първо ще възкръснат; после ние, живите, останалите, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да срещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем винаги с Господа (1 Солунци 4:16-17).

Това не е Второто Христово пришествие, защото Исус няма да дойде на земята, а ще посрещне верните Си слуги в облаците. Второто пришествие се осъществява в края на 7-годишното изпитание, когато Исус ще се върне на бял кон и ще води небесните армии, множество от Неговите светии (вж. Юда 14).

Антихристът, лъжепророкът, световните лидери и армиите на народите ще се съберат да се бият срещу Господа и Неговата армия. Исус ще ги порази с меча Си в едnodневна битка и птиците ще изядат плътта им. Това най-често е наричано Армагедон, защото ще се случи в долината Мегидо, която се простира от планината Кармел югоизточно от Ерусалим (вж. Откровение 16:16, Откровение 19:11-21).

По целия свят ще има множества хора, които нито са се противопоставили на Господа в тази битка, нито са се заклели във вярност на антихриста. Според много теолози тези хора ще оцелеят и ще продължат да живеят в следващата ера, наричана Хилядолетното царство на Христос. Ще останат в страните си и ще бъдат поданици на световното Христово господство. Ще имат физически тела и ще продължават да населяват земята.

Накратко казано, след изпитанието земята ще е населена от два типа хора: онези, които са оцелели от битката при Армагедон и светиите, които ще се върнат заедно с Исус. Светиите ще имат прославени тела, по подобие на Цар Исус и ще управляват земята заедно с Него. Не е трудно да разберем какви ще са отношенията между двете групи - те няма да се различават от отношенията на Исус с последователите Му след възкресението Му. Прославените светии ще могат да говорят, вървят, ядат и общуват с онези, които са все още във физически тела.

Писанието ни показва, че през това време ще цари световен мир – всъщност вселенски мир – защото Сатана и армиите му ще са вързани за 1000 години. Няма да има войни, предразсъдъци, омраза, срам, престъпления, болести и така нататък поради това, че всички народи ще се обърнат към Бога. Пророк Михей казва:

А в последните дни Храмът Господен в Ерусалим ще стане най-важното място на земята. Хора от целия свят ще ходят там да се покланят на Бога. Много народи ще идват и ще казват: Елате, нека се качим в планината на Господа, до Храма Господен на Израел. Там той ще ни научи на пътищата Си, за да Му се покоряваме. Защото в онези дни Господното учение и слово ще излизат от Ерусалим. Господ ще реши международни спорове. Всички народи ще изковат от мечовете плугове и от копията – сърпове. Всички войни ще спрат и военното обучение ще се прекрати. Всички ще живеят спокойно в собствените си домове в мир и благоденствие, защото няма да има от какво да се боят. Всемогъщият Бог обеща това! (Михей 4:1-4, NLT).

Ще има глобално благоденствие и сигурна финансова система, защото народите ще спазват Божиите закони. Ще бъде прекрасно време!

На съд пред Големия бял престол

След изтичането на 1000-та години Сатана ще бъде освободен от затвора си за кратко. Ще му се разреши да излезе и да мами народите. Това няма да включва светиите в прославените им тела, а само хората във физически тела, които населяват земята, оцелелите след Армагедон или родените по време на Милениума.

Бунтовниците ще се съберат и ще обградят Ерусалим, за да започнат война. После Божият огън ще слезе от небето и ще ги погълне. Дяволът ще бъде хвърлен в „езеро от огън и сяра“ и ще бъде мъчен ден и нощ за вечността. Никога повече няма да бъде освободен (вж. Откровение 20:7-10).

Непосредствено след това ще последва съдът пред Големия бял престол. Хадес ще предаде мъртвите от всички поколения – от дните на Адам до последната битка. Всички, които не влязоха в завета на Йехова от старозаветни времена или не се покориха на господството на Исус след това, ще застанат пред Царя и ще отговорят – както видяхме в съда над Независим, Заблуден, Обидена и Двучичен. Всички, чиито имена не са записани в Книгата на живота, ще бъдат хвърлени в огненото езеро, заедно със Сатана и армията му завинаги.

Новото небе и новата земя

Щом съществуващите небе и земя бъдат пречистени чрез огън (вж. 2 Петрово 3:10-13), ще се появят ново небе и нова земя. Апостол Йоан пише: **И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха и морето го няма вече** (Откровение 21:1).

След това апостол Йоан описва Новия Ерусалим, слязъл отгоре, за да остане завинаги разположен на земята. Този град се нарича още съпругата или Невястата на Агнето, защото ще бъде дом за всички изкупени от Господа - от Адам

до онези, приети в слава при второто идване на Христос. Йоан ни дава общо описание на Новия Ерусалим:

И ме отведе в Духа на една голяма и висока планина и ми показа святия град, Ерусалим, слизащ от небето от Бога, и имаше славата на Бога, като блестеше, както блести някой много скъпоценен камък, като яспис, прозрачен като кристал. Градът имаше голяма и висока стена с дванадесет порти и на портите – дванадесет ангела, ... на изток – три порти, на север – три порти, на юг – три порти и на запад – три порти... И този, който ми говореше, имаше за мярка златна тръстика, с която да измери града, портите и стената му. Градът беше четвъртит, с дължина равна на ширината му; и като измери града с тръстиката, той излезе дванадесет хиляди стадия. Дължината, ширината и височината му са еднакви. Измери и стената му, която излезе сто четиридесет и четири лакти; а това беше човешка мярка, която е ангелска. Стената му беше изградена от яспис, а градът – от чисто злато, подобно на чисто стъкло. Основните камъни на градската стена бяха украсени с всякакви скъпоценни... И дванадесетте порти бяха дванадесет бисера, всяка една порта беше от един бисер; и улицата на града беше от чисто злато, като прозрачно стъкло (Откровение 21:10-21).

Този град спира дъха, той е чудо, каквото не сме виждали в никой земен град. Той ще излъчва разкош, блясък и величие. Няма да има тлен или поквара, защото е напълно чист.

Йоан продължава с описанието:

След това ми показва реката с водата на живота, блестяща като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнето. И по средата на улицата му и на реката, оттук и оттам, имаше дърво на живота, което раждаше дванадесет пъти плодове, като даваше плод всеки месец. И листата на дървото бяха за изцеление на нациите. И вече няма да има никакво проклятие. И престолът на Бога и на Агнето ще бъде в него и Неговите слуги ще Му служат. Те ще гледат лицето Му и Неговото име ще бъде на челата им. Нощ няма

да има вече и няма да имат нужда от светене на светило или от слънчева светлина, защото Господ Бог ще свети над тях. И те ще царуват за вечни векове (Откровение 22:1-5).

Обърнете внимание, че Писанието ясно разкрива, че ще видим Божието лице. Ще видим онова, за което копнееше Моисей и му беше отказано. Колко страхотно и вълнуващо!

Обърнете внимание също, че листата на дървото на живота ще донесат изцеление на *нациите*. Това повдига някои интересни въпроси. Кого ще включват тези нации, при положение, че всички светии ще живеят в града? Над кого ще царуват светиите за вечни векове? По това време ще има ли и хора, родени по естествен път? Исая отговаря по следния начин:

Вижте! Създавам ново небе и нова земя – толкова прекрасни, че предишните неща няма да дойдат на ум. Радвайте се; веселете се вечно в онова, което създавам! И вижте! Ще създам Ерусалим като място за щастие. Неговият народ [изкупените светии] ще бъде извор на радост. И ще се радвам на Ерусалим и ще се веселя за народа Си. И вече няма да се чуе глас на плач и глас на вопъл (Исая 65:17-19, NLT).

После Исая говори за хората извън Новия Ерусалим:

И там няма вече да има кърмаче, което да живее само няколко дни. Възрастните няма да умират преди да са изживели пълния си живот. Стогодишните хора вече няма да бъдат считани за стари! Само грешниците ще умират толкова млади! В онези дни хората ще живеят в къщи, които сами ще си построят и ще ядат плода на собствените си лозя. Няма да е като в миналото, когато завоеватели вземаха къщите и конфискуваха лозята. Защото народът ми ще живее дълго като дърветата и ще има време да се радва на трудно спечелените си придобивки. Те няма да се трудят напразно и децата им няма да са обречени на нещастие. Защото те са народ благословен от Бога и техните деца също ще бъдат благословени. Ще им отговарям още преди да поискат. Още докато ми говорят за

нуждите си, аз ще отговарям на молитвите им! Вълкът и агнето ще живеят заедно. Лъвът ще яде слама като вола. Отровната змия вече няма да хапе. В онези дни никой няма да бъде наранен или унищожен на святия ми хълм. Аз, Господ, казах това! (Исая 65:20-25, NLT).

Мнозина неправилно отнасят този пасаж към хилядолетното царуване на Христос. Но в него ясно се говори за ерата, в която *новото небе* и новата земя вече са на място. Ако разгледаме написаното от апостол Йоан и Исая ще разберем, че през този период има хора, които живеят извън Божия град. Те си строят собствени къщи в едно вечно време на вселенски мир и благоденствие. Това не може да са светиите, които живеят в святия град, защото те вече имат приготвени къщи от Самия Исус (вж. Йоан 14:2-4).

Обърнете внимание също, че на тези хора ще се раждат деца. Това също не може да се отнася до прославлените светии, защото Исус ясно казва, че хората с прославени тела няма да имат деца, защото няма да се женят. **Защото във възкресението нито се женят, нито се омъжват, а са като (Божии) ангели на небето** (Матей 22:30). Това е друг факт, който Джъстин потвърждава от обиколката си на небето.

Тези народи ще населят новата земя и ще я обогатят със засяване, събиране на реколта и строене. Те ще се увеличат и ще напълнят отново земята необезпокоявани, както Адам и потомците му щяха да направят, ако не беше падението.

Как можем логично да обясним това? Една от възможните тези е, че щом започне Милениумът, естественият човешки живот ще се удължи, защото врагът ни – смъртта, ще бъде унищожен (вж. 1 Коринтяни 15:26). Исус ще разруши проклятието на смъртта, както духовната така и физическата. Затова човечеството може да издържи и 1000 години.

В края на Милениума може на онези, които са във физически тела, да бъде даден дарът на вечния живот, ако не са се бунтували срещу Бога, когато Сатана за кратко е бил на свобода. Псалмистът пише: **Затова народите ще Те хвалят за вечни векове** (Псалм 45:17). Един от начините да разберем тази възможност е да разглеждаме тези хора като

подобни на Адам и Ева преди падението. Адам не беше създаден за да умре, а да живее вечно. Той изгуби този дар заради непокорството си и навлече проклятието на смъртта и упадъка върху своя вид.

Само изкупените от Христос с прославени тела ще живеят в Новия Ерусалим. Но от Писанието можем да видим, че хората с физически тела ще могат да пътуват през града, да вземат от плодовете му и да се покланят на Бога. Това е записано от Йоан:

И народите ще ходят в неговата светлина и земните царе ще донасят в него своята слава. Портите му няма да се затварят през деня, защото нощ няма да има там. И ще донасят в него славата и почитта на нациите (Откровение 21:24-26).

В началото човекът се поддаде на изкушението на греха. Наказанието беше смърт, както духовна така и физическа и накрая – вечна смърт. Но падението не накара Бог да се откаже от първоначалния Си *вечен план* за човека на земята.

Може ли Бог да претърпи неуспех заради човешкото непокорство? Не. Вместо това Бог обърна поражението на човека в благословение чрез Христовото изкупление като от падналото човечество събра *прославен небесен народ*, който накрая ще *царува* над човечеството в новата земя. Това ни помага да разберем Исусовите думи в историята за верния слуга: **И той му каза: Хубаво, добри слуго! Понеже се показва верен в твърде малкото, имай власт над десет града** (Лука 19:17). Може ли това да са градове по време на Милениума и вечната епоха на новата земя?

Ако нямаше падение, Бог нямаше да има прославена прослойка хора, които да Му помагат да ръководи и управлява делата на земята и вселената за вечни времена. Във вечната си мъдрост Той видя това и по тази причина Исус е наречен **закланото Агне от основаването на света** (Откровение 13:8).

След началото на Милениума и във вечната епоха на новата земя, ще се изпълни първоначалната Божия цел – да

насели тази земя с хора, които ще живеят вечно. Думите на Исус ще се изпълнят изцяло: **Да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята!** (Матей 6:10). На земята ще бъде точно като на небето – според свидетелството на Джъстин: красиви нови цветове, живи растения и камъни, които пеят хваления на Бога, съвършена архитектура, жива вода и така нататък. Един наистина съвършен свят!

В края на пророческата си книга Исаия казва следното за епохата на новата земя:

Както новото небе и новата земя ще пребъдват, така и вие винаги ще бъдете Моя народ и името ви никога няма да изчезне“, казва Господ. „Цялото човечество ще идва да Ми се покланя всяка седмица и всеки месец. И когато излязат ще виждат мъртвите тела на онези, които са въстанали против Мен. Защото червеите, които ги ядат, никога няма да умрат и огънят, който ги изгаря, никога няма да угасне. Всички които минават покрай тях ще ги гледат с голям ужас (Исаия 66:22-24, NLT).

Тази мисъл е доста отрезвяваща, но през цялата вечност ще можем да ходим на определено място и да виждаме ужасната съдба на Сатана, неговите ангели и човечеството, което се разбунтува срещу Господа. Вероятно това е Божиата мъдрост - да показва постоянно на всяко създание ужасните последствия от греха и непокорството. Замислете се: Сатана се разбунтува без никой да го изкушава. Ако Бог показва тази сцена на цялото Си мироздание през цялата вечност, тя сериозно ще възпира всички да извършат ужасния грях на Луцифер и ангелите му.

Както вече заявих, прославените светии ще живеят в Божия град, Новия Ерусалим. Пред Христовото съдилище те ще получат своята награда и вечни позиции за служение на Вечния Цар преди Милениума. Тази тема ще разгледаме в следващата глава.

ХРИСТОВОТО СЪДИЛИЩЕ

Но ти защо съдиш своя брат? Или пък ти защо презираш своя брат? Понеже ние всички ще застанем пред Христовото съдилище. И така, всеки от нас ще отговаря за себе си пред Бога (Римляни 14:10,12).

Понеже ние всички ще застанем пред Христовото съдилище.“ За кого говори Павел – за вярващи или невярващи? Ако разгледаме тези стихове в техния контекст, няма как да ги разберем погрешно: той говори за вярващите. Павел засяга темата колко сериозно е християнското осъждане или проявата на презрение към брат, като казва, че всички ще трябва да отговорят за себе си.

Тоест не само невярващите ще застанат пред Бог, за да бъдат съдени – както видяхме в по-ранните глави - а и всички християни ще бъдат изправени пред Божия трон да отговорят за живота си на земята. Това е подчертано и в посланието на Павел към коринтяните, което разгледахме в предишната глава:

... Бихме предпочели да не сме в тези тела, защото тогава ще сме у дома с Господа. Затова нашата цел е винаги да Му угаждаме, независимо дали в това тяло или извън него. Защото всички ще трябва да застанем пред Христос и да бъдем съдени. Всеки от нас ще получи заслуженото за доброто и злото, което сме вършили в телата си. И именно защото познаваме този страх от Бога, ние се трудим усърдно да убеждаваме останалите (2 Коринтяни 5:8-11, NLT).

Отново е ясно, че Павел не говори за съда над грешниците, а над вярващите. Думите му: **Бихме предпочели да**

не сме в тези тела, защото тогава ще сме у дома с Господа. изключват всяко съмнение в това за кого говори. Няма невярващ, който да е у дома с Господа щом напусне тялото си. Той веднага ще бъде отведен в Хадес и вечният му дом е Огненото езеро.

Както казахме по-рано, грешниците ще застанат пред така наречения Голям бял престол, където ще бъдат съдени и това ще стане дълго след съда над вярващите, за който се говори в горния абзац.

Нека обобщим наблюденията си от предишната глава. Исус ще се върне на земята с небесните армии, ще победи антихриста, ще хвърли Сатана в затвор и после ще установи Царството Си в Ерусалим за 1000 години. След това Сатана ще бъде освободен от бездънната яма и ще му се позволи да мами и лъже народите за известно време. Небесен огън ще ги унищожи и дяволът ще бъде захвърлен в Огненото езеро за вечността. После грешниците и невярващите ще бъдат доведени от Хадес, за да бъдат изправени пред Големия бял престол. Исус нарича това „възкръсване за осъждане“ (вж. Йоан 5:29). Всички, чиито имена не са записани в Книгата на живота, ще бъдат хвърлени в Огненото езеро.

От друга страна, съдът над вярващите ще се извърши много преди съда пред Големия бял престол. Точният момент не е изяснен в Писанието. Но знаем, че ще се случи след като Църквата бъде грабната в облаците и преди да започне хилядолетното царуване на Христос. Тоест грубо 1000 години делят двете основни събития. (Този момент не е отразен в нашата алегория за Афабел.)

Повтаряйки думите от Римляни, във 2 Коринтяни 5:10 се казва: **Защото всички ние трябва да се явим пред Христовото съдилище.** Както в Римляни 14, така и във 2 Коринтяни 5 за думата „съдилище“ е употребена гръцката дума „бема“ (*bema*). Според определението на „Конкордансът на Стронг“ тя означава „стъпало, трибуна [издигната платформа], т.е. трибунал [съд]”.¹ Според „Коментарите на UBS“: „Съдилището е съдийската пейка в градски съд на Римската империя. Павел използва този образ, за да направи връзка със

съдийстването на Христос.⁴² На база на това, ще наричаме съда над вярващите *Христово съдилище*.

Христовото съдилище буквално представлява божествения трибунал на Бога. Писанието заявява, че Отец е предал целия съд на Сина (вж. Йоан 5:22). Исус Христос е не само наш Спасител. Той е наш Съдия и скоро ще съди домашните Си. Най-простото определение на оригиналната дума за присъда е „решение, което е резултат от проведено разследване“ – решение *в полза* на някого или *против* него.

Мнозина в Църквата не са наясно, че ще отговарят за всичко, което са правили по време на краткия си престой на земята. Много хора живеят с грешната представа, че бъдещият съд е заличен от спасението. Наистина Христовата кръв ни е очистила от греховете, които щяха да ни попречат да влезем в Царството, но тя не ни освобождава от присъдата за това как сме се държали като вярващи – добре или зле.

Вечни решения

Присъдите или решенията, които ще се произнесат за нас от Христовото съдилище, ще бъдат *вечни* - те ще траят вечно и никога няма да бъдат променени.

Да спрем за миг и да си припомним дискусиите ни в първа глава, когато се опитавме да обхванем вечността с ума си. Яков казва, че временният ни живот на земята е пара (вж. Яков 4:14). Това е образният начин да се сравни един 80–100 годишен живот с вечността. Ако той притежаваше съвременните математически познания, можеше да е по-точен в описанието си. Докато изучавах математика, още в началото научих, че всяко число делено на безкрайност е нула.

$$80 \text{ години} \div \text{безкрайност (вечност)} = 0$$

или

$$100 \text{ години} \div \text{безкрайност (вечност)} = 0$$

Всяко естествено число разделено или сравнено с безкрайност е нула. Няма значение колко време живееш на земята. Дори да станеш на 150 години преди да умреш, животът на земята е нула в сравнение с вечността. Това означава, че като вярващи в Исус Христос всичко, което правим тук, в

този нулев времеви прозорец ще определи как ще прекараме вечността. Помнете, къде ще прекараме вечността се определя от това какво правим с кръста на Исус и спасителната Му благодат. Но как ще живеем в Царството Му във вечността се определя от начина, по който живеем тук като вярващи.

Помнете ли как в алегорията ни Егоист и останалите, които той видя в задната част на залата, съжеляваха за начина, по който са прекарвали краткото си време в Ендел? Голяма част от живота им в Ендел е била посветена на собствените им желания и ползи, вместо изцяло на волята на Царят. Те прекараха останалата част от живота си на ниво много под потенциала си, защото всеки имаше възможност да работи и живее близо до Царят, дори да царуват с него в града. Те може да са се наслаждавали на краткото време след завършване на училище или не. И в двата случая бъдещето им било решено. За следващите 130 години животът им щеше да е пряк резултат от начина, по който са изживели тези 5 кратки години. Замислете се: 130 години в сравнение с 5 години. Това е дълго време. Малцина въобще се приближават до такава възраст на земята. Ако Егоист и останалите се бяха замислили за това преди да изтече времето им в Ендел, най-вероятно щяха да живеят по различен начин.

Колкото и отрезвяващ да е примерът, даден в нашата алегория, той изобщо не може да се сравни с дискутираната тема. Затова нека си представим друг сценарий. Представете си следното. Дава ви се един ден и начинът, по който прекарате тези 24 часа, ще определи как ще прекарате следващите 1000 години. Опитайте се да си представите колко са 1000 години. Това е преди началото на САЩ, преди Христофор Колумб да потегли да открие Новия свят, дори преди завладяването на Англия от норманите.

Хиляда години са много дълго време. Но наградите, които получавате – заеманата позиция, работата, която вършите, хората, с които работите, кварталът или типът къща, в който живеете, гледката от прозорците на дома ви и всичко друго в живота ви за 1000 години – ще се определи от това как ще прекарате един-единствен ден.

Смятате ли, че ще дадете най-доброто от себе си? Как ще живеете? Ще живеете ли по-различно, отколкото в момента? Ще се променят ли приоритетите ви? Дали покорството на Господаря ще заеме първо място сред тях? Дали ще четете Словото Му по-внимателно и ще се стремите по-усърдно да Му се покорявате? Дали ще се стремите да спечелите хора за Царството? По-различно ли ще се отнасяте към хората? Списъкът с възможните промени в начина ви на живот е безкраен. Но това е нищо в сравнение с нещата, за които говорим тук, защото един ден разделен на 365 000 дни (еквивалента на 1000 години) пак е определено число, а не нула.

Нека продължим нататък. Да кажем, че начинът, по който прекарате този един ден, определя как ще прекарате следващия 1 милион години – вашите притежания, работа, хората, с които ще работите, в каква къща ще живеете, в какъв квартал, каква кола ще карате и така нататък! Опитайте се да си представите такава времева продължителност. Ние нямаме база за сравнение, защото човечеството живее на земята едва от 6 000 години. А това ще е над 150 пъти повече от периода, през който човечеството е обитавало земята. Идеята е сама по себе си почти необхватна и неизмерима. Но това пак е нищо в сравнение с онова, за което говорим, защото един ден делен на 365 000 000 дни (еквивалента на 1 милион години) пак е определено число, а не нула. Няма значение дали ще кажа милиард или трилион години, пак ще имате определено число, сравнено с един ден.

Затова няма значение колко дълго живеем на земята, времето ни тук в сравнение с вечността е нула. Може ли това да е причината, поради която апостол Павел ни казва да живеем така, че да получим максималната награда? В Посланието към коринтяните той ни казва, че всеки състезател, който участва в надбягване, се стреми да победи и после ни насърчава:

И вие трябва така да тичате, че да победите. Всички спортисти упражняват строг самоконтрол. Правят го, за да спечелят награда, която е тленна, а ние го правим за вечна награда. Затова аз тичам право към целта и всяка стъпка е насочена натам. Не съм като боксьор, който

удря, но не уцелва. Наказвам и дисциплинирам тялото си като спортист и го уча да върши онова, което трябва (1 Коринтяни 9:24-27, NLT).

Според Павел, ние живеем с една цел: да получим вечна награда, която никога няма да погине. В този живот трябва така да тичаме, че да победим. За да победим, трябва да развием твърда дисциплина и самоконтрол и да живеем целенасочено.

Аз самият съм бил активен спортист дълги години. Докато играех във веригата турнири на Американската тенис асоциация, в Джуниър Дейвис Къп и Ен Си Ей Ей първа дивизия, тренирах сериозно. Прекарвах на тенис кортовете по 6 часа на ден и отбивах понякога стотици удари заедно с треньора и другите играчи. Четях книги за умствена устойчивост и твърдост на терена. Правех други упражнения за поддържане на форма – вдигане на тежести, бягане, скачане на въже, жонглиране за подобряване на координацията между очите и ръцете и т.н. – списъкът е почти безкраен. Бях толкова целенасочен, че майка ми ме заплаши, че ще премести леглото ми на тенис кортовете в квартала. Отклонявах всяко друго занимание или спорт, който би попречил на напредъка ми. Защо постъпвах така? За да спечеля. Да бъда шампион. Да съм най-добрият. И да получа наградата задето съм най-добър.

В Царството е малко по-различно. Ние не се състезаваме с останалите, а само със себе си и целта ни е да угодим на Исус във всичко, което правим (вж. 2 Коринтяни 5:9). Когато прочетем внимателно Писанието, откриваме какво желае Бог: за начина, по който се отнасяме към хората, за целите, които преследваме, на какво посвещаваме времето си, кого спечелваме за вечността, как даваме за Царството Му и на останалите, как прощаваме на останалите и още много неща. По-късно ще обсъдим тази тема в дълбочина. Накратко: трябва да живеем така, че да спечелим!

Голямо разнообразие от награди

Писанието ни показва, че вечните награди и позициите, които се дават на вярващите, не само ще се различават, но

и ще обхващат голям диапазон. Ще варират от изгубване и изгаряне на всичко до царуване заедно с Исус за вечността (вж. 1 Коринтяни 3:15; Откровение 3:21).

Мнозина потреперват, чувайки думите *изгубен* и *изгорен*, когато става дума за живота им. Трудно им е да повярват, че това изобщо може да се случи в Небето. Но Писанието дава ясно да се разбере, че нещата стоят така.

Преди да споделя следващите стихове нека започна с обяснението, че в Писанието многократно се използва метафората за строежа, когато се говори за човешкия живот. В други случаи то говори за Църквата като една обща сграда или храм. И в двата случая ние сме оприличавани на строители по повод начина, върху който влияем върху собствения си живот, върху живота на другите или на Църквата като цяло. По-нататък в книгата често ще се връщам към тази метафора. И така, Павел ясно казва:

Вие сте... Божи строеж. ... Но всеки нека да внимава как гради... Защото никой не може да положи друга основа освен тази, която е положена, която е Исус Христос. И ако някой гради на тази основа злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама, на всеки делото ще стане явно какво е; защото Денят ще го изяви, понеже в огън се открива; и огънят ще изпита какво е делото на всеки. Този, на когото делото, което е градил, устои, ще получи награда. А този, на когото делото изгори, ще претърпи загуба; но самият той ще се спаси, само че като през огън (1 Коринтяни 3:9-15).

Ние определяме как ще строим и имаме два основни варианта във всеки момент от живота си. Единият е да гравитираме към временното, което удовлетворява желанията на плътта (дърво, сено или слама). Другият е да живеем в съответствие с желанията на новородения ни дух, като следваме вечното Божие слово (злато, сребро и скъпоценни камъни). Начинът, по който строим или живеем, ще определи как ще се справим, когато Божият огън изпита труда ни.

Не само делата ни ще бъдат изпитани, но и мислите, мотивите и намеренията ни също ще бъдат изложени на показ.

Затова е така важно вярващите да слушат, да обръщат внимание и да пазят в сърцата си Божието слово, защото то постоянно **изобличава, пресява, анализира и съди мислите и целите на сърцето** (Евреи 4:12, АМР). Нищо друго не стига така дълбоко в сърцата ни като Неговото слово.

Ако *слушаме* човешкия разум, логика, психология или мъдрост, в мислите и сърцата си ще гравитираме към временното и най-често ще сме в пълно неведение, подобно на Егоист преди да влезе в Залата на съда. По тази причина Исус ни предупреждава:

Защото няма нещо тайно, което да не стане явно, нито нещо скрито, което да не се узнае и да не излезе наяве. Затова внимавайте как слушате, защото, който има, на него ще се даде, а който няма, от него ще се отнеме и това, което мисли, че има (Лука 8:17-18).

Исус ни казва, че онова което *слушаме* или на което *обръщаме внимание* влиза в сърцата ни и формира вътрешните ни мисли и цели, които на свой ред определят как изграждаме живота си. Трябва да внимаваме в Божието слово, защото то е светлина по пътя ни. Без него ще се отклоним със сигурност, както всеки би се отклонил, ако върви в пълна тъмнина. Може за кратко да останете на пътя, но накрая ще го изгубите.

Щом се отклоним, начинът, по който строим, може лесно да бъде мотивиран от временното. Това няма да излезе наяве докато не го огрее светлината на Божието слово. Павел дава допълнителни разяснения: **Но когато нещо бъде изобличено и порицано от светлината, става видимо и ясно** (Ефесяни 5:13, АМР).

Ако се отклоним, стават две неща. Първо (и по-доброто от двете): когато чуем Божието слово (проповядвано, четено или изговорено от приятел или лидер) то ни изобличава чрез съвестта ни. Затова за нас е важно да запазим стабилно „подхранване“ с Божието слово. Ако сме мъдри, бързо ще се покаем и ще помолим за прошка за мислите, мотивите и намеренията си. Ако обаче съвестта ни е притъпена от по-

стоянните грешки, е по-трудно да чуем Божието слово, а ако е напълно закоравена, това става на практика невъзможно. По тази причина Писанието говори колко е важно да пазим съвестта си чиста (вж. Притчи 4:23, 2 Тимотей 1:3). Ако защитаваме и пазим съвестта си чиста, можем лесно да усетим работата на Живото Слово в сърцата си.

Втората възможност, която не е за предпочитане, е мотивите ни да бъдат изобличени пред Престола на съда. Ако това се случи, губим потенциалната си награда. Затова трябва да се запитате - струва ли си да се противите на изобличението на Божието слово? Всеки път, когато го правите, сърцето ви се закоравява и изпада в състояние на все по-голяма заблуда. Няма да осъзнаем собственото си състояние и то ще бъде изобличено от светлината на Божията слава пред Престола на съда.

Подготовка за вечното ни бъдеще

При съда над живота ни нищо няма да остане скрито. Всичко ще стане видимо и ясно. Затова Павел нарича Престола на съда „страх от Господа“. Ще се проведе щателно разследване на нашите мотиви, намерения, мисли, думи, дела и така нататък. Думите на Павел в 1 Коринтяни 3:9 и 12-15 от превода „Месидж“ за граденето и съда са така мощни:

Или, казано по друг начин, вие сте Божи дом. ... Особено внимавайте при избора на строителни материали. Накрая ще има проверка. Ако използвате евтини или долнокачествени материали, ще се разбере. Проверката ще е задълбочена и обстойна. Няма да се измъкнете. Ако работата ви издържи проверката, добре; ако не – вашата част от сградата ще бъде съборена и започната наново. Но вие няма да бъдете унищожени, ще оцелеете, но „на косъм“.

Не знам за вас, но аз не искам да оцелея „на косъм“ при Христовото съдилище. Тук говорим за вечната ни съдба. Можете ли да си представите колко шокирани ще останат много хора? В нашата алегория всички герои бяха хванати напълно неподготвени за нещата, които ги очакваха. Изключение беше Благородна, единствената, която беше подготвена.

Другите не приеха сериозно началната доктрина, че трябва да са наясно и нащрек от самото начало.

Постоянно виждам мъдри хора в света, които се приготвят за бъдещето. В началото учат усърдно в училище, за да си отворят вратите към добра професия. Щом започнат да градят кариера, се стремят да си купят къща, за да натрупат някакво имущество. Трупат и спестявания, и индивидуални пенсионни осигуровки. Някои инвестират излишните пари, за да работят за тях. Всичко това се прави като подготовка за бъдещето. Хората не искат да останат в нужда, особено в пенсионна възраст. Ако тези хора се приготвяха за пенсия както мнозина се подготвят за вечността, щяха да са в голяма беда. Щяха да са притеснени и уплашени, за разлика от мнозина членове на Църквата.

Затова нека ви нарисувам следния хипотетичен сценарий. Представете си такава ситуация: настъпва денят на пенсионирането на един човек. Първо, социално-осигурителната система е банкрутирала и няма средства, за да му изплаща месечната пенсия. Освен това банката, в която са депозирани парите му, също затваря врати и прекратява работа. Спестяванията му са загубени. В същия ден човекът се буди и вижда пламъци. Къщата му гори. Избягва от дома си само с дрехите на гърба си и може само да гледа как къщата изгаря до основи и всичко, което притежава, става на пепел.

Това ще е тъжен ден в живота на човека. Но точно такава картина рисува Павел и това действително ще се случи на някои християни пред Христовото съдилище. Чуйте отново думите му: **А този, на когото делото изгори, ще претърпи загуба; но самият той ще се спаси, само че като през огън** (1 Коринтяни 3:15). Мъдрите в Царството осъзнават, че не работим да си подсигурим бъдеще за стари години. Ние се подготвяме за вечността!

Мъдрите, за които говорях, са хората, които планират вечното си бъдеще. Те живеят целенасочено и знаят, че вечната им съдба се пише според живота им на земята. Това ще им осигури величествено влизане в Божието царство, а не плахо промъкване след като всичко, което са сторили, е изгорено и унищожено. Ето какво казва Петър по този повод:

Затова, братя, постарайте се още повече да затвърдяват вашето призвание и избиране, защото, като вършите тези неща, никога няма да се спънете. Понеже така изобилно ще ви се даде достъп във вечното царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос (2 Петрово 1:10-11).

Изобилен достъп е да чуем как Господарят ни казва: **Хубаво, добри и верни слуго! Над малкото си бил верен, над многото ще те поставя. Влез в радостта на господаря си (Матей 25:21).**

Наскоро Бог ми даде видение. Видях защитниците на Царството да влизат тържествено в Божия град. Те маршируваха по златните улици, а отстрани мъже и жени викаха радостно и ръкопляскаха. Цар Исус беше на една платформа и се виждаше от всички краища на града. Верните воители маршируваха нагоре по стълбите и носеха на Исус плячката Му, докато тълпата се радваше. В това видение все едно Господ казваше на воините: „Браво, добре.“

После Господ проговори на сърцето ми: „Искаш ли да си един от воините, които носят плода, който са събрали за Мен или искаш да си един от тълпата, която аплодира?“ Реших по-категорично отвсякога да затвърдя своето призвание и избиране. Знаех с абсолютна сигурност, че искам да видя доволната усмивка на Господното лице, когато преглежда живота ми, а не тъжно изражение заради потенциала, който ми е дал и е бил изгубен.

Освен това съм твърдо решен да споделя тази истина на всички, които обичат Бога, за да могат да влязат заедно с мен във великото Му присъствие с достойния за Него плод и да видят славната усмивка на Отец. Ние решаваме дали да сме изобилно приети чрез служението си тук. Това е основната причина за написването на следващите глави.

Какво следва

Следващите глави ще съдържат дискусия за основните области, в които ще бъдем съдени и ще получим награда. Макар обемът на книгата да не ни позволява да разгледаме темата задълбочено, ще засегнем някои главни въпроси. Ще

положим добра основа, върху която можете да продължите да градите, за да подготвите живота си за вечността.

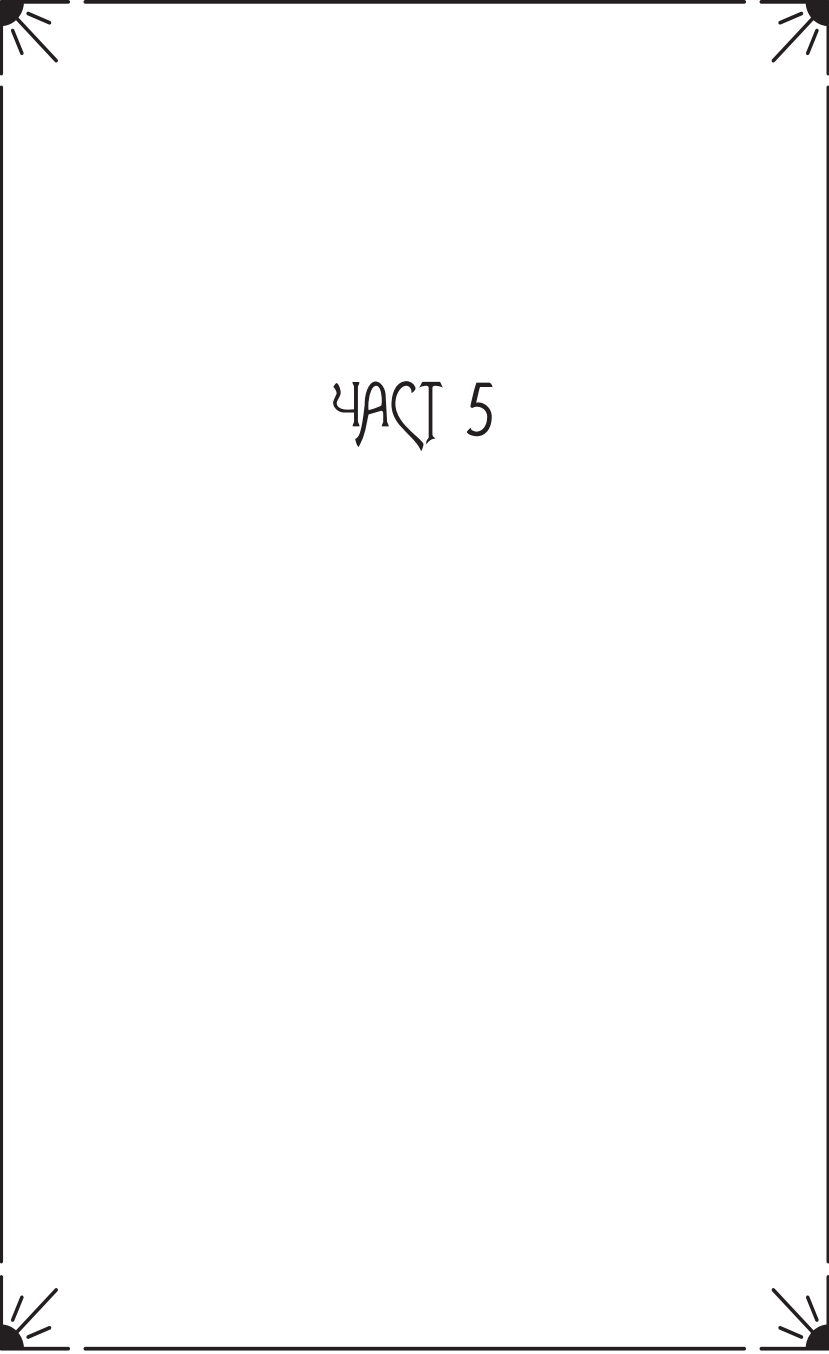
В заключение прочетете думите на Петър бавно и им позволете да ви говорят за нещата, с които се запознахте в тази глава. Ще забележите ключови думи и фрази, които ще оживят казаното дотук. Освен това думите на Петър ще ни подготвят за дискусията в следващата глава:

Всичко, което ни е нужно за живот, угоден на Бога, ни е дадено по чуден начин чрез познаването, лично и отблизо, на Онзи, който ни покани при Бога... Затова не губете и минута, а градете върху онова, което ви е дадено, като допълните основната си вяра с добър характер, духовно разбиране, бдителна дисциплина, пламенно търпение, почитително възхищение, топло дружелюбие и щедра любов, като всяко качество се вписва сред останалите и ги доразвива. Ако тези качества са действащи и растат в живота ви, под краката ви няма да расте трева, няма да мине и ден без награда, докато съзрявате в опита си с Господаря Исус... Затова, приятели, потвърдете Божията покана към вас и това, че ви е избрал. Не го отлагайте; сторете го сега. Направете това и животът ви ще е изграден на твърда основа, пътят ще е гладък и широко отворен да ви отведе във вечното царство на нашия Господар и Спасител Исус Христос. Тъй като залогът е висок, макар да сте наясно с тази истина и да я практикувате, няма и за миг да спра да привличам вниманието ви към нея. Такава е службата ми – да ви държа нащрек с постоянно напомняне и ще се придържам към нея докато съм жив (2 Петрово 1:3, 5-8, 10-13, The Message).

ВЪПРОСИ ЗА ДИСКУСИЯ

Част 4: глави 8-10

1. Вероятно един от най-силните моменти от разказа за съда над гражданите на Афабел е когато получават нови имена. Помислете кои и какви сте били преди да дойдете при Христос и как Исус е променил живота ви. Каква история би разказала промяната на собственото ви име според вас?
2. Защо според вас небето може да е място на радост, където бива изтрита всяка сълза, макар вярващите да са изстрадали големи загуби заради начина си на живот?
3. Обяснете с ваши думи какво отличава Благородна от останалите осъдени. Какво ни учи нейният пример за това как трябва да живеем?
4. Има ли нещо в библейското описание на небето в глава 9, което ви изненада? Защо?
5. В глава 10 е написано следното: „Наистина Христовата кръв ни е очистила от греховете, които щяха да ни попречат да влезем в Царството, но тя не ни освобождава от присъдата за това как сме се държали като вярващи – добре или зле.“ Каква беше първата ви реакция на това изявление? Какво мислите сега, след като сте изучавали цялата част?

A rectangular frame with a thin black border. At each of the four corners, there is a small black semi-circle with three short lines radiating from it, resembling a corner piece or a decorative element.

4ACT 5

БОЖИЯТ ДОМ, ИЗГРАЖДАН ПО ПОРЪЧКА

*В който вие също се вграждате заедно
в Духа за Божие обиталище
(Ефесяни 2:22).*

Ще разделим присъдите над вярващите на две основни категории. Първо: според участието ни в изграждането на Божието царство и според призиването и дарбите ни. Второ: според начина, по който градим живота на отделни хора – което със сигурност включва и собствения ни живот. Що се касае до изграждането на останалите, фокусът е влиянието ни върху тях. При изграждането на собствения ни живот важното е как сме работили заедно с Божията благодат в изграждането на характер подобен на Христовия. Последният със сигурност ще е вторичен продукт от начина, по който сме реагирали на Божието слово, от вярата и покорството ни пред него. Във всички случаи ще бъдат разгледани нашите действия и дела, думи, мисли и мотиви.

Първо ще разгледаме присъдата над ролята ни в изграждането на Божието царство, след това ще обсъдим личния ни живот.

„Какво можете да направите за Мен?“

Способността ни да строим Царството се базира изцяло на покорството ни пред Святия Дух, защото без благодатта на Исус Христос не можем да направим нищо с вечна стойност. **Ако Господ не построи дома, напразно се трудят по него зидарите** (Псалм 127:1). Този стих ясно посочва, че можем да строим и без Святия Дух, но трудът ни е напразен в светлината на вечността. Той ще изгори пред Божия съд. Много е важно да разберем това.

В Стария завет Бог казва на група хора, които Му служат:

Така казва Господ: Небето Ми е престол, а земята Ми е подножие. Какъв дом бихте могли да Ми построите, какво място, където да живея? Самият Аз създадох цялата вселена! Доволен съм от тези, които са смиренни и разкаяни, които се боят от Мен и Ми се подчиняват (Исая 66:1-2, TEV).

Просто казано, Господ заявява: „Аз съм Бог. Наистина ли сте наясно Кой съм Аз в действителност? Тогава какво можете да направите за Мен?“ Идеята, че можем да създадем нещо, от което Бог има нужда, е все едно група мравки да кажат на човека: „Ще ти построим къща.“ Колко смешно! Не можем да направим нищо със собствените си сили, за да служим и да удовлетворим нашия величествен, необхватен и внушителен Бог. Той наистина не се нуждае от нас.

От друга страна, Бог казва кои са онези, които могат да Му угодят и да са Му от полза: смирените и разкаяните, които се боят от Него и Му се подчиняват. На тях дава привилегията да Му построят дом. Как могат да са от полза за такъв величествен Бог? **Не чрез мощ, нито чрез сила, а чрез Моя Дух, казва Господ на Войнствата (Захария 4:6).** Резултатите идват, когато човек си сътрудничи със Святия Дух в покорство. Само тогава трудът на работника не е напразен.

Съработници

Ето един потресаващ факт: колкото и величествен и внушителен да е Бог, Той се е ограничил по Свой избор в делата Си на земята, когато е дал на човека власт над земята в самото начало. Следователно Бог може да бъде ограничен.

Това може да ви шокира, но в Писанието има подобни примери. Наследниците на Авраам **ограничаваха Святия Израилев** (Псалм 78:41, NKJV). А Исус каза на духовните водачи на народа Си: **Така обезсилвате и лишавате от съдържание и ефект [властта на] Божието слово чрез преданията си** (Марк 7:13, AMP). Ние носим отговорност да си сътрудним с Бога за изпълнението на желаната от Него цел, която основно е да има хора, които да се преобразяват

по образ и подобие на Исус, в които да може да обитава за вечността. По тази причина сме наречени съработници:

Защото сме съработници [съвместни популяризатори, работници, които се трудят заедно] на Бога; вие сте Божи градина и лозе и нива, [вие сте] Божи строеж (сграда) (1 Коринтяни 3:9, AMP).

Почти при всяко споменаване на вечен труд в Новият завет, той се оприличава на нива или сграда (строеж). Защо нива? Защото земята е полето, в което понастоящем расте Божието царство. Цялото небе се радва, докато гледа как светиите градят Царството на земята. Защо строеж или сграда? Защото Бог търси постоянно обиталище и ние сме живите камъни, които съставляват Неговото жилище.

Петър пише: **Сега Бог ви вражда като живи камъни в духовния Си храм** (1 Петрово 2:5, NLT). Павел пише: **Заедно ние сме Негов дом... внимателно съединени в Него** (Ефесяни 2:20-21, NLT). Тоест причината да сме на земята е да изградим славния Божи храм или дом, независимо дали чрез спасяване на останалите, поучение, служение или нещо подобно. Всеки от нас има роля като чист, жив камък и като строител – човек, който кара живите камъни да се нареждат и съединяват, за да съградят славен дом за Бога. Това е илюстрация на отговорностите ни към Личността и към Царството, за които ще даваме отчет.

Дом по поръчка

Ако строя дом по поръчка, преди да започна работа ще направя проект и план за строежа. Ще се подготвят скици с подробности как да се изгради къщата и какви материали са необходими. Но това не е всичко. Всеки строител знае, че една от най-важните части от работата му е съставяне на график за подизпълнителите. Това са зидарите, хората, които лият бетон, водопроводчиците, хората, които поставят плочки, електротехниците и т.н. – списъкът продължава още дълго. Това са хората, които всъщност вършат цялата работа по строежа на сградата. Ако графикът им не е точен, хаосът е неизбежен - например да се планира на поставянето на гипскартона преди електрическата инсталация и изолацията.

Ако подизпълнителят не си свърши добре или в срок работата, тогава строителят ще повика друг, който може да се справи. Новоназначеният работник ще трябва веднага да се включи и вероятно ще се наложи да разруши зле извършената работа на предишния подизпълнител. Макар подизпълнителят да не спазва графика, строителят ще направи всичко, за да приключи работата навреме.

Забелязал съм, че когато строителят работи върху *собствения си дом*, той избира подизпълнителите си много внимателно. Гледа да имат най-добрите материали и всичко останало, за да си свършат добре работата и ще надзирава строителството много внимателно. Бог е строител на *Собствения Си дом*, но домът Му е град, съставен от хора!

На земята често се дава име на по-специалните къщи. Например домът на английската кралица се нарича Бъкингамски дворец. В САЩ домът на президента се нарича Бял дом. Другите може да не сте ги чували. Домът на актрисата Филис Калвърт се нарича Хил Хаус. Домът на актьора и режисьор Чарлз Айвън Ванс се нарича Оук Лодж, а на писателя Чарлз Дайър – Олд Уоб и така нататък. Но Бог е поставил началото на тази традиция много преди нас. Той нарича вечния Си дом, който още се строи, *Сион*.

Защото Господ избра Сион, пожела го за Свое обиталище: Това е Моят покой навеки, тук ще обитавам, защото го пожелах (Псалм 132:13-14).

Ако сте имали привилегиите да проектирате къщата на мечтите си, познавате вълнението и очакването от завършването ѝ. Искате да си почивате там, защото в нея ще откриете мир и радост.

С Лиза имахме привилегиите да си построим дом по поръчка в средата на 90-те години на XX век. Докато живеехме в Орландо, Флорида, един строител на къщи по поръчка на име Робърт, носител на множество награди, хареса служението ни и ни се обади с думите: „Искам да ви построя къща.“ По онова време живеехме в много малка къща и предположихме, че цените му ще са прекалено високи. Започнахме

да увъртаме, но той отсече: „Ще я направя на Божия цена.“ Както се оказа, не изкара и цент печалба от дома ни.

Преди тази къща имахме две други. И двете бяха малки типови къщи, което означава, че нямахме нищо общо с проектирането и дизайна им. Никога няма да забравя как Робърт дойде в типовата ни къща няколко дни след първия ни разговор, седна заедно с нас край кухненската маса, извади празен лист и каза с ентузиазъм: „Нарисувайте ми вашата къща–мечта.“

Бяхме зашеметени. Не осъзнавахме, че човек може да направи нещо подобно. Жена ми незабавно се захвана със задачата и започна да рисува. Тя от години мечтаеше за подобна възможност. Накрая и аз се включих в процеса. Беше много стимулиращо и вълнението ни растеше все повече, докато откривахме, че всъщност можем да проектираме къщата както я искаме. Нямаше ограничения.

После видяхме как мечтаната къща, нарисувана върху лист хартия, отиде при архитектите и дизайнерите. След няколко дни Робърт ни показа проектите. Нямахме търпение строежът да започне.

Когато подизпълнителите на Робърт започнаха строежа, ходехме там всеки ден – понякога и по два пъти на ден, по време на цялото строителство. Бяхме толкова нетърпеливи. Едва дочаквахме да изградят още някоя част от къщата. Онези няколко месеца ни се сториха години, а дните сякаш бях седмици, заради очакването на нещо ново по къщата и накрая – преместването в нея. С удивление наблюдавахме как мечта-та ни, нарисувана върху хартия, оживява пред очите ни!

Това наподобява (макар и в много слаба степен) Божиите емоции и очакване на Неговата къща–мечта, но Той я чака малко повече от няколко месеца. Чака я да бъде завършена от създаването на света. Казано е: **Защото Господ ще съгради Сион** (Псалм 102:16) и **от Сион, съвършенството на красотата, Бог е възсиял** (Псалм 50:2).

Бог работи по дома Си от няколко хиляди години. Направил е проектите преди да постави човека на земята. В Свое-то всезнание е бил наясно, че човекът ще се провали, макар това да не е бил Неговият план или дело. И понеже е знаел

това предварително, е планирал да построи Сион от изкупеното човечество.

Бог е трябвало да започне с основата и крайъгълния камък, който е Исус, Самият Изкупител. За Него Отец казва: **Ето, Аз полагам в Сион камък за основа, избран камък, скъпоценен крайъгълен камък, здрава основа** (Исая 28:16). Тъй като Отец проектира и планира дома Си преди създаването на земята, Исус е наречен **закланото Агне от основаването на света** (Откровение 13:8), а Петър заявява: **Той наистина е бил предузнат преди създанието на света** (1 Петрово 1:20).

Исус е не само основа и главен крайъгълен камък, но и основен подизпълнител. Той изпълни задачата Си и то свършено. Точно преди да бъде разпнат, Той каза на Отец следното: **Извърших делото, което Ти Ми даде да върша** (Йоан 17:4).

Бог Отец започна проектирането на дома Си като определи точен график за делото на Исус (вж. Галатяни 4:4). После планира графика на останалите подизпълнители. Това сме аз и вие. Но, както казахме по-рано, ние сме не само подизпълнители, но и строителен материал за дома Му. Както казва Павел: **Както ни е избрал в Него преди основаването на света, за да бъдем святи и без недостатък пред Него** (Ефесяни 1:4). Това говори, че сме материал за изграждането на къщата Му – ние сме живи камъни.

Но Бог ни избра и за подизпълнители, защото четем следното: **Бог ни направи това, което сме сега. Той ни създаде в Христос Исус за добрите дела, които вече бе подготвил, за да ги вършим в живота си** (Ефесяни 2:10, SPB). Обърнете внимание, че Той подготви задачите ни предварително. Никъде в Писанието не се казва, че задачите ни са дадени преди създаването на света, макар това със сигурност да е възможно. Знаем, че **делата са били свършени още при основаването на света** (Евреи 4:3). Но по отношение на личните ни задачи като подизпълнители, единственото, което е записано, е, че са дадени преди да се родим. Давид казва: **Очите Ти видяха необразуваното ми вещество и в книгата Ти бяха записани всичките – дните, които се образуваха, когато ни един от тях не беше** (Псалм 139:16).

Делото на живота ни е било предопределено преди да се озовем в майчината си утроба. Тази истина се съдържа в Божиите думи към Еремия. Той казва: **Преди да те образувам в корема, те познах и преди да излезеш от утробата, те осветих; поставих те за пророк на народите** (Еремия 1:5). Апостол Павел също пише: **А когато Бог, който още от утробата на майка ми ме беше отделил и призвал чрез Своята благодат, благоволи...** (Галатяни 1:15-16). Тези свидетелства само потвърждават думите на Давид, че всички ние сме отделени, осветени да вършим определена работа за Бога още преди да се родим.

И изумителната истина е следната: Бог написа книга за вас преди раждането ви и в нея е изложен всеки миг от живота ви още преди да е изминал и ден от него! Въпросът е дали ще изпълним онова, което е запланувано за нас? Соломон казва:

Познах, че всичко, което Бог прави, ще бъде вечно; не може нищо да се прибави към него, и нищо да се отнеме от него. Бог го прави, за да Му се боят. Каквото е, вече е било и каквото ще бъде, вече е било; и Бог издирва миналото (Екклесиаст 3:14-15).

В тези стихове е казано толкова много. Първо, Бог има план. Никой не може да попречи на изпълнението му и човечеството не може да прибави нищо към него. Но по-нататък Соломон казва, че нещата, които се случват понастоящем, са били в ума на Бога предварително. Онова, което ще се изпълни в бъдеще, също е по предварителния Божи план. Но ще трябва да дадем отчет за онова, което вече е било извършено! Дали сме изпълнили предвиденото от Бога? Дали сме оплескали задачата или изцяло сме се разминали с нея? Дали е трябвало Той да определи друг да извърши онова, което в първоначалния план е било наша задача?

На този етап трябва да заявя нещо много важно. Всеки има божествено призвание за живота си. Всеки от нас е важна част от проекта за Божия дом. Затова е добре да знаем следната истина:

Що се отнася до призванието ви, няма да бъдете съдени според стореното, а според това, което сте били призвани да извършите!

Нека ви дам пример. Пред Престола на съда, Исус може да ви каже например: „Евангелизатор Андерсън, моля, излез напред и дай отчет за душите, които те призовах да спечелиш за Мен.“

И този човек излиза пред Исус малко объркан и треперещ с думите: „Господине, имате предвид счетоводителя Андерсън, нали? Аз бях счетоводител във фирмата си. Това ми беше професията. Всъщност аз основах и много организации с нестопанска цел. Тези служения доведоха много души в Царството Ви. Дали не ме бъркате с някого?“

Господарят ще отговори: „Не. Още преди да се родиш, Аз те призовах да повлияеш и спечелиш множества за Мен в Азия. Дай отчет къде са те. Ако Ми се беше покорил, щеше да бъдеш богато възнаграден за плодовете, които си събрал за Царството Ми. Сега делата ти ще бъдат изгорени, защото не бяха извършени в покорство пред Мен.“

После може да станем свидетели на следната случка. Исус може да каже: „Счетоводител Джоунс, моля, излез напред и дай отчет за онова, което те призовах да свършиш.“

Този човек излиза напред, също объркан и треперещ, и казва: „Господине, имате предвид пастор Джоунс, нали? Аз съм пастор на църква с 900 членове. Изградих тази църква от нищото.“

Отговорът на Господаря може да е: „Не, аз те призовах да работиш като счетоводител и да изградиш силна компания, която да помогне на мнозина в църквите и служенията Ми да изпълнят ефективно онова, което им наредих. Ако Ме беше търсил чистосърдечно, щях да ти покажа това. Тогава всички хора, на които повлияха служенията, щяха да се припишат на теб и щеше да бъдеш възнаграден за всяка душа. Но сега няма да получиш нищо за труда си, защото не си Ми се покорил.“

Аз ти възложих да бъдеш и главен разпоредител в една църква в другия край на града от мястото, където ти основа църквата си. Макар членовете на тази църква да бяха мал-

ко над 500, те повлияха на много хора от общността. Ако се беше подчинил, всички 20 000 души, които спечелиха за вечността, също щяха да се припишат на теб, защото щеше да си много важна част от Тялото. Но тъй като не си бил там, няма да получиш награда за тези 20 000 души.“

Нека ви дам и един реален пример. В борда на нашето служение има човек, който е наш близък приятел и пастор на процъфтяваща църква в югоизточната част на САЩ. Той основа църквата си през 1991 година с 22-ма човека, а сега има близо 4 000. В тази църква се проповядва много лесно, защото хората са жадни за Словото. Хиляди са се спасили и са станали ученици там.

Църквата растеше бързо чрез много молитва, силни проповеди и усилен труд и построиха красива сграда, за да поберат големия брой хора. След няколко години приятелят ми забелязал, че на службите идва достолепен, белокос господин, винаги добре облечен. Забелязал още, че мъжът седял и гледал службите, а по бузите му се стичали сълзи. Пасторът усещал, че мъжът не плачел от радост.

Накрая господинът отишъл при един от помощник–пасторите и споделил, че през 1981 година Бог му проговорил много ясно, че трябва да основе църква в този град. След няколко дни сънувал сградата, в която щяла да се събира църквата, на която трябвало да бъде пастор. Сънят бил толкова жив, че помолил да нарисуват скица на видяната сграда. После казал, че започнал да се съпротивлява и се отказал да основе църква. Не след дълго пътувал и служел в други градове, но това траяло кратко и накрая се върнал в света на бизнеса.

После разгънал внимателно сгънат лист и казал на помощник–пастора, че това била рисунката на сградата от 1981 година. Когато пасторът погледнал, за малко да изпадне в шок. Това била сградата, построена от приятеля ми години по-късно, в която се събирали в момента. Оттогава приятелят ми служи с утеха към възрастния мъж, но той споделя колко му е трудно да преодолее всичко. (Естествено, Бог няма намерение този човек да живее в осъждение, а да се учи, да расте и да открие как ефективно да служи на Бога до края на живота си.)

Няколко години по-късно говорех по същата тема на една голяма конференция. След службата при един от членовете на екипа ни дошъл пастор, доста разтърсен и леко раздразнен от чутото, и казал: „Той не говореше сериозно, нали?“

Човекът от екипа ми отговори: „Естествено, че имаше предвид всичко, което каза. Това е Божието слово. Защо, какво не е наред?“

Пасторът, на възраст над 50 години, казал: „Когато бях млад получих много ясен сън как живея и служа на Филипините. Сънят беше толкова реален, че повярвах, че трябва да отида там. Но това никога не стана и сега от 30 години съм пастор на църква.“

Съработникът ни меко отвърнал: „И какво ще направите по въпроса?“

Пасторът останал безмълвен и се отдалечил.

Година по-късно съработникът ни се чул с бившия пастор. Той предал църквата на свой помощник и сега живеел на Филипините. Много му харесвало и споделил: „За пръв път в живота си усещам, че правя точно това, за което съм създаден.“

Позволете ми да споделя друга история, която потвърждава тази истина. Наскоро мой приятел организира вечеря, на която трябваше да се запозная с един морски пехотинец (тюлен). За да го защита - понеже той още е на активна служба – ще му дам измисленото име Пол. Два часа слушах свидетелството му, обзет от страхопочитание.

Когато Пол бил около 20-годишен, изкарал двугодишно обучение в Библейски колеж и карал стаж в младежкото служение на една църква. След втората година от летния стаж Пол бил обвинен, че правил секс с едно от момичетата в църквата. Пол ми каза: „Джон, не бях спал с нея. Всъщност дори не я смятах за привлекателна! Но лидерите на църквата не само повярваха в казаното, но и поддържаха обвиненията, затова изгубих всичко. Отнеха ми доверието на хората. Репутацията ми беше очернена и ме помолиха да напусна, без всъщност да ме молят.“

Пол продължи разказа си: „Търсих Бога както никога преди. Един ден в молитва Го чух да ми говори ясно: „Аз не те призовах към служение. Призовах те за военен.“

Пол обиколил офисите за набор на военнослужещи за армията, военноморската пехота и военновъздушните сили и нямал свидетелство, че трябва да се запише в някоя от тях. Останал флотът.

Докато се записвал във флота, офицерът му показал списък на длъжностите, за които може да кандидатства. Пол се обезкуражил, защото за никоя не усетил Божието водителство в сърцето си. В отчаяния си стремеж да запише кандидата, офицерът му предложил специални програми във флота. Когато казал „тюлен“, приятелят ми сподели, че разбрал, че това било неговото място. Подписал договора.

Офицерът се опитал да накара Пол да се откаже, защото малцина успявали да преминат обучителната програма на тюлените. Даже казали на Пол, че никой от офиса не успял да издържи, защото това се считало за най-трудната военна подготовка в света! Но Пол бил изпълнен със завладяващо, почти еуфорично усещане, че трябва да направи първата стъпка в пътешествието с Бога. Той настоял, че точно там трябва да се запише.

Имало обаче два големи проблема. Първо, Пол не можел да плува. Трябвало да се помоли и накрая да се научи сам. Второ, за да станат нещата още по-интересни, като дете много пъти имал тръби в ушите и му били правени множество операции за отваряне на ушните канали. Поради това като младеж, при навлизане дори на малко количество вода в ушите, Пол усещал жестока болка, последвана от ушна инфекция. Но той искрено вярвал, че ако нещо било постижимо със собствените му сили, то не било Божието призвание.

Пол се научил да плува и се молил чистосърдечно за изцеление на ушите. Всеки ден от обучението във водата бил изпълнен с болка, но той не се отказвал. Но след около 4 месеца на ежедневни мъчения, Пол не само можел да плува, но и да се гмурка на голяма дълбочина без никаква болка! Бил изцелен и готов да се впусне в изпитанията, за да стане част от екипа тюлени.

Пол преживял огромни трудности и показал голяма устойчивост при преминаване на програмата, но накрая успял и бил записан в силното братство, изковано от войната. Бил

тюлен над 14 години и имаше истории за божествена намеса в мисии, които бяха такова чудо, че настръхнах.

В онази вечер знаех, че седя с велик Божии служител, но той не беше призван да застане зад амвона. Призиванието му беше да достига до хората в армията и така да служи на страната ни. Днес Пол не е просто тюлен, а инструктор във военноморския флот. Той позволи на Бог да коригира курса му, за да влезе в добрите дела, планирани именно за него.

Чувал съм примери за много хора, които за разлика от Пол не са изпълнили предначертаното за тях. Виждал съм такива примери. За повече от 20 години пътуване из църквите по света съм виждал главни пастори, за които съм знаел в сърцето си, че са призвани за помощник-пастори; бизнесмени, които трябваше да са в служение на пълно работно време и дори пастори, чието призвание беше да са в бизнеса. Виждал съм хора в корпоративния свят, които не са на местата си – те работят за друг, защото се страхуват да не се провалят, ако са сами. Виждал съм и такива, които не са били лоялни на друг само защото са искали сами да са си шефове.

Виждал съм хора да се женят не според Божията воля и призиванието им да се осуетява. Други са били повлияни или впримчени от определени приятели, които са им попречили да изпълнят призиванието си. Виждал съм хора въввлечени в развлечения, спорт, жажда за пари или власт и различни други сценарии. Примерите са безброй, но каквото и да е положението, то пречи на вярващия да изпълни ролята си в основния план за изграждането на Божия дом.

Тези мисли са доста отрезвяващи, но добрата новина е, че не се налага никой от нас да се отклонява от пътя, който Бог е начертал пред нас. Бог е Автор на историята ни и може да ни води, за да я изживеем. Въпросът, който трябва да си зададем, е - какво съм призван да направя като подизпълнител? Ще обсъдим този важен въпрос в следващата глава. Ще дадем и някои прозрения как да се върнем към правилния път, ако сме се отклонили от него.

ПРИЗОВАНИ ОТ БОГА

Защото Божиите дарби и призвание никога не могат да бъдат оттеглени
(Римляни 11:29, NLT).

За мнозина е ужасяваща мисълта, че могат да се отклонят от Божия план, дори да се заемат с неща, които изглеждат добри и богоугодни. Това е разбираема реакция! Но не забравяйте, че не сме призвани да се страхуваме от провал или наказание, а от Бога. Страхът от Бога не ни позволява да се отклоним от съвета на Онзи, за Когото е казано: **Собствените ти уши ще го чуят. Един глас ще каже зад теб: Това е пътят, по който трябва да вървиш, независимо дали надясно или наляво** (Исая 30:21, NLT). Затова нека съсредоточим вниманието си върху въпроса как можем да разберем къде е мястото ни като строители на Божия Дом.

Първо: чистосърдечно и искрено ли сте търсили Бога?

Ако ви попитат дали изпълнявате предопределението си, може да си помислите: „*Искам да го изпълня. Но не знам за какво съм призван!*“ Това може да се дължи на две неща. Първият въпрос, който трябва да си зададете, е дали сте търсили Бога искрено и чистосърдечно. Казано е, че Бог награждава онези, които Го търсят усърдно с вяра (вж. Евреи 11:6), а не тези, които Го търсят небрежно, с двоумение или съмнение. Ако някой търси Бог чистосърдечно и очаква отговор, ще му бъде показано за какво е поставен на земята.

След като бях спасен в колежанското братство в университета „Пардю“, веднага започнах да търся Божието желание за живота ми. Бях студент по инженерство и през семестъра работех в Ай Би Ем. Едно от нещата, които ме мотивираха да разбера какво е призванието ми, освен простото желание да се покоря на Бога, беше една случка няколко месеца след

като бях спасен. Бях в един офис и с група от 8-10 инженера празнувахме 38-та година на един от колегите във фирмата. Водехме неангажиращ разговор и въпросният инженер ни каза: „От 38 години мразя да идвам на работа.“ Всички в стаята се съгласиха или се засмяха, освен мен. Аз бях шокиран.

Като новак сред опитни професионалисти се запитах защо никой не направи никакъв коментар. Затова казах без много да мисля: „Защо се занимаваш с тази професия от 38 години щом я мразиш?“

Той ме погледна и каза: „Това е просто работа.“

Аз също започвах да изпитвам нежелание да ходя на работа. Баща ми беше инженер и ми каза, че това е добра професия - сигурна и добре платена. Но тази среща ме накара да променя гледната си точка. Помислих си: *„Нито пари, нито сигурност или каквото и да е друго ще ми попречат да върша онова, за което съм поставен на земята.“* Тогава реших, че ще открия какво е призванието ми и как да започна да го изпълнявам.

Научих, че Бог ще ви даде общата картина на призванието за живота ви, ако го потърсите в началото на взаимоотношенията си с Него. С други думи, Той ще ви покаже края от самото начало. Още като малко момче Йосиф разбра, че ще бъде велик водач и дори баща му и братята му ще му служат. Това се изпълни много години по-късно. Моисей знаеше, че ще поведе Израел поне 40 години преди този момент да настъпи. На Давид беше показано, че ще бъде цар докато беше млад пастир. Едва след години той стана цар на Израел. И списъкът продължава още дълго.

Плановете ми бяха да завърша инженерство в университета „Пардю“, да получа магистърска степен по бизнес администрация в Харвард и да стигна високо мениджърско ниво в корпоративна Америка. Щях да се ожения и да ходя на почивка няколко пъти годишно и да давам една десета от печалбата си на Бога. Това беше представата ми за служение.

Колкото повече търсех Бог, толкова по-силно ме привличаше служението. Не ми харесваше как звучи това, но бях достатъчно умен да знам, че ще открия удовлетворение и

реализация в покорството пред Бога. Щом Му се посветих и обещах, че ще Му се покорявам независимо от обстоятелствата, Бог започна да ми показва цялостната картина на онова, за което ме беше призовал.

До началото на 80-те години на XX век Бог вече ми беше показал, че един ден ще повлияя върху много народи чрез Божието слово, стига да Му се покорявам. Няма нужда да казвам, че това направо ме порази. Не виждах как може да се осъществи. Бях момче от малък град, което не познаваше никого на национално или международно ниво на служение.

По същия начин, по който постъпи с Йосиф или Давид, Бог ще ни покаже крайната картина, но не и всички стъпки за осъществяването ѝ. Това ни кара да действаме с вяра, а не с логика. Трябва да се стремим да се покорим на онова, което Той ни казва, и после да се движим към целта си. Може следващата ни стъпка наглед да не води към целта, а в противоположна посока. Да бъде продаден в робство за 10 години след като сънува, че ще бъде водач на хората (в случая с Йосиф), не е точно логична стъпка. Затова ни се казва: **Доверете се на Господа с цяло сърце; не разчитайте на собствения си разум. Търсете волята Му във всичко, което правите и Той ще направлява пътя ви** (Притчи 3:5-6, NLT).

След няколко месеца, по време на последната ми година в колежа, останах в общежитието, докато всички други студенти си отидоха по домовете за 4-дневната ваканция по случай Деня на благодарността. Постих и се молих, търсих Божието водителство и воля за живота ми. След 2 месеца получих водителство за следващата стъпка и тя ми се стори напълно противоположна на общата насока към служение. На мен ми се струваше логично да постъпя в библейско училище, но Бог ми показа, че трябва да кандидатствам за работа като инженер. Затова Бог ни казва да не разчитаме на разума си!

Проведох срещи в много компании в кампуса и почти веднага разбрах, че трябва да работя за „Рокуел Корпорейшън“ в Далас, Тексас. В това нямаше никакъв смисъл, понеже не знаех в Далас да има библейско училище. Имах 13 предложения за работа от други градове (в някои от тях имаше биб-

лейски училища) и всички ми предлагаха по-голяма заплата от „Рокуел“. Но аз просто се покорих.

Щом пристигнах в Далас влязох в една църква и Господ ми показа, че трябва да остана там. Именно в тази църква бях издигнат чрез служение, което беше началото на пътя, довел ме до мястото, където съм сега.

Второ: „посадени“ ли сте?

Това ни води до втората причина, поради която мнозина не откриват Божията воля за живота си. Те не се „посаждат“ в местната църква. Божието слово ни казва: **Насадените в дома на Господа ще цъфтят в дворовете на нашия Бог** (Псалм 92:13).

Онези, които се посаждат в Божия дом – който в този живот е местната църква – ще процъфтяват *в дворовете на нашия Бог*. Една гледна точка към *дворовете на нашия Бог* – това е Христовото съдилище. Тоест, ако сме здраво вкоренени в местната църква, ще процъфтяваме и сега, и пред съдилището. Такъв е Божият замисъл.

Господ, а не хората, е създал Църквата. Исус казва: **Ще съградя Своята Църква и портите на ада няма да ѝ надделеят** (Матей 16:18). Обърнете внимание на думата „съградя“. Как може Исус да съгради Църквата Си без физически да е тук? Отговорът е: чрез Тялото Си, тоест чрез нас. Затова сме наречени съработници (подизпълнители). Благодатта, способностите и дарбите ни се дават от Него и Той осигурява свръхестествената сила. Но трябва да има посветени и покорни съдове, за да свършат работата Му. Въпросът е дали изграждаме Църквата Му в съдействие с Него или ни водят мотиви, свързани с личните ни планове?

Исус има глобална Църква, разделена на местни църкви. Един от многобройните примери за това са думите Му към всяка от седемте местни църкви в Откровение: църквите в Ефес, Смирна, Пергам, Тиатир, Сардис, Филадельфия и Лаодикия.

В Писанието Църквата е наричана още Христово Тяло. Както общата Църква е разделена на местни църкви, така цялото Христово Тяло се разделя в местни тела.

Господ е Онзи, който поставя хората Си на определени места. Павел ни казва: **Но сега Бог е поставил частите – всяка една от тях – в тялото, както е искал** (1 Коринтяни 12:18). За вас може да е шокиращо да чуете следното: *не ние избираме къде да ходим на църква. Бог избира!*

Спрете и се замислете за момент. Много хора си избират църква както си избират магазин, от където да пазаруват, вместо да питат Бог къде иска да отидат. Но как можете да изпълните предназначението за вас, ако не сте на правилното място в Тялото Му? Всяка част от човешкото тяло е внимателно свързана според Божия замисъл. За една ръка ще е трудно, ако е свързана с капачката на коляното. Но дори и така трябва да търсим Божия план при преместването си в друг град или при присъединяването към местна църква.

Всеки от нас има роля в една местна църква.

А вие сте Тялото на Христос и поотделно – части от Него. И Бог е поставил някои в църквата – първо... (1 Коринтяни 12:27-28).

После Павел дава списък на основните позиции в местните църкви. Макар списъкът да не е изчерпателен, от други цитати в Новия завет знаем, че всеки вярващ е част от Христовото Тяло и всеки от нас играе жизненоважна роля, както частите на физическото ни тяло. Ако не функционираме в определеното ни тяло, тогава местната църква остава осакатена – както е осакатено тялото ви, ако една или повече от физическите ви части (например крак, око или бъбрек) функционира самостоятелно, изобщо не функционира или бъде отделена от тялото.

Тъжен факт е, че голяма част от служението на Исус Христос не се изпълнява в обществото ни, защото местните църкви са сериозно осакатени. Защо е така? Често причината не е неефективно лидерство, а вярващите, които живеят самостоятелно – сами за себе си. Можете ли да си представите очите ми – или краката, или друга част от тялото – да решат да правят каквото си искат? Удивително е какво Бог успя да направи в Америка, като се има предвид състоянието на местните ни църкви.

Защо Ранната църква, в пълен противовес на съвременната, е нараснала така бързо? Нека видим:

Те се събираха с другите вярващи и се отдаваха на поучението на апостолите и на общение, като споделяха Господната вечеря и молитвата... И всички вярващи постоянно се събираха... Те се покланяха заедно в храма всеки ден, срещаха се по домовете за Господната вечеря и споделяха храната с голяма радост и щедрост – като през цялото време хвалеха Бога и се радваха на благоволение-то на всички хора. И всеки ден Бог прибавяше към групата им онези, които бяха спасявани (Деяния 2:42-47, NLT).

Виждате ли как вярващите бяха „посадени“ в местната църква? Те хвалеха Бога заедно, слушаха едни и същи послания, имаха общо видение и живееха заедно. Резултатът беше стабилен растеж на църквата. Хората служеха на Бога чрез местната си църква и това служение повлия и върху домашния им живот.

За ранните вярващи беше естествена част от живота да са членове на местната църква. Всъщност проблем възникна по-късно, когато някои вдовици бяха пренебрегнати при поднасянето на храна. Апостолите събраха местното тяло вярващи и им казаха, че не е добре лидерите да изоставят служението на Божието слово и да прислужват на масата. **Затова, братя, изберете измежду вас седем души с добро име, изпълнени с Духа и с мъдрост, които да поставим на тази работа** (Деяния 6:3).

Обърнете внимание, че лидерите не казаха: „Трябват ни доброволци. Някой има ли нещо против да отдели време в служение на тези дами?“ Не, всички вярващи се бяха посветили на служение, защото бяха посадени в местната църква. Лично аз вярвам, че всеки член на църквата се е надявал да бъде избран да прислужва. Изборът падна върху седмина мъже...

... които поставиха пред апостолите; и те, като се помолиха, положиха ръце на тях. И Божието слово растеше и броят на учениците в Ерусалим се умножаваше твърде

много; и голямо множество от свещениците се покоряваха на вярата (Деяния 6:6-7).

Апостолите положиха ръце върху седмината мъже. Не ги помазаха да служат от амвона, да поучават в домашни групи, да водят хваление или да предприемат мисионерско пътуване. Те трябваше да сервират храна на вдовиците в църквата. Еха!

Обърнете обаче внимание, че щом седмината мъже заеха мястото си в Тялото – колкото и незначително наглед да беше то – *Божие* *слово* *растеше* и броят на учениците в Ерусалим се *умножаваше* твърде много. Това е удивителен факт. В Деяния, глави от 1 до 5, думата „*прибавиха*“ се използва няколко пъти при описанието на растежа на църквата в Ерусалим. Ето няколко цитата:

И в същия ден се *прибавиха* около три хиляди души (Деяния 2:41).

А Господ всеки ден *прибавяше* онези, които се спасяваха (Деяния 2:47).

И все повече вярващи в Господа се *прибавяха*, множества от мъже и жени (Деяния 5:14).

До този момент само апостолите работеха в служението на местната църква и Петър е единственият записан „благовестител“. Но в един момент вярващите осъзнаха, че всички имат две основни отговорности. Първо: да проповядват и поучават Благовестието на други хора. Второ: да играят определена роля в местната църква.

В Деяния 5:42-6:1 откриваме как всички вярващи осъзнаха, че трябва да разказват удивителната история за възкресението на Исус: **И нито един ден не преставаха да поучават и да благовестват и в храма, и по къщите, че Исус е Христос. А през тези дни, когато учениците се умножаваха...** Нямаше как Петър да благовества във всеки дом, защото нямаше радио, телевизия или интернет. Затова знаем, че всички вярващи започнаха да споделят и поучават Благовестието на Исус Христос със съседите си. Обърнете

внимание, че църквата растеше не с добавяне, а с умножаване. Тук за пръв път в книгата Деяния откриваме растеж чрез умножаване.

Но умножаването не спира дотук. Щом вярващите заеха местата си на служение в църквата (както в примера с мъжете, които служеха на нуждаещите се вдовици), четем, че броят на учениците не просто се умножаваше, а се умножаваше *твърде много*. Голямото умножаване е *свръхрастеж*!

Нека обясня каква е разликата между добавяне и голямо умножение или свръхрастеж. Да си представим пастор, който печели по 10 000 човека на месец за Господа. Бихте ли казали, че това е сравнително ефективно служение? Вероятно да. А знаете ли колко време ще му трябва, за да стигне до целия свят? Отговорът е зашеметяващите 50 000 години и това в случай, че никой не умира и не се ражда за този период! Това е повече от 8 пъти от периода, през който човечеството е живяло на земята. Невъзможно!

Сега нека ви дам пример за голямо умножаване. Да кажем, че спечелвате двама човека за Бога и ги поставяте в местната си църква. Следващия месец всеки от тези двама човека води други двама при Господа и ги „вкореняват“ в църквата. Следващия месец всеки от четиримата човека прави същото, на следващия осемте човека водят по двама човека при Бога и ги включват в църквата. Ако тази тенденция продължи, знаете ли колко време ще е нужно, за да стигне Благовестието до цялото население на земята? Отговорът е: само 33 месеца. Да, точно така, по-малко от 3 години! Това е свръхумножаване.

Разбирате ли сега защо в Библията можем да прочетем следното:

И това продължи две години, така че всички, които живееха в Азия – и юдеи, и гърци – чуха Господното слово (Деяния 19:10).

Всички! Ако Писанието казва *всички*, значи *всеки* човек. Не говорим за един град, а за цял регион. Там са нямали сателити, телевизия, радио, социални медии, коли и дори велосипеди. Това е свръхрастеж.

За да се преживее голямо умножение е нужно здраво тяло от вярващи. Здравото тяло е съставено от вярващи, вкоренени в местната църква, което включва служение в тази местна църква (например поднасяне на храна на вдовици, служение като разпоредител или на паркинга, посрещане на вярващите, посещаване на затвори, участие в детското служение – списъкът е огромен). Освен това онези, които служат, стигат до сърцата на хората там където работят или живеят и ги включват в локалната си църква. Помнете, Исус ни казва да създаваме ученици, а не просто вярващи, сред всички народи. Трябва да включим онези, на които благовестяваме в местната църква, за да могат да научат всичко, което Исус ни е заповядал (вж. Матей 28:20). Нужна е цялата местна църква и всички дарби в нея, за да помогнат на хората да съзреят в Христос.

Ключът е да станеш част от локална църква. Там процъфтяваме. Ако забелязвате, Филип е бил един от седемте, избрани да служат на вдовиците. Но по-късно в книгата Деяния той е наречен „Филип благовестителя“. Неговото служение вече е разширено и включва много градове: **А на следващия ден ние, които бяхме заедно с Павел, тръгнахме и дойдохме в Кесария; и влязохме в къщата на благовестителя Филип, който беше един от седемте служители, и останахме у него** (Деяния 21:8).

Макар Филип да беше вече велик евангелизатор и да беше преместен от Бога в друг град, той все още беше известен като един от седемте, които служиха на вдовиците. Служението в местната църква изигра важна роля за навлизането му в призвание. Аз казвам на хората следното: „Може да сте призвани да извършите нещо велико, но това няма да съзрее както трябва, ако не се роди от посаждане в локална църква.“

Нека повторя думите на псалмиста: **Насадените в дома на Господа ще цъфтят в дворовете на нашия Бог** (Псалм 92:13). Замислете се за думата „насадени“. За да разберете как действа Царството, трябва да вземете предвид закона за сеитбата и жътвата. Исус каза на учениците Си, че ако не

разбираш принципите на семето, земята и жътвата, не можеш да разбереш всичките Му притчи (вж. Марк 4:13). Просто казано, цялото Божие царство е:

... както когато човек хвърли семе в земята; и спи, и става нощ и ден; а как никне и расте семето, той не знае. Защото земята сама си произвежда: първо стрък, после клас, а след това – пълно зърно в класа. А когато узрее плодът, начаса изпраща сърп, защото е настанала жътва (Марк 4:26-29).

Да кажем, че имам шепа различни семена, всички са от овощни дървета, но не знам кое какво е. Единственият начин да разбера какви са е да ги посея. Щом посея семето и мине определено време, ще открия от кой вид е.

Бог поставя във всеки от нас предопределено призвание и дарби, за да го изпълним: **Той ни е създал наново в Христос Исус, за да можем да извършим добрите неща, които е планирал за нас отдавна** (Ефесяни 2:10, NLT). И **дарбите, и призиванието от Бога са неотменими** (Римляни 11:29). Според Исус моето призвание и дарби са под формата на семена. Ако се насадя в църквата, ще изпълня даденото ми от Бога предопределение. Ако не, може да използвам дарбите в живота си с цел, различна от Божиите намерения. Затова не се заблуждавайте от успеха, който постигате според стандартите на света. Може да преуспеете с дарбите си, но да не сте ги употребили според плана на Господаря.

Нека ви дам няколко примера. В света ще видите много хора, които имат прекрасни гласове и могат да развълнуват хората до сълзи. Тези дарби са им дадени, за да прославят Бога и да подтикват хората да следват Неговото сърце и желания. Те не са изпълнили предопределението си, защото не са се спасили или не са се включили в Църквата.

Това е един от многото примери за хора, които така и не са познали Исус. Но има и такива, които са дали сърцата си на Исус, но не ходят редовно на църква. Те не изпълняват най-висшето си призвание в Царството, защото не са „посадени“. Може да са били призовани да влияят върху живота

на хора извън църквата и до някаква степен да го правят, но въздействието им щеше да е много по-силно, ако бяха утвърдени в някоя църква.

Един човек може да забележи в себе си определени дарби и да ги използва уж по най-добрия начин, но както няма да разберете с какво дърво си имате работа (неговата форма, сила и т.н.), ако то остане под формата на семена, така няма да разберете истинското си, дадено от Бога предназначение, ако не сте вкоренени в църквата. Това е Божи замисъл, а не човешки.

Често вярващите сменят църквата при възникване на проблеми. Съвременните хора са готови да напуснат църквата, ако забележат нещо неправилно, особено в лидерите. Може да е начинът, по който лидерите и екипът им ръководят църквата. Може да е начинът, по който се събират дарения или по който се харчат парите. Ако хората не харесват проповедите на пастора, напускат църквата. Или ако той е недостижим или прекалено добре познат. Проблемът може да е липсата на внимание към член на църквата от страна на останалите в паството. И списъкът продължава безкрайно. Вместо да се изправят смело пред трудностите и да запазят надеждата си, тези хора бягат на място, където наглед няма конфликти.

Нека не се лъжем. Исус е единственият съвършен пастор или член на църква. Защо тогава в западния ни свят бягаме от трудностите, вместо да се изправим срещу тях и да ги преодолеем? После обикаляме от църква на църква и търсим място с безупречни лидери или членове.

Но не забравяйте следното: дяволът ни атакува на мястото, където ни поставя Бог, и иска да ни измести от там. Врагът иска да изкорени мъжете и жените от мястото, където ги е посял Бог. Ако може да ни изгони, значи е успял. Ако не се помръднете, дори и при най-големите конфликти, ще провалите плановете му и ще изпълните Божиите.

И отново: **Насадените в дома на Господа ще цъфтят в дворовете на нашия Бог.** Какво се случва с растение, което пресаждате на всеки три седмици? Кореновата му система намалява и то няма да цъфти или да достигне потенциала си. Ако продължите да го пресаждате, ще умре от шока.

Мнозина се местят от една църква в друга и се опитват да развият призванието си към служение. Ако не бъдат признати на местата, където ги поставя Бог, лесно го приемат за оскърбление. Ако нещо се върши по начин, който те не одобряват, се чувстват обидени и си тръгват. Напускат като обвиняват ръководството. Слепи са за недостатъците на собствения си характер и не осъзнават, че Бог ги е пречиствал чрез натиска, на който са били подложени. (Това важи не само за служението, но и за брака, работата и други взаимоотношения.)

Нека се поучим от няколко примера за растения и дървета, които Бог дава. Когато едно дърво бива посадено в земята, то е подложено на дъжд и бури, горещо слънце и вятър. Ако едно младо дърво можеше да говори, щеше да каже: „Моля те, измъкни ме оттук! Сложи ме на място, където няма непоносима жегата и бури!“

Ако градинарят послуша дървото, всъщност ще му навреди. Дърветата устояват на горещото слънце, вятъра и бурите като пускат корените си надълбоко. Бедствията, срещу които са изправени, в крайна сметка, стават източник на голяма стабилност. Суровите стихии, които ги заобикалят, ги карат да търсят друг източник на живот. Един ден ще стигнат дотам, че дори най-силните бури да не могат да повлияят върху способността им да дават плод. Като знаем това, не бива да се противим на нещата, които Бог позволява да преживеем, за да ни укрепи в призванието ни.

Трето: обвързани ли сте?

И сега ще обсъдим последната причина, поради която хората не откриват и не изпълняват призванието си. И това е обвързването. Хората носят товар, който им пречи да тичат и да завършат състезанието.

Павел казва за самия себе си: **Но не ме е грижа за нищо, нито ми е скъп животът, стига само да завърша с радост пътя си и служението, което приех от Господ Исус – да проповядвам Благовестието на Божията благодат** (Деяния 20:24). Павел е притежавал ясно съзнание каква е мисията му в живота. Имал е работа, която да извърши и е бил

наясно, че не е приключила. Как е разбрал? Както е разбрал Исус. Както е разбрал и Петър (вж. 2 Петрово 1:14). И както разбират останалите, които търсят Бога, остават в църквата и издържат на всичко. Господ разкрива това на всеки, който не смята живота си за по-ценен от Божията воля. Тук се крие последният ключов момент: когато отдадем целия си живот, за да изпълним Божия план за нас, не само ще открием призванието си, но и ще го осъществим.

Виждаме пример в евангелията. Веднъж Исус пътуваше от един град до друг и четем следното: **А като вървяха по пътя, един човек Му каза: Господи, ще Те следвам, където и да идеш!** (Лука 9:57).

Човекът, изрекъл тези думи, беше развълнуван, искрен и изпълнен с плам. Искаше да следва Исус докрай. Но Исус умее да вижда отвъд ентусиазма и да стига до истинските мотиви и капани на сърцето. Той видя определена обвързаност, която щеше да попречи на човека да изпълни предназначението си и заговори за нея с думите: **Лисиците си имат леговища и небесните птици – гнезда, а Човешкият Син няма къде глава да подслони** (Лука 9:58).

Този човек вероятно черпеше утеха и сигурност от земните блага, които беше събрал. Вероятно имаше добра работа, скъп дом и пенсионен план за стари години. Исус удари точно това желание за сигурност като каза, че няма къде да подслони глава.

Направо виждам как този човек, наред с много други в тълпата, започва леко да отстъпва към задните редове и накрая си тръгва незабелязано. Вероятно казва: „Исусе, ще бъда разпоредител на службите Ти, ще свиря в групата и даже ще паркирам колите на по-възрастните посетители на конференциите Ти в града.“ Вече не му се струва така бляскаво и очарователно да следва Исус и добрите намерения да Му служи бързо са изчезнали. Затова този човек и мнозина други се отдръпват с намерението все пак да подкрепят Исус, но да не се посвещават изцяло.

После Исус погледна друг човек, който още беше готов да Го следва, и каза: **Следвай Ме.**

А той каза: Господи, позволи ми *първо* да отида и да погребва баща си. Но Той му каза: Остави мъртвите да погребват своите мъртъвци, а ти иди и разгласявай Божието царство (Лука 9:59-60).

Еха! Това е силен отговор. Някои може да смятат, че Исус е постъпил безчувствено и донякъде сурово. Но трябва да разберем културата от онези времена. Според богословите имало традиция, когато бащата умре и първородният син изпълни задължението си да го погребее, той да получи двоен дял от наследството, а останалите синове – по един дял. Но ако първородният не изпълни дълга си да погребее баща си, двойният дял отива при втория син.

Този човек мислеше за пари. Вероятно обичаше да е заможен, което накрая щеше да му попречи да следва Исус. Щеше да се разсейва или да взема решения, основани на финансите вместо на Божия план.

Почти съм сигурен, че при тази заповед на Господаря, мъжът, заедно с доста други, започна да отстъпва. Отговорът му беше нещо от рода: „Исусе, ще служа на конференциите, които провеждаш в града ни. Ще пея в хвалението или ще свиря на барабаните. Мога да го правя. Ще ми е приятно да го върша и няма да Ти взема нищо, задето Ти служа.“ Вълнението от следването на Исус изгуби привлекателността си за този човек и за доста голям брой от останалите.

Обърнете внимание, че мъжът не каза, че няма да следва Исус. Каза, че ще Го следва, но ключът към загубата му бяха думите „позволи ми *първо*“. Той искаше да е сигурен, че желаното от него ще се изпълни преди да предаде живота си на Исус.

Нищо не може да стои преди Божията воля, ако ще откриваме и изпълняваме плана Му за живота ни. Виждал съм безброй вярващи, които отстъпиха от покорството заради намерението си да се погрижат първо за собствените си приоритети. Колко е тъжно, че се разминаха с призванието си. Трябваше да дойде някой друг и да изпълни ролята им. Как ще се справят пред Съдилището?

А сега да се върнем към нашата история. Тълпата намаляваше и излезе друг нетърпелив доброволец.

Каза и друг: Ще Те следвам, Господи; но първо ми позволи да се сбогувам с домашните си. А Исус му каза: Никой, който е сложил ръката си на ралото и гледа назад, не е годен за Божието царство (Лука 9:61-62).

Отново обърнете внимание на думата *първо*. Този човек очевидно беше близък със семейството си или имаше приятели или приятелка у дома. Той просто искаше да съгласува с тях решението си да следва Галилеянина. Близките му взаимоотношения със семейството щяха да са решаващият фактор в начина, по който щеше да служи на Исус. Затова Господ директно се противопостави като каза, че той не е подходящ да служи в Божието царство.

Просто виждам как този човек отстъпва назад с още една голяма група хора. Почти го чувам да казва: „Исусе, аз съм добър пиар и специалист по човешки ресурси. Мога да съм консултант в служението Ти и да Ти намирам много добри работници. Мога да помогна при осигуряването на местен конферентен център за следващата Ти служба в града. И когато дойдеш ще отговарям за разпоредителите и дори ще съпровождам хората по местата им, ако имаш нужда от мен. Ще съм на Твое разположение!“

Най-вероятно в този момент Исус е станал свидетел как голямата тълпа ентусиазирани последователи се е стопила до 70 човека. В началото вероятно е имало хиляди, но Той се беше справил директно с три основни области на обвързаност, които възпират хората да изпълнят предначертаното за тях: сигурност, пари и взаимоотношения. (Има и други области на обвързаност – например удоволствия, желанието за други неща извън Божиите цели и т.н., но от многогодишния си опит знам, че това са основните.)

Когато четат евангелията, заради прехода към следващата глава, повечето пропускат следващото важно изявление на Лука. Но нека ви напомня, че евангелието на Лука е едно дълго писмо. Църквата е добавила разделението на глави и стихове за по-лесно цитиране. Чуйте какво казва Лука след това:

След това Господ определи други седемдесет души и ги изпрати по двама пред Себе Си във всеки град и място, където Сам Той щеше да отиде. И им каза: Жътвата е изобилна, а работниците – малко... (Лука 10:1-2)

В тези стихове е казано толкова много. Преди всичко вижте думите „след това“. Трябва да попитаме след кое? Отговорът е: след като Исус видя как тълпата се стопи до малка група хора, които все още стояха там и си казваха: *„Не ме е грижа какво ще ми струва да Го следвам. Искam да го направя и ще го направя!“* Те чуха отговора на Исус във връзка със сигурността, парите и взаимоотношенията и бяха решени да не позволят нищо да им попречи да изпълнят призиванието си в Господа.

После Исус *определи* нови 70 човека за екипа Си, които вероятно бяха именно онези, които бяха останали. Думата *определен* и *избран* се използват като синоними в Новия завет. Човекът, който е определен, е всъщност избран и избраният е онзи, който е определен. На две места в Евангелието от Матей Исус казва нещо много конкретно. Ако повтаря едно и също нещо на две различни места в едно евангелие, значи трябва да обърнем сериозно внимание. Ето думите Му: **Защото мнозина са призвани, а малцина – избрани** (Матей 20:16, 22:14). Мнозина са призвани. Колко? За да бъдем точни – всички. Всички вярващи са призвани за нещо в живота и притежават дарбите, за да го реализират. Но – и това може да ви шокира – само малцина са избрани или определени да изпълнят призиванието си. Защо има само малцина избрани? Защото само малцина ще се откажат от собствените си желания, сигурност, алчност, взаимоотношения, които им пречат и т.н., за да изпълнят онова, за което са призвани.

Обърнете внимание на Исусовите думи: **Жътвата е изобилна, а работниците – малко** (Матей 9:37). Бог не е виновен, че никой не е стигнал до нашите съвременници, защото Той **иска да се спасят всичките хора и да дойдат до познаването на истината** (1 Тимотей 2:4). Ние сме онези, които ще трябва да застанат пред Престола на съда и да дадат отчет защо не са достигнали до съвременниците си.

Ако изпълним призванието си, няма да бъдем съдени. Но ако позволим на различни обвързаности да ни попречат, присъдата ще е отрезвяваща.

Може да кажете: „Аз съм само един от многото.“ Какво ще стане, ако черният ви дроб каже: „Аз съм незначителна част от тялото и никой не ме забелязва, затова ще правя каквото си искам, а не онова, за което съм създаден“? Както знаете, без черен дроб тялото изпада в голяма беда. А какво ще стане, ако белите дробове кажат същото? Или крак, ръка или друга част от тялото? Както всяка част от тялото е важна, така е важен и всеки член на църквата.

Ето един стряскащ факт. Исус ни казва, че само малцина ще изпълнят предначертаното за тях като подизпълнители в дома на Господа. Всеки вярващ ще бъде призван да строи, но малцина ще го направят. Това означава, че множеството, което ще застане пред съда на вярващите, ще претърпи загуби и няма да получи славните награди.

Знам, че това не е добра новина. Но ето и една добра: вие можете да започнете сега. Можете да паднете на колене и да помолите Бог да ви прости за всичко, което сте позволили да ви попречи да се покорите на волята Му за живота ви и после да тръгнете напред стъпка по стъпка. Смит Уигълсуърт, велик евангелизатор от XX век, започнал служението си чак на 50-годишна възраст. И за вас не е прекалено късно.

Помнете, ключът към строенето са: първо – търсете Бога във вяра; второ – „посадете“ се в локалната църква, която Бог ви покаже, и запазете посвещението и покорството си към ръководството на църквата; трето – откажете се от обвързаностите в живота си. Когато Бог ви покаже кой товар ви пречи, помолете Неговият меч да разреже въжетата, с които той се държи за душата или плътта ви. Неговата благодат е достатъчна, за да ви освободи.

Пълната награда¹

Последните ни думи преди да преминем към следващата глава. Има много хора, които не са започнали или са се отклонили от строежа на Божия дом. Били са разсеяни от вре-

менната слава: богатствата на света; желание за влияние, власт или удоволствия; човешко одобрение. Всичко това изчезва и умира. Не се оставяйте да бъдете заблудени, отклонени или подвеждани. Запазете целенасочеността си. Имате задача, която трябва да изпълните в Христос. Работата ви трябва да бъде свършена.

Ще има хора, чийто труд няма да пребъде – независимо дали са се трудили за кратко или цял живот. Ще бъде съсипан и няма да стане част от вечния Божи дом. Можете ли да си представите?

За да ви помогна да разберете сериозността на положението, позволете ми да се върна към историята на семейния ни дом по поръчка. Понеже всеки ден ходех на строежа, подизпълнителите ме опознаха доста добре. Наричаха ме „проповедникът“.

Всеки път, когато приближавах строителната площадка, се чуваше силен рок. Като ме видеха, един от работниците бързо отиваше до уредбата и я спираше. Вътрешно се усмихвах заради страхопочитанието им към Божиите неща. После си говорехме за кратко. Проведах доста интересни разговори с тези момчета и имах някои великолепни възможности за служение.

Помня как един път работниците ми разказваха за великолепните домове, в чието строителство са участвали. Докато разказваха за работата си, лицата им светваха. Виждаше се огромното им задоволство и удовлетворение, че са били част от такава добра работа. Изобщо не се срамуваха, а изпитваха само радост от труда, който носеше полза на други семейства и беше добре познат на любителите на красиви домове.

Нека продължим още малко по темата. Можете ли да си представите как са се чувствали строителите на Белия дом във Вашингтон? Представете си как един ден детето на някой от работниците се прибира у дома след училище и разказва как са учили за най-известната сграда в страната. После детето ентусиазирано обявява, че ще ходят на екскурзия да го разгледат.

Можете ли да си представите с какво възмущение този човек ще разкаже, че е участвал в строежа на същата тази сграда? Можете ли да си представите емоциите му, когато съпровожда класа на детето си до Пенсилвания авеню №1600 за екскурзията? Можете ли да си представите как се е чувствал, когато е видял изражението на лицето на детето си, когато съучениците му разберат, че е участвал в изграждането на къщата, където живее президентът на САЩ?

Нещо подобно важи и за нас. Но ние не работим по къща, която накрая ще бъде съборена и заменена с друга. Работим по дом, който ще бъде център и фокус на цялата вселена за вечни векове. О, да! Спомнете си думите на пророк Михей: **Елате да се изкачим на хълма Господен и при дома на Бога на Яков! И Той ще ни поучи от пътищата Си и ние ще ходим в пътеките Му; защото от Сион ще излезе поучението и словото Господно – от Ерусалим (Михей 4:2).**

Всички дела на вселената ще се въртят около тази къща. От нея ще извираят мъдростта и законите, които управляват цялото мироздание. И удивителният факт е, че тя ще е все така красива 10 трилиона години след създаването си.

Има един велик служител на Благовестието, който остана верен докрай. Той служи ефективно над 60 години и влезе в наградата си в началото на века. Година след заминаването му посетих голяма църква в Средния запад и там водачът на хвалението сподели, че получил много жив сън. Сънувал, че бил на небето и видял и разговарял с този чудесен Божи служител. Служителят разказал на водача на хвалението с широка усмивка: „Много по-хубаво е отколкото съм си представял.“

Разговаряли за разни истини и събития и после служителят се обърнал и посочил към своята част от работата в Сион. Била доста голяма. Въздействието на неговата вяроност надминавало мечтите му и било пред очите му. Можел да посочи към работата си, както строителите на дома ми, когато ми разказваха за работата си. Каква чудна вечна награда!

Само си представете какво ще е да можете да покажете не само на наследниците си, но и на множество народи, дошли да видят славния Божи дом, наречен Сион, своята част

от постройката. Можете ли да си представите как хората идват и се любуват на Божия дом и обсъждат вашия принос през цялата вечност?

Нека се замислим за обратната страна на нещата. Замислете се за ситуацията, в която вашата работа не е представена, защото не сте се справили с нея. Можете ли да си представите как вашите потомци идват да видят труда ви, а вие не можете да им покажете нищо? Можете ли да си представите как народите идват да видят какво сте направили, а вие нямате какво да им покажете за вечността, защото вашата част е съборена и заменена с друга? Спомнете си думите на Павел от превода на Месидж:

Ако работата ви издържи проверката, добре; ако не – вашата част от сградата ще бъде съборена и започната наново (1 Коринтяни 3:14-15).

Това наистина е вечна загуба. За жалост, е реалност. Но, мили приятели, аз не искам това да ви се случи. И Бог не иска да ви се случи. И сега можете да решите, че няма да ви се случи. Бог ви е дал благодат да изградите Сион. Както казва апостол Йоан:

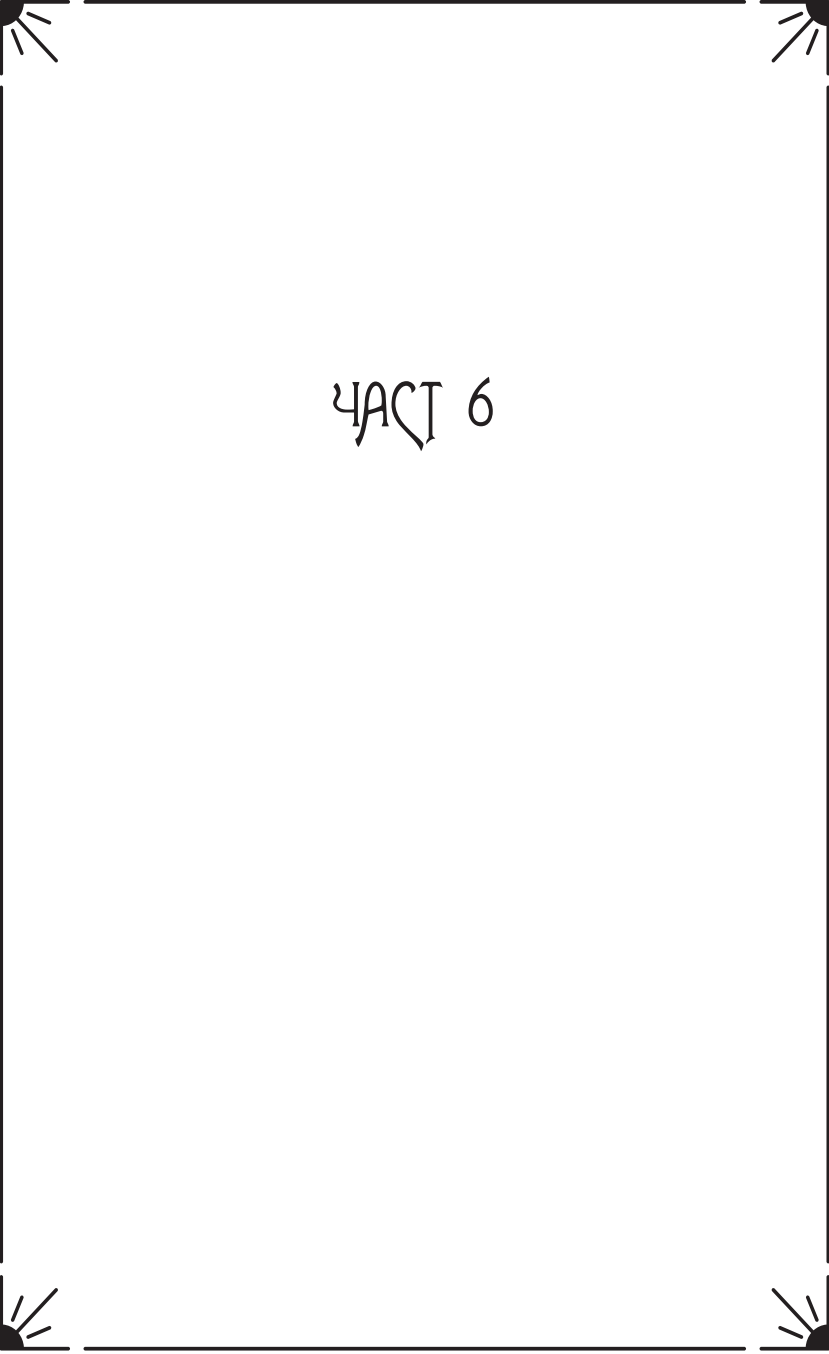
Внимавайте да не изгубите наградата, за която се трудите толкова усърдно. Бъдете старателни и прилежни, за да получите пълната си награда (2 Йоан 8, NLT).

Сам Господ е направил така, че всяко от децата Му да може да получи пълната награда за изграждането на дома Му. Няма да се наложи трудът ви да изчезне, да остарее и да бъде заместен от друг. Ако разчитате на Божията благодат и строите добре, на вашия принос ще се възхищават безчет ангели и хора за вечни векове.

ВЪПРОСИ ЗА ДИСКУСИЯ

Част 5: глави 11-12

1. Знаем, че Бог няма нужда да правим каквото и да било за Него, но иска да се трудим за Него. Какво ни казва това „за Него“? За Царството Му? За самите нас?
2. Псалм 139:16 ни казва, че Бог е написал книга за живота ни още преди да се родим. Как можем да разберем каква уникална история е написал Бог за нас?
3. Възможно е (и вероятно дори лесно) да посветим живота си на наглед добри неща и пак да пропуснем онова, за което сме призовани. Има ли нещо, което от страх или обезсърчение не сте използвали и за което сега можете да потърсите Бог да го възобнови?
4. В глава 12 обсъдихме три ключови момента за привеждане на живота ни в съответствие с Божията воля: да Го търсим чистосърдечно, да се „посадим“ в дома Му и да се освободим от обвързване. Кое от тези неща ви се стори като ваша лична възможност? Как можете да растете в тях?
5. Във вечността можем да бъдем наградени напълно, частично и никак. Какво е за вас пълна награда?

A rectangular frame with a thin black border. At each of the four corners, there is a small decorative ornament consisting of a solid black semi-circle and three short, radiating lines.

ЧАСТ 6

УМНОЖЕНИЕ

На жътварите се плаща добра надница и плодът, който събират, са хора, доведени за вечен живот. Каква радост очаква както онзи, който сади, така и онзи, който жъне! Знаете пословицата: Един сее, а друг жъне. И тя е вярна (Йоан 4:36-37, NLT).

Който сее и който напоява работят като екип с една и съща цел. Но ще бъдат възнаградени индивидуално според собствения си усърден труд (1 Коринтяни 3:8, NLT).

Онези, които служат вярно в Царството като строят Божия дом, получават добра заплата във вечността. Ще бъдем наградени индивидуално за работата си, според вложения труд. Всеки от нас има различни отговорности, но всичките ни различни призвания водят до един резултат: животи, спечелени за вечността.

Мнозина вярват, че само Божии служители, които публично са докоснали сърцата на мнозина, ще застанат в предните редици на небето и ще получат най-голямата награда. Но това не е вярно. Бог не награждава като хората. Той награждава според праведните дела, извършени в покорство. Ако награждаваше според човешките стандарти, служението щеше да се съсредоточи върху предприемаческите постижения. Както видяхме в последните 2 глави, това съвсем не е така. Бог съди и награждава според онова, за което ни е призовал, за което ни е дал сила да извършим.

Упълномощени от благодатта

През 56 г. от н. е., около 10 години преди края на живота си, Павел пише, че е **най-нищожният от апостолите** (1

Коринтяни 15:9). Това може да се стори странно на онези, които изучават църковна история. Павел е повлиял върху целия познат свят и е постигнал повече за Царството от всеки друг негов съвременник. Няма съмнение, че е един от най-великите апостоли от онова време. Как тогава може да каже нещо подобно? Дали не преувеличава? Това не е възможно, не можеш да лъжеш, когато пишеш Библията. Единственият начин Святият Дух да позволи подобно изявление е ако действително вярва, че е истина.

Отговора намираме в следващите редове: **Но с Божи-ята благодат съм, каквото съм; и Неговата благодат към мен не беше напразна, а аз се трудих повече от всички тях – не аз обаче, а Божиата благодат, която беше с мен** (1 Коринтяни 15:10).

Интересното е как Павел признава, че постиженията му са по-големи отколкото на останалите апостоли, но все пак се счита за най-нищожния от тях. Обяснението за този оксиморон откриваме в думите **с Божиата благодат съм, каквото съм**. Павел може да се разграничи от всичко, което Бог е направил чрез него. Бил е напълно наясно, че не може да прибави нищо към Божието призвание за живота си, нито да извърши нещо отвъд способностите, които са му дадени. Всичко това се обобщава с една дума: *благодат*. И тази движеща сила е приложима спрямо призванието на всички вярващи.

Позволете ми да дам пример със собствения си опит в служението. Книгите, които съм написал, вече са преведени на над 90 езика. Наброяват много милиони и свидетелствата за променен живот са безброй.

Хората често идват при мен и ме питат каква е тайната на писането ми. Вътрешно се смея и си мисля колко ужасен ученик и писател бях преди Божиата благодат да се изяви в живота ми. Отнемаше ми часове да напиша есе от две страници по английски и ми трябваше половин тетрадка, за да съставя успешно първия абзац. Сега докато пиша, думите сякаш излитат от мен. Повече от всеки съм наясно Кой пише книгите ми. Аз просто съм първият човек, който ги чете.

Веднъж ме интервюираха за телевизионно токшоу и основната тема трябваше да е посланията в книгите, които съм написал. Но в течение на интервюто водещият започна да съсредоточава вниманието си повече върху мен и постиженията ми, отколкото върху посланията. Стана ми много неудобно и в сърцето си потърсих съвет от Святия Дух как да изместя фокуса на разговора.

След няколко минути направихме прекъсване и настъпи съвършеният момент да вмъкна коментара, който ми даде Святия Дух. Цитирах думите на Соломон: **Познах, че всичко, което Бог прави, ще бъде вечно; не може нищо да се прибави към него, и нищо да се отнеме от него. Бог го прави, за да Му се боят. Каквото е, вече е било и каквото ще бъде, вече е било; и Бог издирва миналото** (Екклесиаст 3:14-15).

После казах: „Има неизказано множество пастори и Божии служители, които вършат онова, за което ги е призовал Бог. Някои отговарят за църкви с над 300 членове в селски райони. Други служат на изгубените и наранените като помагат на народите – те са „посели“ живота си на мисионерското поле. Други работят в града и всеки ден рискуват живота си, за да помогнат на онези, които мнозина считат за безполезни. Други служат вярно на Бога в сферата на бизнеса. Списъкът е безкраен. Вероятно никога няма да поканите никой от тези хора в студиото, но много от тях ще са в предните редици на Небето, защото са се покорили на призива на Бога и са го направили с чисти мотиви.“

След това продължих: „Що се отнася до мен, Бог ме е призовал да върша нещо конкретно и работата ми е докоснала живота на много хора. Затова сте ме поканили. Но не мога да добавя и дума към онова, което Бог ме е призовал да върша. Не мога да го разширя, подобря или продължа със собствени усилия. Мога единствено да го съсия или объркам и от това ме е страх!“

Атмосферата в студиото веднага стана сериозна. Водещият, който също има международно служение, разбра какво казах и през останалата част на интервюто промени фокуса и насочи вниманието към служението на хората.

Това важи за всички. Може да сте призовани да бъдете съпруги и майки, да служите сред децата в местната църква и да ходатайствате в молитва. Ако сте го правили вярно докрай, ще бъдете възнаградени богато за покорството си. Или може да сте били призовани да посещавате затворници и да им служите, да докосвате сърцата на хората в света на бизнеса и да давате големи суми за служението. Ако сте го правили вярно докрай и то от сърце – като за Господа, ще бъдете възнаградени като евангелизатора, който вярно е печелил милиони животи.

Списъкът продължава още. Лично аз вярвам, че на предните редици в Небето ще видим много повече майки, предприемачи, работници и други подобни, които ще получат най-големите награди от Господаря.

Божията армия на земята

Църквата на Исус Христос е Божията армия на земята. Всички ние имаме ранг и дарби, за да изпълним мисията си. Преди години Господ събуди жена ми и ѝ показа тази огромна армия в Духа. Беше 4 часа сутринта, но тя веднага ме събуди, за да ми разкаже видението си.

„Джон - каза ми тя - това беше армия, в която всеки знаеше ранга, позицията и отговорностите си. Всички маршируваха в съвършен ред и сред редиците видях празни места, които постепенно се запълваха с хора. Видях как ти и аз заемаме местата си в служение. Не се налагаше никой да гледа никого, за да знае накъде да върви. Всички бяха в съвършен унисон, защото погледите им бяха насочени към Господаря.“

После тя каза нещо, което особено силно завладя вниманието ми. „Никой не копнееше за чуждото място. Всички бяха доволни да служат на мястото, което Бог беше създал за тях.“ Разбрахте ли? Никой в армията не завиждаше на друг човек за служението му. Всички бяха доволни и щастливи да се трудят на собствената си позиция.

Като имате това предвид, нека се върнем към примера за къщата по поръчка. Спомнете си, че Писанието казва: **С мѣд-**

рост се гради дом (Притчи 24:3). Има два типа мъдрост, чрез която можем да строим – едната е отгоре, а другата – не.

Кой от вас е мъдър и разумен? Нека показва чрез своето добро поведение делата си в кротостта на **мъдростта**. Но ако в сърцата си имате **горчива завист и свадливост**, не се хвалете и не лъжете против истината. Това не е **мъдрост**, която слиза от горе, а е земна, плътска, дяволска; защото, където има завист и свадливост, там има **неуредици и всякакво зло** (Яков 3:13-16).

Независимо какво правим или колко добре изглежда, ако мотивът е завист или егоистична амбиция, ние градим с плътски, небиблейски и демонични мотиви, които със сигурност няма да бъдат възнаградени.

Определението на „завист“ в речника Уебстър гласи: „чувство на неудовлетворение, недоволство или алчност по отношение на чужди преимущества, успех, собственост и т.н.“¹ Ако гледаме призива на Бога с очите на света, завистта е неизбежна. Имаше проповедници, които завиждаха на Павел за житейската му мисия. Той каза: **Някои наистина проповядват Христос дори от завист и от желание за препирни, а някои и от добра воля. Едните правят това от любов, като знаят, че съм поставен да защитавам Благовестие-то, но другите възвестяват Христос от партизанщина, неискрено** (Филипийни 1:15-17).

Тези Божии служители не са били доволни от призванието на Бог за собствения им живот и са искали да имат успеха на Павел. Тази **завист** е била подклаждана от **егоистичната им амбиция**. Амбицията е пламенно и силно желание да постигнеш нещо. Когато е егоистична, фокусът е върху самите нас, а не върху доброто на останалите. Този мотив води единствено до безредие и раздор и ще отвори вратата за злото.

От друга страна, божествената мъдрост ще подклажда **плам за Царството**, а не себична амбиция. Тя ще гради според желанията на Главния Архитект и желанията на сърцето Му ще са движеща сила на труда ни. **Но мъдростта, която е от горе, е преди всичко чиста, после миролюбива, крот-**

ка, отстъпчива, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна (Яков 3:17).

Божията мъдрост е на първо място чиста. С други думи, тя не е двулична, не е външно свята и религиозна, не е движена от завист и егоизъм. Мотивите ѝ са да бъде вярна на Господаря, да приема с радост задачите, които Той поставя. Целта ѝ не е да бъде най-великата, а да бъде покорна на призванието. Тя ще ни донесе радост от разширяването на Царството, независимо дали това става чрез нас или чрез друг.

Божията мъдрост винаги е съсредоточена върху добруването на останалите, а не на своето собствено. Тя е миролюбива, не е избухлива, надменна, критична или доминираща. Основният ѝ мотив е да види как останалите вървят в святост и изпълняват призива си. Има хора, които обичат служението и понасят останалите, но има и такива, които обичат хората и възприемат служението си като средство да им служат. Последните са водени и мотивирани от божествена мъдрост.

Друга черта на божествената мъдрост е *покорството*. Когато сме доволни от призванието си, ще сме покорни на директната или делегирана Божия власт. Ние виждаме общата картина – как се строи Божият дом и единствения Архитект, Дизайнер и Строител, който ръководи всичко. Той е делегирал власт, способности и задачи на различни хора в Църквата Си. Онези, които ще бъдат възнаградени богато пред Съдилището, са тези, които са били винаги посветени и верни на тези над тях. Помощник–пастори, които са разцепвали църкви, служители, които са основавали собствени компании, докато са взимали заплата от работодателя си и т.н. – всички те ще понесат огромни загуби пред съда, дори да са постигнали големи резултати в непокорството си.

Не позволявайте резултатите да ви заблуждават. Може да имаме големи резултати и пак да се бунтуваме срещу Божията власт. Помислете за Моисей. Господ му каза да говори на скалата и от нея по чудо щеше да потече вода. Той не се покори. Вместо това в яда си удари скалата. Водата пак потече и беше достатъчна да утоли жаждата на 3 милиона

човека в пустинята. Хората вероятно си говореха помежду си: „Леле, Господ наистина слуша Моисей. Каква сила!“

Но след като всички пиха, Бог повика Моисей настрана и му каза, че няма да влезе в Обещаната земя, защото не се беше покорил. Моисей постигаше резултати – всъщност чудотворни резултати. Но те не са индикатор за успех. Покорството е индикация за успех. Божията мъдрост се корени в страха от Бога, който поставя Божията воля над всичко и всеки. Онези, които се боят от Бога, се покоряват напълно на властта Му.

Нека се върнем към видението на жена ми. В онази сутрин тя сподели: „Джон, всички войници имаха напълно еднакви лица.“ С други думи, това беше безлика армия. Това показва, че Бог няма позиции за „супер звезди“. Ако разберем това, няма да ламтим за нечие друго място в църквата или да се бунтуваме срещу властта, за да заемем по-висока позиция. Повишението ни ще дойде отгоре само ако останем непоклатими.

Различни нива

В евангелията откриваме две подобни притчи, които илюстрират различни истини за Съдилището. Това са притчите за талантите и мнасите. В първата притча – за талантите, се набляга на това, че не всички вярващи получават едно и също ниво на призвание и дарби. Исус казва:

Защото [небесното царство] е както когато един човек при тръгването си за чужбина свика своите слуги и им предаде имота си. На един даде пет таланта, на друг – два, на трети – един: на всеки според способностите му; и тръгна (Матей 25:14-15).

Човекът, който тръгва за чужбина, е Исус, а слугите сме ние. Талантът е парична единица, но тъй като това е притча, талантът вероятно представлява нещо друго.

Едната възможност (която лично аз вярвам, че е истина) е, че талантът представлява нивото на нашето призвание и дарби. Например има определени хора, чието ниво на служение достига до цели народи, други достигат до градове, а трети - домашните групи в църквата. Някои писатели стигат

до милиони читатели, други – до хиляди, а трети – до стотици. Един човек с дарба да ръководи може да превърне служението си в мегацърква, а други могат да се справят само със средни или малки по размер църкви. Има предприемачи, които притежават способност да развият бизнес на стойност стотици хиляди за Царството. Други основават предприятие, което печели милиони, а други могат да направят няколко компании, които печелят милиони или милиарди, които да дадат за делото на Царството.

Нека се върнем към притчата. Обърнете внимание на два основни момента в нея. Първо, на всички слуги се дава по нещо, което ни казва, че в Църквата няма нито един служител без призвание (съпроводено с дарба). Второ, различните нива на призвание и дарби, дадени на всеки служител, отговарят на способностите му. Не бива обаче да забравяме, че Бог ни дава способностите. Ние не притежаваме нищо ценно, което да не ни е било дадено, защото Писанието заявява: **Защото, кой те прави да се отличаваш от другиго? И какво имаш, което да не си получил?** (1 Коринтяни 4:7). В тази притча мъжът с призвание и дарби от пето ниво удвои инвестираното усилие. Мъжът с двата таланта направи същото. По мое лично мнение това показва, че макар Бог да ни дава дарби, ние трябва да съдействаме с нашия труд, за да постигнем възвращаемостта, която Той иска.

Мъжът с призвание и дарби от първо ниво обаче може би сметна, че поверените му таланти са незначителни. Сметна господаря си за несправедлив, неразумен и строг. Може би си помисли: *„Защо ми дадох по-малко отколкото на останалите? Защо те получиха национално или градско влияние? Защо получиха способност да проповядват, да пеят или да пишат, а аз не? Защо компанията ми не порасна толкова, че да мога да давам колкото останалите?“* И така нататък. Затова той скри таланта си. Не изпълни призванието си. Използва дарбата си за себе си или в области, които не допринасяха с нищо за Царството.

След доста време господарят на слугите се върна и уреди сметките си с тях. На двамата, които бяха удвоили полу-

ченото, беше дадена една и съща награда: **Хубаво, добри и верни слуго! Над малкото си бил верен, над многото ще те поставя. Влез в радостта на господаря си** (Матей 25:21). Слугата от пето ниво не получи по-големи похвали от слугата от второ ниво, защото и двамата бяха верни и усърдни. Това отново потвърждава факта, че Бог иска само да сме верни към онова, което ни е дал.

Човекът с единия талант беше строго смърнен и господарят заповяда да му бъде отнето повереното и да бъде дадено на друг. Неверният слуга претърпя голяма загуба, а верните получиха още повече.

Когато чух това си спомних за 1992 година, когато Бог ми нареди да пиша. За малко да се засмея недоверчиво, когато чух това в сърцето си по време на молитва. Аз мразех английския! Ако някой ми беше казал, че ще напиша книга, щях да се изсмея и да го изгоня.

Но след 10 месеца, в рамките на две седмици ме посети-ха две жени с едно и също пророческо слово: „Джон, ако не напишеш онова, което Бог ти е дал, Той ще даде посланието на друг, а ти ще бъдеш съден.“ Разтреперих се и направих стъпка на вяра, а останалото е история. Ако не се бях покорил, някой друг щеше да напише посланията, а аз щях да изгубя поверения ми талант.

Умножаване на даденото

Изчерпателно обсъдихме, че не можете да добавите нищо към призванието или дарбите си. Сега нека насочим вниманието си към умножаването на онова, което има всеки вярващ. Тази истина е показана в притчата за мнасите, подобна на притчата за талантите, но и много различна от нея. Исус казва:

Някой си благородник отиде в далечна страна да получи за себе си царство и да се върне. И като повика десет от слугите си, им даде десет мнаси; и им каза: Търгувайте, докато дойда (Лука 19:12-13).

Мнасата, както и талантът, е парична единица. Но в тази притча на всеки е дадено едно и също – по една мнаса на

човек. Следователно мнасата не е символ на нивото на призвание или дарби като талантите. Тя е по-скоро преобраз на истините в Божието слово, нашата основополагаща вяра, Божията любов в сърцата ни и заветните благословения, които се дават на всеки вярващ. Всеки човек има едно и също количество от тях, на никого не е дадено повече.

Тази притча говори за нещата, които всеки от нас вярващите притежава в Христос. Писанието заявява: **Затова никой да не се хвали с хората, защото всичко е ваше** (1 Коринтяни 3:21). И още:... **благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места** (Ефесяни 1:3). Тези благословения са наши в Христос, но вярата ни ги получава и показва тук на земята. А нашето покорство, молитви и щедрост водят до умножаването им. Затова благородникът, преобраз на Исус, казва на слугите (които сме ние): **търкувайте докато дойда**. Трябва да вземем онова, което ни е дадено, и да го *умножим* за Божията слава.

Вижте какви резултати постигнаха слугите:

А като получи царството и се върна, заповяда да му повикат онези слуги, на които беше дал парите, за да узнае кой какво е припечелил чрез търкуване. Дойде първият и каза: Господарю, твоята мнаса спечели десет мнаси. И той му каза: Хубаво, добри слуго! Понеже се показва верен в твърде малкото, имай власт над десет града. Дойде и вторият и каза: Господарю, твоята мнаса принесе пет мнаси. И на него каза: Бъди и ти над пет града. Дойде и друг и каза: Господарю, ето твоята мнаса, която пазех скътана в кърпа (Лука 19:15-20).

Благородникът строго смъмри последния слуга и неговата мнаса му беше отнета и дадена на онзи, който от една мнаса изкара десет. Господарят му каза: **Казвам ви, че на всеки, който има, ще се даде; а от този, който няма, от него ще се отнеме и това, което има** (стих 26).

В тази притча Исус говори за трима от десетте слуги. Важната разлика в нея е, че всеки от слугите започна с една и съща

сума, но един от тях я умножи десетократно, друг – петкратно, а третият – никак. Виждаме още, че наградите се различаваха според това колко ефективно бяха търгували слугите. Успехът им директно определи колко града щяха да управляват.

Начинът, по който умножаваме онова, което ни е поверено, ще определи непосредствено колко власт ще ни бъде дадена през Милениума и в новото небе и новата земя. Верните ще царуват с Христос, но не всички ще имат еднаква власт. Усърдието ни тук ще определи обхвата на управлението ни заедно с Него за вечността. База за това е еднаквото начало – с по една мнаса всеки, така че вярната съпруга и майка, която служи усърдно в църквата, има същата възможност да получи награда като евангелизатора, който печели стотици хиляди души.

Тази притча показва, че всеки човек има потенциала да умножи своята мнаса многократно. В личния си живот можем да повлияем и изградим Божието царство толкова, колкото желаем – изборът е наш. Всъщност, в определен смисъл, не сме ограничени от нищо. Може да не се съгласите с тези думи, но ми позволете да ги поясня чрез примери. Мога да дам много примери, но дори само няколко ще отворят сърцата ви за този духовен принцип. Преди обаче да се впуснем в тях, нека първо видим думите на апостол Петър:

Благодат... да ви се умножи в познаването на Бога и на Исус, нашия Господ! Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко потребно за живота и за благочестието... (2 Петрово 1:2-3)

Благодатта може да се *умножи* в живота ни. Яков казва: **Но Той дава по-голяма благодат** (Яков 4:6). Именно чрез благодат можем да направим нещо стойностно в Царството. Тази способност се умножава чрез близкото познаване на Бога. Затова всеки вярващ трябва да прекарва време с Господа. Трябва да се молим, да четем Писанието, да четем боговдъхновени книги и да слушаме помазани послания, като постоянно търсим и слушаме Святия Дух и Неговото откровение. Така благодатта се умножава в живота ни, което ни дава способност да вършим повече неща.

Установил съм, че колкото по-задълбочено опознавам Бога и пътищата Му, толкова по-ефективен ставам. Ако имам брадва с тъпо острие, ще ми отнеме цял ден да отсека едно дърво. Но ако я наточа, мога за същото време да отсека пет дървета, като използвам същата енергия. Именно това се случва, когато благодатта се умножава в живота ни. Трудим се по-ефективно.

Спомням си как по време на гей парада преди години бляговествах по улиците на Далас, Тексас. В продължение на два часа говорих на тези изгубени души за Исус, а те просто ме гледаха все едно съм от друг свят. Някои скорострелно ми възразяваха с цитати от Библията още докато говорех. Чувството беше все едно удрям главата си в стена. Все едно хвърлям семена върху цимент.

После Господ ми прошепна: „Погледни Ме и Аз ще ти покажа какво да направиш.“ През следващите 30 минути Бог ме водеше при хората и ми даваше думи, за да говоря с тях. Тези думи вече потъваха в сърцата им и трима мъже предадоха живота си на Исус Христос. Когато погледнах Святия Дух и чух думите Му, изговорени в сърцето ми, усилията ми се умножиха.

Виждал съм това да се случва във всички области на живота. С израстването си в Словото придобих способност да върша повече неща за по-малко време. Открих пътеки на истината, които ми спестиха часове, дни и дори месеци. Молитвите стават по-мощни, Божието присъствие – по-силно, въздействието върху живота на хората – по-ефикасно. Писанието ни обещава:

Страхът от ГОСПОДА е начало на мъдростта и познаването на Святия е разум. Защото чрез Мен [мъдростта] ще се умножат дните ти и ще ти се прибавят години на живот (Притчи 9:10-11).

В тези стихове има две обещания: още години, което значи по-дълъг живот и умножени дни. Последното не означава повече години, защото би било излишно повторение. Означава способност да се свърши повече за същото време. Това

се описва на друго място като дългоденствие: **Защото те ще ти прибавят дългоденствие и години на живот, и мир** (Притчи 3:2). Авторът на този стих говори за придържане към Божието слово, за което говори и Петър по-горе. Обърнете внимание, че се дава не само дълъг живот, но и дългоденствие. Ако слушаме и вземаме под внимание Божието слово, времето ни се умножава.

Умножаване чрез даване

Всеки, който опознава Бог отблизо, започва да дава щедро и с радост, защото Сам Бог е разточително щедър. Той даде най-великия дар – единствения Си Син. За Него нямаше нищо по-ценно от Исус. Господ никога не дава никакъв половинчат, незначителен дар. Той даде Исус като очакваше изобилна жътва – много синове и дъщери, които да влязат в семейството Му – и жътвата още влиза в хамбара.

Даване във вяра е още един сигурен начин да умножим това, което имаме. То може да умножи онова, което притежаваме, за да печелим хора за вечността, какъвто беше случаят, когато Отец даде Исус заради нас. Исус многозначително казва: **Спечелете си приятели чрез неправедното богатство, та когато се привърши, да ви приемат във вечните жилища** (Лука 16:9). Парите ни, употребени по подходящ начин, могат да повлияят върху качеството на живота ни в небето и в Новия Ерусалим дълго след като свършат. **Както е писано: [Благотворителят, щедрият човек] разпръска щедро, дава на сиромасите; справедливите, добри, щедри и благотворителни дела ще траят до века** (2 Коринтяни 9:9, AMP).

Бедни са не само тези, на които липсват пари, но и бедните духом. Човек може да има милиони и пак да е беден духом. Пример за това е Закхей. Когато описва мисията Си, Исус казва: **Духът на Господа е на Мен, защото Ме е помазал да благовестявам на бедните** (Лука 4:18). По-късно влиза в един град, намира най-богатия човек и се обръща към него пред голяма тълпа хора с думите: **Днес трябва да отседна у дома ти** (Лука 19:5). Макар Закхей да беше най-

богатият човек в града, очевидно беше и най-бедният. С други думи, той повече от всеки друг знаеше колко се нуждае от Бога. Исус служеше на много богаташи, които обаче бяха наясно, че имат нужда от Божието слово.

Издигат се служения, които да вършат Исусовото дело, да проповядват и поучават Божието слово сред бедните. Когато даваме пари за Божието дело, ние „сеем“ сред бедните и делата ни пребъдват до века. Няма значение колко притежавате – малко или много. Докато имате семе – което Бог казва, че ще ви даде – можете да умножите усилията си в изграждането на Царството.

Как се умножава дарбата ви? Представете си едно ябълково семенце. Ако го посеете, вечно ще получавате реколта от ябълки. Но по-важното е, че в тези ябълки ще има още семена. Ако всички те бъдат посети, ще дадат още по-голяма реколта и така цикълът се завърта. Същото става и с парите ни. Вижте какво казва Павел на коринтяните по повод даренията:

А това казвам, че който сее оскъдно, оскъдно и ще пожъне; а който сее щедро, щедро и ще пожъне. Всеки да дава, както е решил в сърцето си, не с неохота и не от принуждение; защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце (2 Коринтяни 9:6-7).

Умножената ни реколта ще е в пряка зависимост от количеството на посятото. Обърнете внимание, че сеенето е не според Божието решение, а според нашето решение колко да дадем. Ако във вяра и любов си поставим за цел да сме щедри, тогава даването ни ще се умножи многократно: **А Този, който дава семе на сеяча и хляб за храна, ще даде и ще умножи вашето семе за сеене и ще направи да изобилстват плодовете на вашата правда (2 Коринтяни 9:10).**

Господ ще увеличи семената за сеене, както в примера с ябълката, който току-що ви дадох. Ако посеем онова, което имаме, ще получим много повече семена. Процесът продължава докато станем притежатели на склад за семена, което ни дава още по-голяма възможност да благославяме останалите.

Чрез даването Бог ще увеличи и *плодовете на правдата ни*. И тук нещата стават много интересни. Тези думи означават, че вечната ни награда ще се увеличи заради хората, чийто живот сме докоснали чрез щедростта си. Така всъщност умножаваме мнасите си, като слугите от притчата.

Партньорство с останалите

Когато даваме, особено на хора, които не могат да ни се отплатят, ни носи награда както в този живот така и пред престола на съда. Що се касае до увеличаването на усилията ни да построим Царството, можем да направим това чрез *партньорство, сътрудничество* в Благовестието. Вижте какво казва Павел на вярващите във Филипи, които подкрепяха финансово служението:

Но беше правилно, похвално и благородно от ваша страна да допринесете за удовлетворяване нуждите ми и да споделите трудностите с мен. И вие самите знаете, че в началото на делото на Благовестието, когато излязох от Македония, нито една църква не влезе в партньорство (съдружие) с мен и не откри [дебитно-кредитна] сметка за даване и вземане освен вас. Защото дори в Солун ми изпратихте [дарение] за нуждите ми и то не веднъж, а два пъти (Филипяни 4:14-16, АМР).

Обърнете внимание, че Павел говори за партньорство (съдружие) на филипянските вярващи в служението му. Партньорството представлява „взаимоотношение между отделни хора или групи, което се характеризира с взаимно сътрудничество и отговорност за постигане на определена цел“². Доброто, дадено от Бога, партньорство винаги дава възможност на участниците в него да свършат повече отколкото биха постигнали сами.

Както казах, Исус ни поръча да отидем по целия свят и да създаваме *ученици*, а не просто вярващи от всички народи. Това поръчение обхваща всички вярващи. Но ако всички вярващи станат мисионери на пълно работно време, как ще се финансира Благовестието? (Това отново е причината, по-

ради която Бог дава различно призвание и дарби на всеки индивид.) Господ никога не е имал намерение служенията да получават нужните им финанси от ангели или парите да падат от небето. Той по-скоро е дал на Тялото Си привилегията да дарява, което създава партньорство.

Бог е призовал и ръкоположил хора с дарби на служение да достигнат до другите. Както вече казахме, Той дава специални дарби, способности и помазание за постигането на тази цел. Не е възложил тази задача на всички, а на някои хора в църквата (вж. Ефесяни 4:11). На останалата част от църквата е заръчал и поверил друга неотменна част от целта Си. Тя включва работа, изкарване на пари или получаване на заплаща и благовестване на хората, които се намират в кръга ни на влияние. Ако работите на пълно работно време, как можете да стигнете до масите? Отговорът е: чрез партньорство.

Ако имате продукт, който може да промени живота ви, но можете да произвеждате само по два броя месечно, няма да е възможно да го разпространите в града си, държавата си или по света. Но ако съществува компания, която притежава необходимите умения и оборудване за производството и дистрибуцията на хиляди бройки от продукта ви месечно, ще влезете в съдружие с нея, за да свършите работата. Така няма да достигате само до вашите двама човека месечно (пример за лично евангелизиране и ученичество), а до хилядите хора, до които ще достига компанията. По този начин ефективно ще увеличите талантите си и усилията си чрез просто партньорство.

Същият принцип е приложим към думите на Павел към филипяните. Той казва: **Не че търся [вашия] подарък, но търся и искам плода, който се умножава на вашата сметка [реколтата от благословения, която се трупа на вашата сметка]** (Филипяни 4:17, AMP).

Обърнете внимание на фразата **плода, който се умножава на вашата сметка**. Вярващите от Филипи умножиха усилията си да достигнат и научат души като посяха пари в живота и служението на Павел чрез партньорство. Те дадоха нещо временно, тленно и така го превърнаха в нещо вечно, а междувременно то се умножи.

Павел казва, че когато встъпите в подобно партньорство, ще имате „реколта от благословения, която се трупа на вашата сметка“. Това е небесната ви сметка. Когато застанете пред Христовото съдилище няма да получите награда само за душите, които лично сте спечелили на работното си място, в квартала, училището и т.н., но и за хилядите или милионите, до които сте достигнали и сте обучили чрез партньорство с основани от Бога служения. По тази причина Писанието ни казва: **Давай щедро, защото даровете ти ще се върнат при теб. Раздели даровете си сред мнозина** (Еклисиаст 11:1-2, NLT).

Като давате постоянно на установени от Бога служения (включително на вашата местна църква) вие се присъединявате към тях и докосвате сърцата на хората чрез техните евангелизации. Играете роля във всичко, което вършат, защото сте техни партньори. Ето една вълнуваща новина: колкото повече инвестирате, толкова по-голяма е наградата ви.

Знайте, че Бог не съди за дара ви по количеството, а по това дали сте верни в сеитбата. Бог Отец търси качеството на даденото от сърце. Той обича и благославя и този сърдечен аспект, а не само количеството. Например някой може да е верен и да дарява на определено служение по 30 долара месечно. Може това дарение да има определена лична цена за дарителя. Бог ще види даденото не просто като определена сума пари, защото е дадено от недоимъка на дарителя. Друг може да дава по 1000 долара всеки месец, но да отделя тези пари от излишъка си. Тук не се говори за лична цена или саможертва. И двете дарения са красиви и ценни за Бога, но в Божиите очи повече е дал онзи, който е дарил 30 долара. Този принцип е илюстриран от вдовицата, която даде двете си лепти (вж. Марк 12:41-44).

Не бива още да забравяме, че Бог умножава даренията ни в земния ни живот. Този прираст ни дава още по-голяма възможност да даряваме повече. Писанието казва: **Един раздава, но изобилства повече** (Притчи 11:24). Замислете се. Инвестицията ви не само расте за вечността, но и в земния живот и ви дава възможност да достигнете до повече хора. Това е цикъл, който постоянно се обновява и увеличава.

Преди 22 години група мои познати бизнесмени се събра и реши да заделя определен дял от печалбата си за разпространението на Благовестието. Начинанието стартира с малко, но с всяка следваща година се разрастваше. Хората постоянстваха в даренията и партньорството си. Даренията им се разшириха дотолкова, че за първите 12 години от основаването на групата дадоха над 120 милиона долара. Те взеха своята мнаса и я умножиха за Царството. Затова ще получат голяма награда.

В Църквата има много мъже и жени, чийто бизнес е много успешен, но мнозина дават за Царството много малка част от спечеленото. Макар в очите на обществото да са много преуспели, какво ли ще е мнението на Господаря за онова, което пазят за себе си? Дори да спечелят милиони, ще бъдат ли съдени като онзи, който скри мнасата си? Те не умножиха онова, което им беше дадено, заради Царството. Хората, които живеят по този начин, не са *водени от вечността*.

Наскоро играх голф с един бизнесмен, който понякога правеше дарения на служението ни. След играта той ме откара в хотела. По пътя каза: „Джон, аз съм почти 50-годишен. Работих извънредно много, за да изградя компанията си и днес тя струва 9 милиона. Всичко е наред, бизнесът върви сам, жена ми и децата са подсигурени до края на живота си. Защо трябва през следващите 10 години от живота си да се скъсам от работа, за да кача цената на бизнеса си до 30 или 40 милиона?“

Осъзнах, че той не се възприемаше като важна част от изграждането на Божия дом. Според него аз имах важна роля в Царството, но като бизнесмен той не виждаше своята стойност.

Бързо отговорих на въпроса му с въпрос: „Да речем, че ти кажа: Работих много и написах 70 книги, изминах 12 милиона километра и изнесох хиляди проповеди. Нещата вървят добре, служението си върви само, жена ми и децата са осигурени до края на живота си. Защо трябва да се скъсам от работа, да пиша още книги, да пътувам и да проповядвам още? Според теб как ще реагира Исус?“

Той се засмя и каза: „Не искам да съм на твое място, когато застанеш пред Него.“

Веднага отговорих: „Ти току-що каза същото!“

Оставих го да помисли малко. После продължих: „Дарбите, които Исус ми е дал, за да градя Царството Му, са проповядване и писане. Дарбата, която Исус ти е дал, за да градиш Царството Му, е да печелиш пари за финансирането Му. Ти явно не си схванал намека. Твоето покорство или непокорство ме ограничават в служението ми, както устата ми нямаше да може да разговаря с хората, ако краката ми откажеха да работят и да ме заведат при хората, с които трябва да разговарям.“ Човекът остана безмълвен.

След 6 месеца му се обадох. Попитах го как е. Той отговори: „Джон, думите, които ми каза преди 6 месеца, постоянно ме преследват. Скъсвам се от работа, за да изкарвам повече и да давам повече.“ Много ми харесва смиренieto му.

С жена ми познаваме бизнесмен, пълна противоположност на горния, който беше утвърден в църквата ни и активно служеше, където беше нужно. Той знаеше, че е призван да работи в света на бизнеса, а не да служи на пълно работно време. Постави си за цел да живее с 10 % от доходите си и да дава 90 %. Постигна целта си, но даже с 10-те процента караше много хубава кола и живееше в разкошна къща. Партньорството му с Царството доведе до процъфтяване на бизнеса и разширяване на 10-те му процента. Той приложи принципа на Исус: верните в малкото ще са верни и в многото.

Друга причина за партньорство е, че това е начин да върнем даденото от служението, което ни е докоснало. Павел заявява: **Ако ние сме посели у вас [семето на] духовното, голямо нещо ли е, ако пожънем от вас земното? Ако други участват в това право над вас, не участваме ли ние повече [с по-добро и силно основание]?** (1 Коринтяни 9:11-12, AMP).

Това се пренася и в естествения свят. Ако ваш приятел ви е направил подарък, не бихте благодарили на друг. Ще благодарите на онзи, който ви е благословил и така ще установите или засилите взаимоотношенията си. Бог нарочно е замислил

партньорството по този начин, защото колкото повече хора докосне едно служение, толкова по-голяма става нуждата му от финанси. Затова, ако всички повлияни от служението му дават финанси (дори да даряват по две лепти като вдовицата), се покриват всички нужди на служението, за да продължи да работи на това ниво и дори да се разширява.

Павел завършва обяснението си към филипяните с думите:

Но получих всичко [пълното ви плащане] и имам изобилно. Наситих се, като получих от Епафродит изпратеното от вас, благоуханна миризма, жертва приятна, благоугодна на Бога. И моят Бог ще снабди (задоволи изцяло) всяка ваша нужда според Своите богатства в слава в Христос Исус (Филипяни 4:18-19, АМР).

Обещанието, че Бог ще снабди всяка нужда според богатствата Си, е дадено на онези, които партнират на служенията. Ако давате десятък и сте партньори на служението, значи стоите твърдо в това обещание на Бога. Никога няма да изпаднете в нужда.

Умножаване чрез молитва

Друг способ за умножение е чрез молитва. Както чрез даване на част от финансите си на служенията, така с молитва за отделни личности, семейства, църкви, градове и народи можем да докоснем живота на онези, които няма да видим докато не отидем на Небето. Можем да докоснем души и като се молим за служения. В нашето служение имаме едновременно финансови партньори и молитвени партньори. Молитвеният партньор е човек, който се посвещава на молитва за „Месинджър Интернешънъл“ всеки ден.

При мен често идват хора и ми казват: „Всеки ден се моля за вас.“ Винаги познавам дали са искрени или просто така си говорят. На искрените застъпници казвам: „Това е най-голямото нещо, с което можете да ни помогнете.“ Вярно е! Ако хората се молят, стигаме до повече хора и имаме по-голямо въздействие върху тях. Молитвата също кара Бог да се дви-

жи в сърцата на хората, за да дават за делото Му. Затова, ако трябва да избирам между молитвен и финансов партньор, бих предпочел молитвения. Но и двата вида са необходими.

Умножаване чрез служене

Друг начин за умножаване е като служим, работим в църквата или в определено служение. В нашата организация има много помощници и членове на екипа, на които с Лиза постоянно напомняме, че ще получат признание пред Съдилището за всеки живот, който служението ни е докоснало.

Знам това от думите на Давид, отправени към войниците му при завръщането им от битка. В 1 Царе 30 четем историята за Давид и преследването на амаличаните и връщане на плякосаното и откраднатото от лагера на израилтяните. Когато Давид и воините се върнали в лагера, някои от мъжете не искали да споделят наградата си с онези, които останали да пазят лагера. Чуйте отговора на Давид:

Защото какъвто е делът на слизания в боя, такъв ще бъде и делът на седящия при вещите; заедно ще делят. И така ставаше от онзи ден нататък; той направи това наредба и правило за Израил, както е и до днес (1 Царе 30:24-25).

Давид е един вид преобраз на Исус. Затова думите **той направи това наредба и правило за Израил, както е и до днес** ми казват, че това още важи и днес за Исус и Църквата Му. Пред Съдилището, докоснатите от служението не се приписват само на лидера, но и на всички, които вярно са служили, давали и са се молили, дори да не са били на бойното поле.

Важно е отношението

Както говорихме, отношението ви е неделима част от получаване на наградата за служението ви. Не само делата ни имат значение, но и мотивите, които ги водят, а отношението ни влияе на мотивите. Бог казва: **Ако сте готови с желание да се покорявате, ще ядете благото на земята (Исая 1:19, NKJV).**

Помня времето, когато бях много „сух“ във взаимоотношенията си с Бога. Сякаш не получавах нищо от службите, особено от проповедите на пастора. Със сигурност не процъфтявах.

Работех в екипа на една осемхилядна църква и отговарях директно пред пастора, но бях започнал да се отнасям критично към него. Една сутрин Бог ми проговори в молитва и ми каза: „Проблемът не е в пастора. Проблемът е в теб.“

Бях зашеметен. „Какъв ми е проблемът?“

После Господ ме попита какво гласи Исаия 1:19. Цитирах стиха, защото го знаех наизуст. След това Той ми каза: „Това е проблемът ти. Постоянно казваш, че не си нахранен и това е вярно, защото не ядеш от благото на земята.“

Веднага контрирах с: „Покорен съм. Правя всичко, което иска пасторът.“

После Бог отвърна: „Аз не казах, че ако сте покорни ще ядете благото на земята. Казах ако сте *готови с желание да се покорявате*. Покорството е свързано с действията ти, а готовността и желанието – с отношението ти. А отношението ти никакво го няма!“

После Бог ми разкри как съм се подчинявал и дори съм изглеждал покорен, но съм се отнасял критично, оплаквал съм се и съм осъждал и това се е отразявало на мотивите ми за служение.

Незабавно се покаях и на следващата служба небесата се отвориха. Отново получих от Бога. Заплаках докато пасторът проповядваше и се замислих колко много съм пропуснал през всички тези месеци заради отношението си. Не след дълго ми се изясниха следните Павлови думи, вдъхновени от Святия Дух: **Понеже затова и писах – за да проверя отношението ви и да видя дали ще издържите проверката, дали сте покорни и като цяло послушни, склонни [да следвате заповедите ми] във всичко** (2 Коринтяни 2:9, AMP).

Осъзнах, че Бог ще изпита отношението и покорството ни пред волята Му за нас. Не говоря да търпим нападките на дявола, от които Исус ни освободи като плати цената. Ние трябва да се съпротивляваме твърдо на врага чрез вяра, мо-

литва и изповядването на Божието слово. По-скоро говоря за отношението ни към пътя, който Бог е избрал да извървим. В тази връзка Павел казва: **Отношението ви трябва да е същото като на Исус Христос** (Филипяни 2:5, NLT). Исус не само изпи чашата, която Отец беше подготвил за Него, но го направи с готовност и желание. По тази причина Павел ни казва: **бъдете постоянно обновявани в духа на ума ви [като имате обновено умствено и духовно отношение]** (Ефесяни 4:23, AMP).

Защо? Защото отношението ще повлияе върху мотивите ни, а пред Съдилището ще бъдем наградени не само за делата си, но и за мотивите зад тях. Нека отново разгледаме думите на Павел:

Защото всички ние трябва да се явим и да бъдем показани каквито сме пред Христовото съдилище, за да получим всеки [заплащането си] според това, което е правил в тялото – било добро, или зло [като се преценят целите и мотивите му и какво е постигнал, с какво се е занимавал и на какво е отдавал себе си и вниманието си, за да го постигне] (2 Коринтяни 5:10, AMP).

С тъга съм виждал как някои хора са трупали огорчение и гняв в служенето си на Бога. Не възприемат нещата от гледна точка на вечността. Продължават да работят, но са все по-изтощени и отегчени, а мотивите им са завист и егоизъм. Това, повече от всичко, за което се сецам, води до лош край за хора, които са започнали с плам и желание. Затова Писанието ни предупреждава да **внимаваме да не би някой да не достигне до Божията благодат; да не би да поникне някой горчив корен, който да ви смуцава, така че мнозина да се осквернят от него** (Евреи 12:15).

Обърнете внимание: в стиха е казано, че *мнозина* може да се осквернят. За повече от 30 години служение съм виждал това да се случва многократно и е наистина съкрушително. В Разширения превод на Библията този стих ни насърчава: **да проявяваме предвидливост и да сме нащрек да се грижим един за друг.** Трябва да говорим един с друг така, че

думите ни да предотвратят огорчението, да не му позволят да пусне корени, защото не искаме близките ни да паднат или да не получат пълната си награда заради отношение, което не е било изобличено.

С жена ми особено внимаваме и се грижим за децата и екипа си в тази област. Ние сме призвани постоянно да пътуваме и децата ни имат Божията благодат в живота си за този начин на живот. Но ние не искаме да изгубят тази благодат. Разговаряли сме с тях, за да ги окуражим, да опазим правилното им отношение и да поддържаме силата им.

Помня как един ден седнах с четиримата ни синове и казах: „Момчета, знаете, че съм на път голяма част от месеца, майка ви също отсъства по няколко дни. За това ни е призовал Бог и ще го вършим. Така е определил да докосваме хората за славата Му и да изграждаме Царството Му.“

После продължих: „Има два начина да възприемете призванието ни. Може да смятате, че са ви отнети родителите и сте лишени от нормален семеен живот. Или може да го възприемете като *ваше* служение, а не само наше – на родителите ви. Вашето служение е, че „посявате“ родителите си, тоест изпращате ги в живота на хиляди, за да изпълнят Божиите цели. Ако отношението ви е такова, то всяка душа, която докоснем, ще ви донесе награда пред Съдилището. Ако смятате, че сме ви били отнети, тогава няма да получите награда за душите, които печелим. И така, момчета, всичко се свежда до една дума: *отношение*.“

Те разбраха какво им казах и след това никога не са се оплаквали, че пътуваме. Всъщност много пъти, когато с Лиза сме се двоумели дали да приемем някоя покана, момчетата са ни насърчавали да го направим. Имаме прекрасни взаимоотношения с тях. Всички те обичат Бога и служат заедно с нас. Благодаря на Бога за удивителната Му благодат. В резултат момчетата ни умножават мнасите си от съвсем ранна възраст.

По същия начин постъпих и с екипа ни. Казах им: „Може да приемате работата си тук като професия и накрая ще се изморите и огорчите, а така няма да получите награда пред

Съдилището. Или може да я възприемете като привилегия да докоснете милиони хора. С всяка книга, която изпращате по пощата, с всеки мейл, на който ни помагате да отговорим, с всеки човек, когото достигате чрез социалните мрежи, с всяка среща, която организирате и така нататък, вие ставате важна част от онова, което Бог върши, за да докосне живота на онези, заради които е създал това служение. Вие сте като воините на Давид, които пазеха лагера.“ Те приеха тази истина и отношението им е прекрасно. Като лидер е моя работа да говоря думи на живот, които ще съхранят това отношение, макар всеки човек да носи отговорността за отношението си.

Запазването на правилното отношение ни помага да умножаваме нашите мниси и да стигнем до добър край. Бог строи дома Си и имаме огромната привилегия да сме Негови съработници. Затова е без значение колко маловажна изглежда ролята ви, помнете, че всяка част е жизненоважна и вие избирате доколко да сте ефективни или неефективни. И аз като апостол Йоан се надявам за вас да: **Внимавате на себе си, за да не изгубите онова, което сме изработили, а да получите пълна награда** (2 Йоаново 8).

ЛИЧНО ВЛИЯНИЕ

*А ти знаеш... как живея и каква е целта ми в живота.
Познаваш вярата ми и колко съм страдал.
Познаваш любовта ми и търпеливото ми устояване
(2 Тимотей 3:10, NLT).*

Във вечността ще бъдем възнаградени или ще претърпим загуби по отношение на въздействието и влиянието ни върху останалите. Това ще е в резултат не само от служението ни, но и (което не е по-маловажно) от личното ни поведение - начинът, по който живеем и се отнасяме към останалите.

Начинът, по който възприемаме хората, влияе върху отношението ни към тях - дали ги изграждаме или им влияем пагубно. Ако възприемаме хората за по-нисши от нас, се държим по съответстващ начин. Не приемаме сериозно нуждите им и им говорим опростено и снизходително. Ако ценим хората, ще се стремим да изградим и укрепим живота им със съпричастие и любов.

Ако възприемаме хората като извор на блага, ще ги използваме, особено ако поставим желанията или нуждите си над ценността им. Ако възприемаме хората като създания, сътворени по Божия образ, извънредно ценни и стойностни, тогава мотивът ни ще бъде да благославяме останалите дори за своя сметка. Това е поведение, подобно на Христовото.

Крепости на егоизма

Преди да позная Исус бях много егоцентричен. След обръщането ми към Него през 1979 година, Святият Дух трябваше да атакува крепости на егоизма в поведенческите ми модели. Не е нужно да казвам, че първите ми десет години в Христос бяха период на сериозна конфронтация.

Една от крепостите беше сексуална похот. Ако ме изкушеше порнография, трудно ѝ устоявах. След 6-годишна борба бях избавен през 1985 година, на четвъртия ден постене. Щом получих свобода, започна процесът по обновяване на духа и ума ми.

През следващите няколко години открих корена на тази похот. Божията любов продължаваше да расте в сърцето ми и усещането за ценността на хората се увеличаваше. Осъзнах колко егоистична е била предишната ми пристрастеност. Когато гледах една жена през очите на порнографията и похотта означаваше, че я принизявам до парче месо, а това в един момент ми стана отвратително.

В мен се утвърждаваше откровението, че жените са създадени по Божия образ и са увенчани със слава и почит. От много време знаех тази истина, но я разбирах само с ума си и тя не беше част от личността ми. В течение на определен период от време открих реалния процес на трансформация, извършвана от Бога. Чувствах се атакуван, когато пред очите ми минаваха порнографски образи върху билборд, обложка на списание или по телевизията. Разстройвах се и се ядосвах, че Исус е пролял кръвта Си за човек, който е принизен до парче месо. Колкото по-силно ставаше това откровение, толкова повече се променяше реакцията ми към жените.

Шокира ме дори начинът, по който някои хора в църквата се отнасят към жените. Те са смятани за по-нисши, възприемани са за по-малоценни и дори са презирани. Това е абсурдно. Мъжете и жените са равнопоставени наследници в Божието царство и мъжете като по-силни съдове (което се отнася за физически по-силните тела, а не души или сърца), трябва да почитат жените повече от себе си. Мъжете трябва да уважават, ценят, почитат и защитават жените и винаги да се стремят да ги укрепват. Съпрузи, вие сте глави на вашия съюз, но в Божието Царство да си глава означава да полагаш живота си в служение на семейството си. Не означава да се правиш на господар над съпругата и децата си. Ако смяташ, че да си глава те поставя по-високо от жена ти, ще се отнасяш с нея така,

че да я нараниш и съсипеш вместо да я изграждаш. Пред съда ще отговаряш за това.

Желание за одобрение

Друга сфера на егоизъм, за която Бог ме изобличи, беше още по-измамна. В средата на 80-те години на XX век, служех в църква с около 400 човека екип. Църквата ни имаше над 8000 члена и контактуваше с хиляди църкви по целия свят.

По онова време мразех конфронтацията, затова я избягах на всяка цена. Бях изключително мил и любезен с всички. При всяка възможност говорех приятни неща на хората, дори да не бяха верни. Изградих си репутация на един от най-приятните членове на екипа. Тези отзиви стигаха до мен и аз им се наслаждавах.

Един ден в молитва обаче Бог ме попита: „Къде в 1 Коринтяни 13 съм казал, че любовта е приятна и любезна?“

Бях малко изненадан и отговорих: „Никъде.“

После Бог каза: „Сине, знаеш ли защо говориш приятни неща на хората, дори да не са истина?“

Отвърнах: „Ами не, не съм се замислял.“

Той бързо отговори: „Страхуваш се да не бъдеш отхвърлен. Кой тогава е в центъра на любовта ти, те или ти? Ако наистина обичаше хората, щеше да им казваш истината, независимо дали им харесва. Щеше повече да те е грижа за добруването им и да им помагаш, дори това да означава да те отхвърлят.“

Ясно видях егоизма си, маскиран като учтивост. Болезнената истина лъсна. Използвах хората заради нуждата си от одобрение. Искях утвърждаване, за да уталожи несигурността ми и не ми беше приоритет да помагам. Просто исках да ме приемат.

Затова има безброй Божии служители, които проповядват само „позитивната“ страна на Словото Му. Те се въздържат да предупреждават, поправят и укоряват. Повече са загрижени да не обидят членовете на църквата си и тя да не намалее, вместо искрено да обичат паството си.

Кой е в центъра на тази любов – другите или егото ни? Ако видим някого да върви с вързани очи към пропаст, няма ли да му извикаме, за да го отклоним от опасността? Но сме чували как някои от тези „любящи проповедници“ говорят на четири очи и начинът, по който говорят за хората, предизвиква тревога. Те се отнасят към келнерите, охранителите и друг обслужващ персонал все едно са „втора ръка“ хора. Как подобни вярващи въздействат извън обществения си живот? Те ще дават отчет за влиянието си над всеки човек, с когото са контактували.

От любезен към строг

Щом това откровение навлезе в живота ми, махалото се залюля в обратната посока. Станах строг проповедник. В сърцето ми все още не гореше Божията любов към хората. Все още се съсредоточавах върху правдата, вместо върху вечното благополучие на хората. Понякога направо „изпържвах“ паството си. В центъра все още бях аз, но сега егоизмът ми се проявяваше по различен начин. Поведението ми беше класически пример за следния пасаж: **Смятате, че всички трябва да са съгласни със съвършеното ви знание. Макар знанието да ни кара да се чувстваме важни, в действителност любовта изгражда църквата** (1 Коринтяни 8:1-2, NLT).

Като се върна към ранните дни на пътуващото ни служение, се чувствам така зле заради някои от пасторите, които трябваше да почистят след заминаването ми. Ако тогава бях пастор, със сигурност нямаше да поканя Джон Бивиър да служи в църквата ми. Толкова съм благодарен на тези лидери, които ме посрещаха с искрено желание да служат на Бога и хората Му, макар да имах нужда още много да порасна.

По онова време вече не ласкаех хората, за да получа одобрение и да избегна отхвърлянето. Говорех истината и изобличавах, но със същите егоистични мотиви, от които Бог ме очистваше.

След няколко години един известен пастор ме разкритикува пред няколко влиятелни лидери. Чух за направените коментари от три различни континента. Първоначално бях

ядосан и съкрушен, но знаех, че обидата само ще ме отдалечи от Бога. Накрая атаката на този пастор срещу мен ме накара да настоявам както никога преди да получа повече от Божиата любов. Пламенно умолявах Бог за по-голяма мярка състрадание в живота си. Без да го осъзнавам, с течение на времето Бог направи така, че любовта Му към скъпоценните Му хора в сърцето ми съзря.

По време на този процес Господ ми даде откровение, което промени служението ми. Може да си мислите, че ще чуете нещо много дълбоко и проникновено, но всъщност то е много просто. Може даже да ви се стори, че звучи глупаво, докато не се замислите над него. Откровението беше: „Лъжица захар помага да се преглътне лекарството.“ Осъзнах, че лечебните свойства на лекарството не се намаляват, ако се вземе заедно с нещо сладко. Така просто става по-лесно за поемане, а в повечето случаи – дори по-приятно.

Сега много лидери ми казват: „Джон, смаян съм как ни разсмя, докато ни режеше на парченца с Божието слово. Даде ни живот с такава сериозна тема.“ Когато за пръв път чух тези комплименти осъзнах, че съзрявам чрез Божиата благодат. Толкова съм Му благодарен!

Макар онзи пастор, който ме разкритикува пред другите лидери, да нямаше намерение да ме благослови, той всъщност се оказа едно от най-големите благословения в живота ми. Не бива да забравяте, че понякога Бог ще използва нечији лоши намерения, за да ви вкара в Своята воля за живота ви. Той използва предателството на Юда, за да ръководи съдбата на Исус на кръста. Използва злонамереността на Йосифовите братя, за да сбъдне съня, който му беше дал. И така нататък.

Целта е Божиата любов

Всичко се свежда до начина, по който възприемаме хората. Ако позволим Божиата любов и състрадание да растат в живота ни, няма да гледаме на хората отвисоко. Възприемането на хората като по-нисши поражда критично поведение, осъдително отношение, строгост, грубост и т.н. Вижте какво казва Павел на римските вярващи:

Но ти защо критикуваш и съдиш своя брат? Или пък ти защо гледаш отвисоко или презираш своя брат? Понеже ние всички ще застанем пред Божието съдилище. ... И така, всеки от нас ще отговаря за себе си [ще дава отговор по присъдата] пред Бога (Римляни 14:10,12, АМР).

Ако вярващите изгубят от поглед втората по важност заповед – да се обичат един друг – е неизбежно да паднем в капана, за който говори Павел – да се гледаме един друг отвисоко. Подобен манталитет е особено често срещан, ако човек има знания за Библията, но няма основата на плодовете на Духа.

Писанието ни казва, че Бог е любов. Важно е да изтъкнем, че любовта не е Бог. Има голяма разлика. Божията личност, пътища и цели не се ограничават до нашето определение за любов, защото никой не познава любовта, докато не познае Исус. Той е същността на любовта.

Освен това никъде не четем „Бог има любов“. Той има сила. Има дарби. Има власт и така нататък. Но Исус е същността на любовта. Поради това и ние не бива да се различаваме, защото сме новородени в Неговата природа. Затова Павел казва:

Ако говоря всеки език на небето и земята, но не обичам останалите, само ще издавам безсмислени звуци, като гонг, който звънти, или кимвал, който дрънка. И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни на бъдещето и всяко знание, но не обичам останалите, каква ще е ползата от мен? И ако имам дарбата на вяра, така че да говоря на планината и тя да се премести, без любов няма да съм от полза за никого. И ако раздам целия си имот на бедните и дори пожертвам тялото си, мога да се похваля, но ако не обичам останалите няма да имам никаква стойност (1 Коринтяни 12:1-3, NLT).

Любовта не се ражда с думите ни. Може да кажем, че сме загрижени за някого, а с действията си да го унищожим. Любовта не започва и с действията ни. В горния цитат Павел казва, че може да вършим дела, които приличат на съвър-

шена любов (да даваме всичко на бедните и да пожертваме телата си), но това да не е свързано с любов. Изводът е, че любовта произлиза от сърцето.

Когато обичаме, ще бъдем търпеливи и мили с останалите. Няма да завиждаме на успеха им, защото най-силното ни желание ще бъде да ги видим победители. Никога няма да се хвалим със себе си и ще се въздържаме от надменност и гордост. Няма да настояваме всичко да става по нашия начин. Няма да се дразним лесно и да проявяваме нетърпение. Няма да си припомним постоянно кога са ни обидили или онеправдали, а ще прощаваме и заличаваме дълговете. Никога няма да се усмихваме, когато видим неправда, ще се стремим към милост и истина. Няма да се отказваме от хората, нито ще изгубим вяра, винаги ще вярваме, че ще се случи най-доброто. Винаги ще възприемаме хората като невинни, докато не се докаже вината им и дори тогава ще се надяваме на покаяние и възстановяване. Ще сме изпълнени с надежда и ще издържим всяка трудност заради Царството или чуждото добруване. Изводът: ще живеем за богоугодното изграждане на останалите, което се намира единствено в преобразяването им според Христовия образ и изпълнението на Неговата воля за живота им.

Водач, който повлия на мнозина

Преди няколко години отидох на погребението на много близък приятел. Името му беше Джак Уолъс. Той основа „Детройт Уърлд Аутрийч“ (Detroit World Outreach) в Детройт, Мичиган – мултирасова църква, която само за 10 години нарасна до 4000 човека. Джак пътувал за Зимбабве, за да проповядва на евангелизационен поход и веднага след като слезъл от самолета получил сърдечен удар.

На погребението му дойдоха хиляди: лидери на служения от целите Съединени щати, лидери на общности, вицепрезиденти на големи корпорации, заедно с т. нар. „сини якички“, хора от улицата и майки на социални помощи. Такива бяха хората в църквата му. На погребението дойдоха и много други, които не познаваха Исус като Господ, включително хора

от персонала на хотели и ресторанти и мнозина, на които беше повлиял силно в личното си общуване с тях.

Никак не се изненадах, че бяха дошли хора, които не бяха членове на църквата на Джак. С него прекарвахме доста време извън църквата му и аз също бях благословен от начина, по който се отнасяше с всеки срещнат. Той се отнасяше към всеки като към скъпоценна и стойностна личност. Даваше щедър бакшиш на келнерите и пиколата. Понякога малко се дърпах и смятах, че поведението му е леко прекалено, но един ден глупавият ми мироглед се поправи, щом Джак ми каза колко скъпоценни и стойностни са тези хора за Бога. Джак не просто те караше да се чувстваш като най-важния човек в компанията му. Когато човек беше с него, наистина се чувстваше като най-важен.

Погребалната служба продължи четири часа и половина. Помолиха много от лидерите, които му бяха близки, да станат и кажат по няколко думи. След като чу как четири или пет човека говориха за близостта си с Джак, един известен пастор накрая се изправи и каза: „А аз си мислех, че съм най-добрият му приятел!“ Всички се засмяха.

Всички знаехме, че Джак възприемаше и се държеше с всеки от нас като с най-добър приятел. Този велик лидер оказа въздействие не само върху цели народи чрез евангелизационните си походи и телевизионни предавания, но и върху всеки отделен човек, с когото контактуваше. Нямахме значение дали си управител на голяма корпорация или получаваш социални помощи. Джак знаеше как да общува с теб и да те обича като човешко същество. Той не само беше верен на призванието и дарбите си, но и умножаваше мнасите си във всяка сфера на живота.

Портиер, който повлия на мнозина

В живота ми има хора, които са ми повлияли неимоверно, но никога няма да ги видите зад амвона. Един от тях беше финансист в „Роуел интернешънъл“. Казваше се Майк и се запознахме две години след като станах християнин. Седеше близо до мен на работа и си говорехме за Божиите неща по време на

почивките и обяда. По-късно общувахме часове наред по домовете си и в църквата. Най-силно ми въздействаха почтеността и практическата мъдрост на Майк от Писанието. Бях много впечатлен и от начина, по който обичаше, почиташе и уважаваше съпругата, децата си и всеки, с когото животът го срещаше.

Накрая напуснах „Рокуел“ и влязох в служение. Не след дълго Майк също напусна компанията и основа собствена счетоводна фирма, която съществува и днес. Бизнесът му стана много успешен. Помогнал е на повече от 12 000 клиенти в счетоводството и връщането на данъци, а 5 000 от тях бяха негови редовни клиенти. Работиха с него години наред заради честността и почтеността му.

Наскоро попитах Майк на колко от клиентите си е благовествал. Той ми отговори: „Джон, най-малко на 90 %.“ Това са над 10 000 човека.

Бях като ударен с мокър парцал. После го попитах колко от тях е довел до спасение. Отговорът му беше: „Стотици. Точно миналата седмица заведох един кубинец при Бога и се молих с него да бъде изцелен от рак.“

Майк е помагал на много служения със счетоводството им. И нашето служение, в ранните му години, беше едно от тях. Майк видя за какво ме е призовал Бог и години наред ми попълваше данъчните документи безплатно. Животът му повлия на хората по много начини.

Спомням си един дълъг разговор, в който Майк спомена за един портиер, който му въздействал повече от всеки друг. Наскоро му се обадох и го попитах за този човек. Майк се разплака по телефона.

Каза ми: „Джон, шест от деветте ми лели и чичовци свършиха в лудница. Собствената ми майка свърши там. Двамата ми дядовци бяха застреляни. Семейството ми беше страшно събъркано и аз отивах на зло.“

Но поради финансовия недоимък майка ми ме изпрати в друго семейство, които да се грижат за мен. Живях с тях 7 години. Мъжът беше портиер в местна хартиена фабрика. Казваше се Чарли. Неговата почтеност, посвещение на Исус и любов към хората разчупиха проклятието над живота ми.

Всяка седмица ме водеше на църква и ме учеше на Божиите пътища. Влиянието му в живота ми ми помогна да стана това, което съм днес. Веднъж дъщеря ми написа есе за училище със заглавие „Най-великият човек, когото никога не съм познавала лично“. Есето беше за Чарли.“

Вероятно никъде по земята няма да чуете за Чарли, освен в тази книга. Но неговото въздействие се простира до хилядите, на които е служил Майк. То докосна и мен чрез Майк. Така че милионите, на които съм имал привилегията да служа, са всъщност индиректно докоснати също от Чарли. Виждате ли как един портиер умножава мнасите си и един ден ще бъде щедро възнаграден?

Влияние върху потомството

Това ми напомня за една истинска история, която човек от екипа ми прочете наскоро. Става дума за атеист на име Макс Джукс и вярващ на име Джонатан Едуардс. Ето и самата история:

Макс Джукс, атеист, живял като безбожник. Оженил се за невярваща жена и от съюза им се родили потомци, от които 310 умрели в бедност, 150 станали престъпници, 7 – убийци, 100 – пияници, а повече от половината жени – проститутки. Неговите 540 потомци са стрували на щата 1 250 000 долара.

Но, слава на Бога, има и друг вариант! Известен е и един велик американец, Божи служител на име Джонатан Едуардс. Той живял по същото време като Макс Джукс, но се оженил за вярващо момиче. Било проведено проучване сред 1394 познати потомци на Джонатан Едуардс. От тях 13 станали президенти на колежи, 63 – преподаватели в колеж, 3 – сенатори, 30 – съдии, 100 – адвокати, 60 – лекари, 75 – офицери от армията и флота, 100 – проповедници и мисионери, 60 – писатели, един вицепрезидент на САЩ, 80 – държавни служители, 295 завършили колеж и сред тях имало щатски губернатори и министри на други държави. Потомците му не са стрували и пени на държавата.¹

Това е друг случай на умножаване на мнаси. Тези мъже – Чарли, Майк, Джонатан Едуардс – са оказали влияние върху

огромен брой хора. Влиянието им е донесло голямо наследство. Но не служението им е докоснало множествата, за които говорим, а личният им живот.

Това е привилегия, която Бог дава на всеки от нас. Как реагирате при среща с полицаи, как говорите с пастора си, как се отнасяте към децата си, как водите финансовите си дела, думите, които употребявате в разговор и така нататък. Всичко това оказва влияние върху живота на хората около вас. Какъв ще бъдете: строител или препъни-камък?

И така, всеки от нас ще отговаря за себе си пред Бога. Затова, не се съдете един друг. Вместо това вземете решение да не поставяте спънка по пътя на друг християнин... Нека се стремим към хармония в църквата и да се опитваме да се изграждаме взаимно (Римляни 14:12-13,19, NLT).

Павел говори това в непосредствена връзка с Божия престол на съда. Там ясно ще бъде разгледано всяко влияние, което сме оказали върху хората. Важно е никога да не забравяме това. То ще ни мотивира да спечелим, вместо да търсим своето.

Ребека Рутър Спрингър живяла през 19-ти век и преживяла дълго посещение на Небето преди смъртта си. Когато се върнала, написала класическата си книга „Intra Muros” (от лат. „В града, сред свои“). В нея цитира свой роднина, с когото е прекарала доста време на Небето. Разказва, че този човек – брат на съпруга ѝ, бил близък на Господаря и думите му към нея били следните:

„Ако можехме да осъзнаем още докато сме смъртни, че всеки ден градим за вечността, колко различен щеше да е животът ни в много отношения! Всяка мила дума, всяка щедра мисъл, всяко безкористно дело ще се превръщат в стълб с вечна красота в бъдещия живот.“²

Завеждане на други при Исус

Най-силното въздействие, което можем да имаме над нечий живот, е да го заведем при Исус. Когато разберете вечното осъждение, ще придобиете силен мотив да споделяте

с познатите си плана за спасение. **Който е мъдър, печели души [за Бога, като рибар на души - той ги събира и приема за вечността]** (Притчи 11:30, AMP).

Като млад вярващ постоянно се чувствах притиснат да благовествам на всеки човек, с когото се случваше да контактувам. По-късно се научих да търся водителството на Святия Дух за това кога и какво да говоря. Осъзнах, че дори Исус казва, че прави онова, което е видял да прави Отец. Когато ходим в Бога, има естественост и свобода, а не принуждение, което води до безсилие и потиснатост и отблъсква хората.

Желанието да водим останалите към вечен живот винаги ще присъства в сърцата ни докато не си отидем у дома. Божията любов подклажда това желание. Когато доведем някого при Христос, ангелите и Сам Бог се радват неописуемо. Исус казва: **Който жъне получава добра заплата и плода, който събира, са хората, доведени във вечен живот** (Йоан 4:36, NLT).

Аз имах привилегията да заведа съпругата си при Господа на първата ни среща. Скоро след като повярвах в Исус дадох обет да не се срещам с друго момиче, докато Бог не доведе съпругата ми при мен. Мислех, че щом Бог е завел Ева при Адам, може да направи същото и за мен.

Преди да стана християнин бях излизал с много момичета. След като повярвах излязох с няколко християнки и установих, че това пречи на ходенето ми с Бога. Когато приключвахме връзката си, душите ни се разкъсваха. Не след дълго разбрах, че това не е добре за мен. Затова реших да се моля преди да изляза с друго момиче.

По онова време жена ми обичаше да ходи по купони. Едно момче в колежа каза, че е най-дивото момиче в кампуса. Не знам дали това беше съвсем вярно, но беше близо до истината. Когато започнах взаимоотношенията ми с Лиза, не бях излизал с момиче от година и половина, защото всеки път, щом попитах Господа, Той ми казваше да не ходя. Но усетих, че Святият Дух ме кара да покана Лиза на предстоящия пикник с изучаване на Библията. Тя прие.

След пикника с Лиза се разходихме из кампуса и аз говорих за Благовестието от полунощ до един и половина. Тя ме

прекъсна и поиска веднага да бъде спасена. Не след дълго и двамата знаехме, че Божията воля е да се оженим. Честно мога да заявя, че аз спечелих повече от сделката. Ако не беше тя, днес нямаше да съм човекът, който съм.

Лиза докосна милиони сърца. Тя е популярен писател и защитник на правдата и говори на конференции по целия свят. Какво щеше да стане, ако не бях се възползвал да протегна ръка към нея? А ако страхът ми да не ми се подиграе ме беше възпрял да споделя Благовестието с нея? Вярвам, че Бог щеше да изпрати някой друг. Щях да пропусна най-добрия избор на Бога за съпруга и нямаше да имам дял в множеството хора, на които служи тя. Благодаря на Бога за даровете Му!

Помнете, семето изглежда незначително, но ще се умножи. Никога не приемайте за даденост водителството на Святия Дух и най-вече никога не Го пренебрегвайте. „Най-незначителните“ неща, за които ме е водил Бог, са се оказали най-важните фактори за умножаване на благодатта в живота ми. Бог иска да се умножавате. И иска да ви награди за това.

Последни напътствия

Толкова много е заложено на карта. Не можем да приемаме повърхностно и несериозно повереното ни време на земята. Съдбата на хората за вечността зависи от покорството ни на Божия план. Неговата воля е всички да се спасят и да се преобразят по образ и подобие на Исус. Той не иска никой да остане спасен.

Едно цяло поколение остана изгубено в пустинята след излизането си от Египет. Те имаха един от най-великите водачи на всички времена, но пак не успяха. Може да имаме прекрасни лидери, но от нас като поколение зависи да изпълним плана на Майстор Строителя. Той е обявил: **И това Благовестие на Царството ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът** (Матей 24:14). Нека не пропускаме да изпълним задачата си! Време е, настъпил е моментът и Той

е на вратата! Ако не изпълним предначертаното за нас, ще се наложи Бог да издигне друго поколение, както направи с Исус Навин, за да завърши строежа на дома Му, защото Той вече е заявил, че къщата Му ще е пълна.

Ние изпълняваме нашата част от Божия план като умножаваме онова, което ни е поверил. Не се обезсърчавайте. Не смятайте, че ролята ви е маловажна. Не губете своя плам и ревност. Не изпускайте от очи божественото видение, записано ясно в Новия завет, което предадох накратко в тази книга. Не само вашето поколение разчита на вас – има хора, които отчаяно се нуждаят някой да им разкрие Исус, а други имат нужда някой да им протегне ръка с Неговото насърчение и сила. Вечната ви съдба също ви чака. Можете да успеете, ако зависите и разчитате изцяло на Неговата благодат. Той е верен!

Апелирам към вас като съграждани в Царството. Изпълнете онова, за което сте призовани и подсигурете избора си. Довършете състезанието до края. След 10 милиона години ще обърнете поглед назад и ще се зарадвате, че сте го сторили. Никое посвещение на Божията воля не е прекалено. Затова тичайте, за да победите!

Накрая, за да ви окуража, ви оставям с една от най-искрените молитви на Павел за всички светии:

Нека Господ да ви направи да растете и да изобилствате в любов един към друг и към всички, както ви обичаме ние. Така ще ви укрепи и ще бъдете съвършени и святи в присъствието на нашия Бог и Отец, когато нашият Господ Исус дойде с всички, които Му принадлежат (1 Солунци 3:12-13, TEV).

Писанието съдържа множество стихове свързани с вечните награди, много повече отколкото можем да отпечатаме в тази книга. Посетете DrivenByEternity.com/EternalRewards за списък с цитати, разкриващи основните области за вечно осъждение и награда.

ВЪПРОСИ ЗА ДИСКУСИЯ

Част 6: глави 13-14

1. Има ли аспекти от живота ви (и дори нещо заемащо централна част в него), които не ви се струват важни или внушителни? Замислете се за тях от небесна гледна точка. Защо верността ви в тези наглед маловажни неща може да е важна за Бога?
2. За повечето от нас е естествен стремежът да се състезаваме и сравняваме. Какво се променя в подхода ни към Божието царство, когато не се фокусираме върху това да се сравняваме с останалите?
3. Богат ли е животът ви на умножаване? Как можете да управлявате по-добре времето, молитвата, талантите и ресурсите си?
4. В самото начало на нашето пътуване обсъдихме 1 Йоаново 4:17, където се казва, че можем да сме уверени пред Христовото съдилище. Със сегашните си знания можете ли да обясните защо е така?
5. Как можете точно в този миг да решите да построите живот с въздействие за вечността?

ПРЦЛОЖЕЊЕ

КАК ДА ПОЛУЧИТЕ СПАСЕНИЕ

*Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ,
и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от
мъртвите, ще се спасиш. Защото със сърце се вярва
за оправдание и с уста се прави изповед за спасение
(Римляни 10:9-10).*

Бог иска да ви види в положение, гарантиращо постигането на успех за вечността. Той силно ви обича и има план за живота ви, който пламенно желае да се сбъдне. Но има само един начин да поемете по пътя към изпълнение на призванието си: като получите спасение чрез Божия Син, Исус Христос.

Чрез смъртта и възкресението на Исус, Бог е установил начин да влезете в Царството Му като любим син или дъщеря. Жертвата на Исус на кръста ви даде безплатен достъп до вечния и изобилен живот. Спасението е Божият дар за вас и не можете да направите нищо, за да го спечелите или заслужите.

За да получите този скъпоценен дар, първо признайте греха си, че сте живели отделени от своя Създател (защото това е коренът на всички грехове, които сте извършили). Това покаяние е жизненоважна част от получаването на спасението. Петър изясни това още първия ден, когато се спасиха 5000 човека: **Затова, покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви** (Деяния 3:19). Писанието заявява, че всички се раждаме роби на греха. Това робство се корени в греха на Адам, който постави начало на съзнателното непокорство. Покаянието е изборът да спрем да се покоряваме на себе си и на Сатана – бащата на лъжата, и да насочим покорството си към нашия нов Господар Исус Христос – Онзи, който даде живота Си за нас.

Трябва да предадете на Исус господството над живота си. Да направите Исус „Господ“ означава да Му предадете собствеността върху живота си (дух, душа и тяло) – върху всичко, което сте и което имате. Властта Му над живота ви става абсолютна. В мига, в който направите това, Бог ви избавя от тъмнината и ви пренася в светлината и славата на Царството Си. Вие просто преминавате от смъртта към живота - ставате Неговото дете!

Ако искате да получите спасение чрез Исус, помолете се със следните думи:

Господи на Небето, признавам, че съм грешник и не отговарям на стандарта Ти за праведност. Заслужавам да бъда осъден за вечността заради греховете си. Благодаря, че не ме оставяш в това състояние, защото вярвам, че си изпратил Исус Христос, Твоя единствен Син, роден от девицата Мария, да умре за мен и да понесе осъждението ми на кръста. Вярвам, че на третия ден е бил възкресен и сега седи от дясната Ти страна като мой Господ и Спасител. Затова днес се покайвам от независимостта си от Теб и предавам живота си изцяло под господството на Исус.

Исусе, изповядвам Те за мой Господ и Спасител. Ела в живота ми чрез Духа Си и ме промени, направи ме Божие дете. Отричам се от тъмнината, в която някога ходех и от днес нататък вече няма да живея за себе си. Чрез Твоята благодат ще живея за Теб, който даде Себе Си, за да мога да живея вечно.

Благодаря Ти, Господи. Сега животът ми е изцяло в Твоите ръце и според Словото Ти никога няма да се посрамя.

Добре дошли в Божието семейство! Насърчавам ви да споделите тази вълнуваща новина с друг вярващ. Важно е да се присъедините към местна църква, която вярва в Библията и да се свържете с други, които да ви насърчават в новата ви вяра. Ако желаете, можете да се свържете с нашето служение (MessengerInternational.org), за да ви помогнем да намерите църква във вашия район.

Току-що поехте на най-забележителното пътешествие. Нека растете в откровение, благодат и приятелство с Бога всеки ден!

БЕЛЕЖКИ

Глава 1

1. „Пълен енциклопедичен речник на английския език на Уебстър“ (New York: Gramercy, 1993), виж „вечност“.
2. „Речник на английския език „Американско наследство““, четвърто издание (New York: Houghton Mifflin, 2000), виж „вечност“. Вечност: състоянието или качеството да си вечен; вечен: *съществуващ извън времето*; оттук: *състоянието на съществуване извън времето*.
3. Мерил Ф. Ангър, „Нов Библийски речник на Ангър“, ред. Р. К. Харисън, (Chicago: Moody, 1988), BibleSoftPCStudyBible Version 4.
4. Робърт Янг, „Буквален превод на святата Библия от Янг“ (Grand Rapids, MI: Baker, 1986).

Глава 3

1. Откровение 2:23, AMP.
2. Лука 16:2.
3. Евреи 4:13, AMP.
4. Йоан 8:24.
5. Деяния 4:12, AMP.
6. Яков 2:10, TLB.
7. Ефесяни 2:8-9, NLT (*Бог* е заменено с *Царя*, за да съответства на историята).
8. Еклисиаст 9:5-6, NLT.
9. Притчи 24:20, NLT.
10. Притчи 13:13.
11. Матей 22:12-14.
12. Откровение 22:14-15.
13. Тит 1:16 NLT (*Бог* е заменено с *Царя*, за да съответства на историята).
14. Лука 6:46, TEV.
15. Матей 7:21-23, TLB (*небе* е заменено с *Афабел*, за да съответства на историята).
16. Яков 2:14, 17-20, NLT (*Бог* е заменено с *Царя*, за да съответства на историята).
17. Езекиил 18:25, 27-28, TLB.
18. Псалм 50:16-21, TLB.

19. Матей 22:13.
20. Притчи 30:12.
21. Матей 24:12-13, TEV.
22. 2 Петрово 2:20-21, TEV (*Исус Христос* е заменено с *Царя*, за да съответства на историята).
23. Езекиил 18:24-27, NLT.
24. Матей 24:13.
25. Откровение 3:5, NASB.
26. Притчи 21:16, NIV.
27. Матей 22:13-14 (*му* е заменено с *й*, за да съответства на историята).
28. Евреи 10:26-27, 30-31 NLT (*Бог* е заменено с *Царят*, за да съответства на историята).
29. Яков 3:1, NLT (*църква* е заменено с училище и *Бог* е заменено с *Царя*, за да съответства на историята).
30. Марк 9:42.
31. Лука 12:45-48, NLT.
32. Юда 13, TEV.
33. Матей 22:13-14.
34. Откровение 16:5-7, TEV.

Глава 4

1. „Речник „Американско наследство“,“ трето издание (New York: Houghton Mifflin, 2000), виж „начален / елементарен“.

Глава 5

1. Преглед на филми: „Матрицата“, (www.pluggedinonline.com/movies/movies/a0000128.cfm), прочетено на 5. 09. 2005 г.
2. Алигзандър Робъртс и Джеймс Доналдсън, ред., „*Отци от предникейския период*“. „Поликарп: Послание към филипяните“, 10 тома, (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), гл. 1.
3. Алигзандър Робъртс и Джеймс Доналдсън, ред., „*Отци от предникейския период*“. „Поликарп: Послание към филипяните“, 10 тома, (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), гл. 2.
4. Алигзандър Робъртс и Джеймс Доналдсън, ред., „*Отци от предникейския период*“. „Климент Римски: Послание към коринтяните“, 10 тома, (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), гл. 32.

5. Алигзандър Робъртс и Джеймс Доналдсън, ред., „*Отци от предникейския период*“. „Климент Римски: Послание към коринтяните“, 10 тома, (Grand Rapids, MI: Wm.Eerdmans Publishing Company, 1985), гл. 34.
6. Дейвид У.Бъркот, ред., „Речник на ранно-християнските вярвания“ (A Dictionary of Early Christian Beliefs), (Hendrickson Publishers Inc, 1998), 586.
7. Пак там.
8. Джош Макдауъл, „Доказателство, което изисква присъда“ (San Bernardino, CA: Here's Life Publishers, 1972)р 50-52.

Глава 6

1. Кенет Е. Хегин, „Вярвам във видения“ (Tulsa, OK: Faith Library Publications, 1984), 68-71 (второ издание; десети тираж).
2. От серията наръчници на ЮБиЕс, 1961-1997 от Обединени Библейски дружества
3. Дейвид У. Бъркот, ред., „Речник на ранно-християнските вярвания“ (Hendrickson Publishers Inc, 1998).
4. Пак там.
5. Пак там.
6. Пак там.
7. Пак там
8. „Речник на английския език „Американско наследство““, четвърто издание, Houghton Mifflin, 2004 (софтуерно издание).

Глава 8

1. Лука 14:12-14.
2. Марк 12:43-44, TEV.
3. Колосаяни 1:28 (*Христос* е заменено с *Царя*, за да съответства на историята).
4. Езекиил 13:10-11, NIV.
5. 1 Коринтяни 3:12-15, NLT.
6. 1 Солунци 2:19-20, NLT.
7. Матей 12:36-37, TEV.
8. Притчи 12:14, TEV.
9. Еремия 11:20.
10. Еремия 17:10, NLT (*Господ* е заменено с *Царя*, за да съответства на историята).
11. Разговорът е адаптиран от Матей 25:34-40, TEV.

12. 2 Коринтяни 9:10.
13. 2 Коринтяни 9:9, AMP.
14. Лука 14:11, AMP.
15. Лука 19:17, NLT.
16. Откровение 2:26-27, NIV.
17. Матей 25:21.

Глава 9

1. Имената в историята са променени, за да се запази конфиденциалността.

Глава 10

1. Джеймс Стронг, „Изчерпателен Библейски конкорданс на Стронг“ (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 1988).
2. „Нов изчерпателен Библейски конкорданс на Стронг“, издаден от „Байбълсофт“ (Seattle, WA: Biblesoft Inc., версия 4, 1994).

Глава 12

1. Този откъс е адаптиран от текст, който първоначално беше отпечатан в книгата ми: „Не се отказвай!“ (Colorado Springs, CO: Waterbrook Press, 2011), 217-219.

Глава 13

1. „Пълен енциклопедичен речник на английския език на Уебстър“ (New York: Gramercy, 1993), виж „завист“.
2. „Речник на английския език „Американско наследство““, четвърто издание, Houghton Mifflin, 2004 (софтуерно издание).

Глава 14

1. Ленърд Рейвънхил, „В Содом нямаха Библия“ (Minneapolis, MN: Bethany House, 1971), 155.
2. Ребека Рутър Спрингър, „Сънувах небето: Духовна класика от XIX в.: първоначално позната като *Intra Muros*“ (Cincinnati, OH: Harrison House), 21.

МОМИЧЕТА С МЕЧОВЕ

Днес не е време да отстъпваме назад поради страх; време е Тялото на Христос да се издигне заедно и да бъде изпълнено с любов. Време е да вдигнем духовните си мечове и да ги използваме, за да свържем небето със земята. Мечът е Божието слово, което разделя светските мотиви от небесните намерения. Време е жените да се превърнат в героите, които Бог ги е създал да бъдат - смели, разпознаващи, прощаващи и мъдри, за да носят промяна и влияние върху бъдещите поколения за Него.

Господ постави в сърцето ми желанието да споделя това послание с вас и съработниците ни по целия свят. Приемете го с цялата ми любов и подкрепа. Вярвам, че то ще ви подтикне, вас и хората, които Бог ви е дал, към цел, власт и божествена съдба.

Научете повече на
CloudLibrary.org

ИСТОРИЯТА НА БРАКА

Бракът е от вечността. Това е завет, който свързва мъжа и жената. Тази връзка прави и двамата по-силни, по-благородни и по-ярки прояви на образа, по който са били създадени. Те са по-добре заедно отколкото поотделно.

Сватбената церемония е само началото. Тя е вратата към семейното щастие. Всеки следващ избор и действие трябва да бъдат на базата на съюза, който представляват. Съпругът и съпругата навлизат в неизвестното със свързано сърце, ръце и глас, за да изразят любовта на своя Създател.

Как сме изгубили дълбочината на историята на любовта? В тази книга, Джон и Лиза Бивиър ви канят да преоткриете първоначалния Божи план. Независимо дали сте вече семейни, само сгодени или все още ергени, вашата история е част от Божиата.

Научете повече на
CloudLibrary.org

ДОБРО ИЛИ БОГ

В наши дни понятията „добро“ и „Бог“ са се превърнали в синоними. Вярваме, че ако всички приемат нещо за добро, то без съмнение съответства на Божията воля. Щедрост, скромност, справедливост – добро. Егоизъм, арогантност, жестокост – лошо. Разликата ни се струва съвсем очевидна.

Но така ли е наистина? Ако доброто е толкова очевидно, защо Библията ни казва, че ни е нужно да помислим, за да правим разлика?

Книгата „Добро или Бог?“ не е поредното послание за самопомощ. Тя няма просто да ви подкани да промените поведението си. Тази книга ще ви даде сила да се ангажирате с Бога на ниво, което ще промени всеки аспект на живота ви.

Научете повече на
CloudLibrary.org

Живот, който няма равен

Има причина да приемаме останалите за наши съперници и да се ограничаваме до постоянно сравняване и конкуренция с тях. Имаме враг, който атакува ума, волята и емоциите ни с надеждата да се обърнем срещу себе си и останалите. Това е цикъл, който ни изолира от близки връзки, създава объркване за това кои сме и ограничава целите и предназначението ни.

В „Живот, който няма равен“ авторката на бестселъри Лиза Бивиър споделя как откровението за Божията любов разрушава тези граници. Ще научите как да спрете да възприемате останалите като свои съперници и как да създадете дълбоката връзка със своя Създател, за която копнеете - връзка, която съдържа обещание за истинска идентичност (сходство) и близост. Със здраво библиейско поучение, изпълнено с пророческо проникновение за съвременieto ни, Лиза използва хумор и страст, за да ви предизвика да живеете живот, който няма равен.

Научете повече на
CloudLibrary.org

„Месинджър Интернешъ-
нъл“ (Messenger International)
съществува, за да помага
на отделни хора, семейства,
църкви и народи да осъзна-
ят и преживеят трансфор-
миращата сила на Божието
Слово.

Разбирането ще доведе
до живот, изпълнен със сила,
до преобразени общности и
динамична реакция спрямо
несправедливостите, които
омърсават света ни.

„Клауд Лайбръри“ (Cloud
Library) е онлайн платфор-
ма, която дава на пастори и
лидери от целия свят достъп
до дигитални материали и
ресурси на собствените им
езици.

Използваме тази плат-
форма, за да споделяме
материали с вявращи от за-
творени или труднодостъпни
области на света.

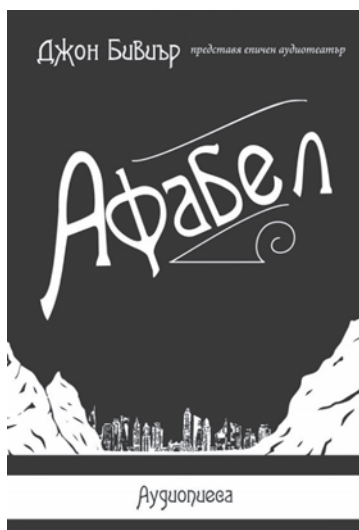
CLOUD LIBRARY

**Искате да научите повече?
Сканирайте тук:**

АФАБЕЛ

АУДИОПЬЕСА

Изследвайте прекрасната страна Афабел и се запознайте с Царят, Благородна, Независим и останалите герои в „Афабел: прозорец във вечността“. Тази аудио пиеса, с продължителност два часа и половина съживява Афабел и представя състав от холивудски актьори, включително Джон Рис-Дейвид от „Властелинът на пръстените“.

„Афабел: прозорец към вечността“ по един удивителен начин подсили наученото от „Движен от вечността“.

Дъщеря ми имаше проблем с въпроса защо трябва да се покорява на Бога. Дадох ѝ да чуе „Афабел: прозорец към вечността“ и това промени гледната ѝ точка.

Поръчайте „Афабел: прозорец към вечността“.

Научете повече на
CloudLibrary.org

ДВИЖЕН ОТ ВЕЧНОСТТА

Книгата, която държите в момента в ръцете си е част от учебната програма на Джон за *Движен от вечността*. Прочитайки тази книга, както и използвайки допълнителните учебни материали на прибавения CD ROM и които можете да свалите от CloudLibrary.org, ще можете да изследвате подробно всяка част от тази динамична и животопроменяща серия. Ако се потопите в нея, тя ще повлияе на християнското ви ходене и ще ви даде способността да извършите повече неща за Бога.

Пълната учебна програма за *Движен от вечността* включва следните компоненти:

- Книга за *Движен от вечността*
Това е единственото хартиено издание от програмата. Книгата можете да откриете и в PDF формат, в диска.
- DVD с материали за *Движен от вечността*
Прибавеният диск съдържа всички учебни материали от програмата, в дигитален формат. Няма да можете да използвате диска с домашният си DVD плейър. Но, всички файлове могат да бъдат заредени на вашият таблет, електронен четец, компютър или смартфон.
- Аудио книга за *Движен от вечността*
Съдържа всички глави от книгата за *Движен от вечността*, прочетени на вашия език, в MP3 формат.
- Поучителни видео сесии за *Движен от вечността*
Всички 6 видео поучителни сесии в MP4 формат.
- Афабел - аудиопиеса в MP3 формат
Аудиопиеса в MP3 формат
- Поучителни аудио сесии за *Движен от вечността*
Всички 6 аудио поучителни сесии в MP3 формат.
- Бонус материали
DVD съдържа също и други книги и материали, включително книгите: *Примамката на Сатана*, *Не се отказвай!*, *Момичета с мечове* и *Святият Дух*

ВСИЧКИ ТЕЗИ МАТЕРИАЛИ ОТ ПРОГРАМАТА СА ПОДАРЪК ЗА ВАС!

Чувствайте се свободни да презаписвате CD ROM материалите, да ги изпращате по Имейл на приятели, да копирате и поставяте текстовете в Уърд документи, да изпращате поученията на хора от църквата си, да ги качвате в Интернет, за да може и други хора да ги гледат. Разпространявайте тези материали навсякъде, където мислите, че има глад за добри поучения от Божието слово и за християнски живот изпълнен със сила.

Пълната учебна програма за *Движен от вечността* включва следните компоненти:

- **DVD с материали за *Движен от вечността*.** Няма да можете да използвате диска с домашният си DVD плейър. Но, всички файлове могат да бъдат заредени на вашият таблет, електронен четец, компютър или смартфон.
- **Аудио книга за *Движен от вечността* в MP3 формат.** Съдържа всички глави от книгата за *Движен от вечността*, прочетени на вашия език, в MP3 формат. Те могат да бъдат ползвани на аудиоплеър, смартфон или компютър.
- **Книга за *Движен от вечността* в PDF формат.** Книгата можете да откриете и в PDF формат, в диска.
- **Бонус материали.** DVD съдържа също и други книги и материали, включително книгите: *Примамката на Сатана*, *Не се отказвай!*, *Момичета с мечове* и *Святият Дух*,

CloudLibrary.org

CLOUD
LIBRARY

Движен от Вечността

Диск с материали

Свалете този
и други
материали на:
CloudLibrary.org

MESSENGER
INTERNATIONAL
Messengerinternational.org

Само за
компютър!

Джон Бивър

Тази програма и други поучения от Джон и Лиза Бивър
можете да намерите на страницата за безплатно видео
и сваляне на материали:

CloudLibrary.org

Допълнителни материали на много езици са налични за гледане
и сваляне на youtube.com & Youku.com и други сайтове за споделяне.

Как ще изглежда Вечността Ви?

Как ще се почувствате, ако разберете, че сте участници в експеримент, при който следващите 24 часа ще определят качеството на останалата част от живота ви? Всичко – от работата до квартала и къщата, където живеете – ще е обвързано с начина, по който прекарате един-единствен ден. Как ще подходите към тези 24 часа? Ще си направите ли план или ще оставите нещата на случайността и ще се надявате да се случи най-доброто?

Тази идея може да ви се стори пресилена, но не е. Всъщност тя е много подобна на начина, по който изборът, който правите днес, определя съдбата ви за вечността.

В „Движен от вечността“, авторът на бестселъри Джон Бивиър използва една алегория – откровение и обширни цитати от Писанието, за да нарисова живата картина на начина, по който земният ни живот оформя вечното ни съществуване.

Животът след последния ни дъх е много повече от „последна спирка“. Не чакайте да стане прекалено късно. Открийте още сега как можете да направите така, че животът ви да е значим както днес, така и за вечността.

Включва DVD с материали
„Движен от вечността“

Джон Бивиър и съпругата му Лиза са основатели на „Месинджър Интернешънъл“. Като Божии служители и автор на бестселъри, Джон ни дава послания изпълнени с безкомпромисна истина, дързост и плам. Желанието му е да подкрепя местните църкви и лидери, независимо от местоположението, езика и финансовото им състояние. До момента материалите, написани от него, са преведени на над 100 езика и милиони копия са стратегически раздадени на пастори и лидери по целия свят.

Свалете този
и други
материали на:
CloudLibrary.org

MESSENGER
INTERNATIONAL
Messengerinternational.org

Тази книга е подарък от автора
и не е предназначена за продажба!

За допълнителна
информация
сканирайте
кода по-долу.

